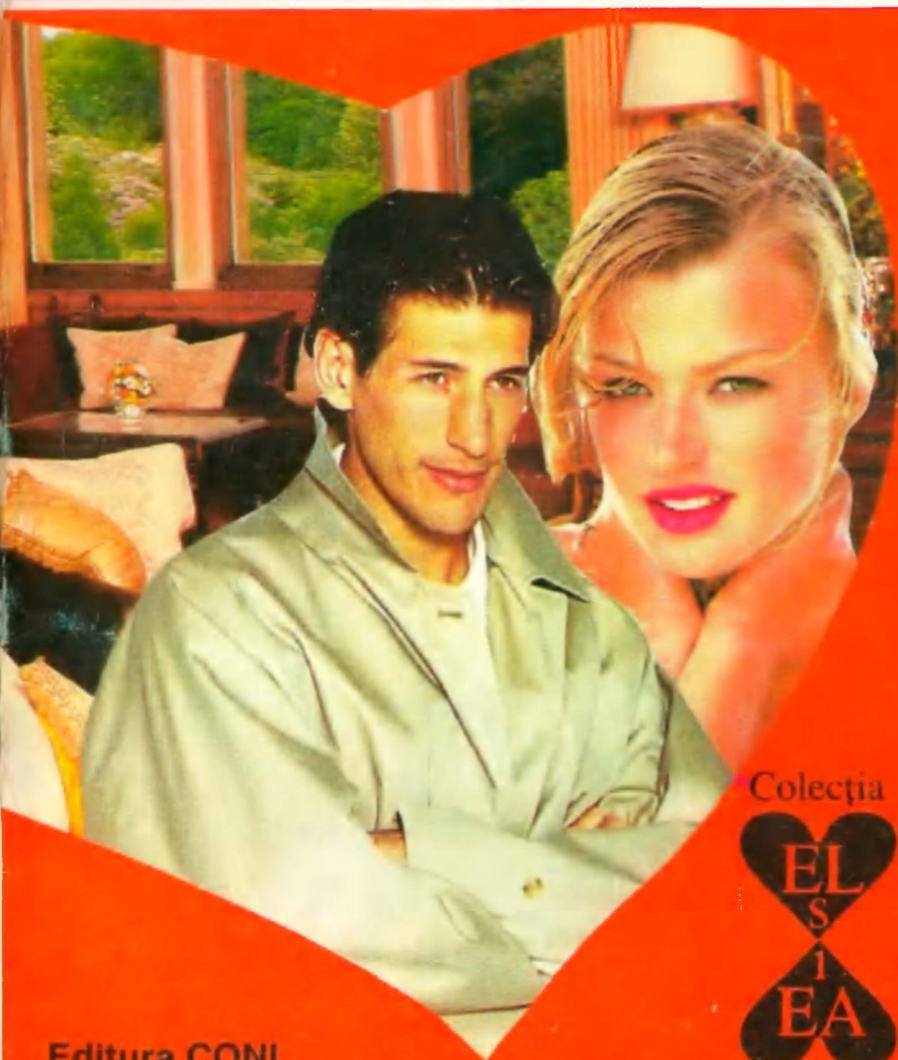

Patricia Wilson

Darul de a iubi

Colecția

Editura CONI

PATRICIA WILSON
DARUL DE A IUBI

PATRICIA WILSON

DARUL DE A IUBI

Traducere din limba engleză de
IRINA POPESCU TISMANA

BUCUREȘTI, 1995

CAPITOLUL I

— Este aici, exact cum am prevăzut! Wanda Balfour îi strânse brațul lui Lucy cu nerăbdare, vocea ei fiind șoptită, dar triumfătoare. Prima dată când vezi un conte, Lucinda. Să te uiți bine la el. O să-l vezi curând în carne și oase.

Lucy se uită prin hol, la bărbatul care tocmai intrase în hotel, amuzată de entuziasmul arătat de mătușa ei. Inima îi tresări la vederea acestuia. Arăta rece și aristocratic, exact cum își închipuia ea că ar trebui să arate un aristocrat francez și-și dori să nu-l fi văzut, pentru că nu era așa cum se așteptase ea. În primul rând, nu era bătrân.

Înalt și brunet, cu o expresie studiată, ușor plictisită, era chipeș dar rece. Arăta foarte inaccesibil și Lucy nu știa cum se aștepta mătușa sa să-i atragă atenția asupra ei, fiindcă, în mod sigur, era un lucru imposibil. Pentru prima dată, începu să aibă îndoieli în legătură cu angajamentul ei pentru Wanda.

— Ah! *Monsieur le Comte*. Apartamentul dumneavoastră este gata. Bagajele v-au sosit.

Recepționarul se dădea de ceasul morții să-și dea importanță, dar contele, de abia dădu din cap, își luă cheile și se îndepărtă. Se mișca fără nici un fel de efort, ca un atlet plin de putere, ochii lui negri cercetând holul fără nici un fel de interes și Lucy îl urmărea fascinată. Avea o față calmă, de om care comandă, lipsită de expresie, ca aceea a unui zeu care nu prea avea de a face cu muritorii de rând.

El se uită într-o parte, ochii lui negri întâlnindu-i pe ai ei pe neașteptate și ea resimți un șoc, în interiorul ei începând să sune clopoțele de alarmă. Ochii lui erau strălucitori și vii, azvârlind scântei care porunceau, la fel ca și fața lui. Privirea lui o măsură și una dintre sprâncene i se ridică surprinsă. Ea se dădu speriată înapoi, lăsându-și ochii în jos și îmbujorându-se.

Inima ei bătea nebunește. Comportându-se așa, era pe cale să-i îngreuneze planurile mătușii sale. Se liniști doar când auzi deschizându-se ușile de la lift, urmate de zgomotul care anunța pornirea acestuia. O singură privire și o tulburase în timp ce pielea i se făcuse ca de găină.

— S-a uitat înspre noi, oricum. Ne-a observat, spuse Wanda Balfour total satisfăcută, cu o voce plină de bucurie. Este un început foarte bun.

– Nu s-a uitat la noi cu amabilitate, tanti Wanda, accentuată Lucy, uluită de faptul că mătușa ei nu văzuse pericolul ce se citea pe fața lui... Își dăduse seama de asta fără a fi nevoie ca el s-o mai fi privit și altă dată. Simțea ca și cum ceva foarte puternic o atinsese... Părea mai curând plictisit.

– Bineînțeles că el nu era așa, Lucinda! Tu nu-i înțelegi pe acești oameni. Trebuie să realizezi că ei nu plac pe nimeni. Să-l luăm, de exemplu, pe conte. Strămoșii lui făceau parte din nobileme încă pe vremea Jeannei d'Arc. În timpul revoluției, erau una dintre cele mai puternice familii din țară. Istoria lor trebuie să fie fascinantă!

– Ești sigură că el o să vrea... începui Lucy plină de speranță, dar mătușa sa o făcu să tacă cu un semn al mâinii.

– O să fie încântat să-și aibă familia într-una din cărțile mele. Ei sunt întotdeauna încântați. De îndată ce va afla cine sunt, se va schimba. O să vezi.

Lucy se cufundă într-o tăcere tulburătoare, vinovată. Citise una dintre cărțile mătușii sale și fusese mirată că se publicase. Poate că mătușa ei îl entuziasmase pe editor, așa cum îi entuziasma pe toți? Wanda Balfour era foarte preocupată de ideea nobilimii, în special

nobilimea franceză și scrisese câteva cărți despre descendenții familiilor care supraviețuiseră Revoluției franceze, demonstrând că aceștia își păstrasera castelele și pământurile intacte. Mătușii Wanda îi plăcea să stea cu aceștia, trâncănind despre comorile lor ca și cum ar fi fost ale ei proprii. Lucy presupunea că este un fel de obsesie.

Se simți vinovată și din cauza gândurilor ei intime. Călătoria în Franța cu mătușa ei fusese o adevărată experiență emoțională, șansa vieții. Acum, când văzuse următorul subiect al mătușii sale, emoția se amestecase cu o puternică stânjeneală, soră cu frica, de parcă s-ar fi aflat pe marginea unei prăpăstii.

— Îi dau o singură zi, după care o să ne apropiem de el, spuse Wanda liniștitoare, pregătindu-se să plece.

— Noi? Eu... eu nu pot... nu aștepti din partea mea ca să...? N-aș ști ce să spun! Eu...

— Nu reacționa cu atâta spaimă!... Privirea amuzată a mătușii se opri asupra ei... Tot mai arăți ca un șoricel speriat. Nu mai ești la biroul acela meschin al tău și nici la dispoziția mamei tale, ca să te cheame continuu. Lucrezi pentru mine și acum ne mișcăm cu dezinvoltură!

Wanda Balfour se ridică în picioare și-și croi drum dpre ușă, nelăsându-i lui Lucy altă

alternativă decât s-o urmeze, cu toată că străzile aglomerate și pline de culoare ale Parisului nu-i mai produceau încântarea pe care i-o produsese mai devreme. Într-adevăr, se desfășurau cu dezinvoltură, stând la hotelul care-l găzduia pe contele Chauvrais! Pe mătușă-sa trebuie s-o fi costat o mică avere.

Sprâncenele lui Lucy se încruntară în timp ce se grăbea s-o ajungă din urmă pe Wanda. Mătușă-sa părea să n-aibă nici o grijă pe lumea asta. Această siguranță de sine nemaipomenită o făcuse pe Lucy să fie de acord să lucreze pentru Wanda ca secretară și însoțitoare, părăsindu-și mica ei slujbă sigură. Era ca și cum ar fi făcut un salt uriaș în viitor, o șansă de a trăi, în fond.

Își părăsise acea slujbă de două ori, o dată pentru a-și îngriji mama bolnavă, vreme de trei ani dureroși și acum din nou, pentru a pleca cu mătușa ei. După moartea mamei sale, fusese un loc vacant la vechiul ei loc de muncă, un mic birou al unei agenții de stat în orașul de provincie lângă care locuise toată viața. Șeful fusese cumsecade, o angajase pe vechiul post și nu fusese încântat când ea plecase din notă, după o scurtă perioadă de timp. Fusese o șansă să-și trăiască viața: îi păruse extraordinar să plece cu mătușa ei. De fapt, extraordinar până

în clipa în care îl văzuse pe conte. Acum, nu mai era atât de sigură.

Își văzu imaginea în vitrina unui magazin și se strâmbă. Arăta total neinteresantă, mai curând ștearsă. Avea douăzeci și trei de ani, trupul prea slab, picioarele prea subțiri. Părul îi era lung și drept, nici blond și nici șaten – de nedescris! Fața îi era perfect ovală, dar prea palidă după ani de muncă grea și îngrijorare pentru maică-sa, făcând ca ochii ei albaștri intenși să pară prea mari.

Șoarece! Era o bună descriere. Chiar și costumul ei maro întărea această aparență. Fusta era prea scurtă și ea era conștientă de acest lucru, chiar dacă nimeni n-o învrednicea cu nici o privire. I-ar fi plăcut să-și cumpere o altă fustă, una care să-i acopere mai mult picioarele. Tanti Wanda făcea totul pentru ea, totuși, nu-i va plăti nimic pentru serviciile ei, până când nu va fi încheiat întregul proiect. Trebuia să stea în preajma ei și nimic mai mult. Fusesse de acord cu asta, cu o oarecare ușurință și nu putea acum să-i ceară bani pentru haine.

Știa că mătușă-sa n-avea nevoie în realitate de o însoțitoare. Este adevărat că Lucy putea să bată la mașină bine, dar n-avea nici un certificat cu care să dovedească asta. Wanda fusese doar amabilă, dându-i o șansă de a vedea ceva din

viață. Se grăbi după mătușa ei și zâmbi curajoasă. Până astăzi fusese excitată de idee. N-avea de gând să se lase stânjenită de un francez arogant. Privirea amuzată a mătușii ei îi spuse că Wanda realizase că ea-și venise în fire și-și dăduse la o parte revolta și temerile. Tanti Wanda o salvase de o existență ternă. De ce s-ar fi îngrijorat?

Mătușa ei o intrigase și Lucy încă nu ghicise cum va fi abordat ultimul personaj la momentul dat.

— Merită cheltuiala, o liniștise Wanda. La urma-urmei, am foarte puține date pentru munca mea. Odată ce personajul devine interesant, îl conving să-mi permită să-i folosesc biblioteca și așa mai departe și după aceea nu se mai pune decât problema hârtiei de scris.

Era un mod minunat de a lua lucrurile ușor, și Lucy spera să învețe și ea. Prea mulți ani își petrecuse având grijă de alții, pentru a avea experiența lucrurilor reale.

— Hai să-ți cumpăr o rochie nouă pentru diseară, spuse Wanda în maniera ei hotărâtă, înlăturând protestele neliniștite ale lui Lucy. Trebuie să arăți deosebit, draga mea.

De ce deosebit? Poate doar pur și simplu ca să n-o facă de rușine pe Wanda cu hainele ei comune? Mătușa ei se îmbrăca costisitor, deși

un pic cam bătător la ochi. Lucy se supuse și când se întorceau la hotel, era posesoarea unei rochii albastre care se asorta cu culoarea ochilor ei. Nu era prea grozavă, dar era cea mai scumpă rochie pe care o avusese vreodată.

La cină, contele nu se arătase, spre mâhnirea Wandei și spre marea ușurare a lui Lucy. În gând încă mai putea vedea expresia lui plină de intensă neplăcere când o privise. Ea cunoștea modul în care lucra mătușa ei, dar își închipuise un soi de om în vârstă, vechi aristocrat pierdut în cărțile lui și la fel de entuziast ca și mătușa ei, cineva care ar fi privit-o cu ochi vagi și blajini. Contele de Chauvrais avea ochi care scânteiau ca o gheață neagră. Blândețea îi era străină. Speră în mod sincer ca, de data aceasta, planurile mătușii sale să dea greș. Mai existau și alți aristocrați, cu alte cărți.

*

Dimineata următoare, Lucy merse drept în camera mătușii ei, înainte de micul dejun, hotărâtă să facă orice treabă necesară. Dacă nu-și începea munca într-o manieră profesională, conștiința nu-i va da pace. Aceasta nu era o vacanță. Trebuia să fie asistenta mătușii sale. În loc de asta, ea era ocupată să viseze la năruirea planurilor atât de bine ticluite.

– Du-te jos să vezi dacă n-am vreo scrisoare la recepție, Lucinda, îi ceru mătușă-sa de cum o văzu.

Wanda încă nu era pregătită să mănânce și Lucy coborî cu liftul, cu inima ușoară, o noapte de somn bun făcând-o să uite sclipirea ochilor cei negri. Erau câteva scrisori și Lucy se hotărî să se întoarcă pe scări; astfel își întârzia sosirea și nu mai trebuia s-o aștepte pe mătușa ei până când era gata.

La capătul etajului unde se afla camera Wande, ea coti cam brusc colțul, lovindu-se de un bărbat care tocmai venea din direcția opusă. Impetuozitatea impactului o făcu să-și piardă echilibrul și scrisorile îi zburară din mână.

Mâini ferme o reținură, înlănțuind-o și ea se trezi uitându-se în ochii negri ai bărbatului care o speriasse în ziua precedentă. Conte de Chauvrais o ținea de umeri privind-o cu aceeași surpriză distantă pe care i-o arătase și înainte.

– Oh! Îmi... îmi pare rău.

– *Ça ne fait rien, mademoiselle*, murmură el cu răceală, arătând că nu era chiar așa și Lucy continuă să-l privească până când sprâncenele lui se ridicară și ea se înroși îngrozitor.

– M... mulțumesc, reuși ea să spună în timp ce el îi dădu drumul.

El adună scrisorile de pe jos și i le întinse, mai-nainte ca ea să fi putut face vreo mișcare,

întinzându-i-le cu curtoazie, dar roșeața ei se accentuă în timp ce el o privea în ochi.

– Mulțumesc.

Asta-i tot ce putu să spună, și apropierea asta a lui avea o influență alarmantă asupra fetei. Aproape-i luase graiul. Era foarte conștientă de forța trupului atât de aproape de al ei, ca și cum pericolul ar fi înconjurat-o din toate părțile.

– A fost plăcerea mea, *mademoiselle*. Vocea sardonică continuă cu ușurință în englezește... Poate că pe viitor o să iau liftul. Scările se pare că prezintă un oarecare risc.

Lucy era bucuroasă că el n-o vedea când coborî pe scări. Era încă tulburată și răsufla ciudat, dar vocea lui ironică se potrivea atât de bine cu înfățișarea lui, încât simți o undă de supărare neobișnuită.

Cu multă vreme în urmă, învățase să se stăpânească atunci când era cuprinsă de o furie de moment. Nu-i fusese greu cu părinții ei, dar acest bărbat era iritant, mai ales că ea știa că nu va trece mult timp și mătușa ei va pune gheara pe el, provocând tulburări viitoare. El le va privi cu răceală și-și va vedea de drum. Se trezi că se sprijină de perete, ținându-și mâna la gât. Trebui să-și scuture capul pentru a-și reveni complet.

Wanda era gata, fardată, arătând ușor exotic în rochia ei înflorată, atunci când Lucy ajunse

în dormitor și amândouă merseră să ia micul dejun. Lucy era îmbrăcată cu una dintre fustele ei și un pulovăr, arătând într-adevăr ca o însoțitoare și secretară. Dacă va continua să arate tot așa, atunci această afacere nu va avea multe lucruri în comun cu ea; el va privi doar în ochii mătușii ei. Gândul o îmbărbătă și-și compuse o figură adecvată, mergând cu grijă, la un pas în spatele mătușii sale.

El era în sala de mese! Lucy îl văzu imediat și inima-i sări din piept când Wanda se îndreptă în direcția lui, întorcându-se doar în ultimul minut spre masa lor, atrăgându-i atenția în mod intenționat.

Contele privi în sus și Wanda îl salută cu grație.

– *Bonjour, monsieur*, murmură ea și evident, îl luă prin surprindere, deoarece el se ridică pe jumătate și se înclină ușor.

– *Madame...*

El nu-și îndreptase salutul și în direcția lui Lucy, dar ochii lui o măsurară sceptici înainte ca privirea lui să se îndepărteze. Deși totul se petrecuse rapid, ea se simți frustrată, ca și cum el ar fi făcut inventarul hainelor și înfățișării ei. Persoana ei nu-l interesa deloc. El îi ignoră pe toți din jurul lui și continuă să mănânce și, deoarece Wanda manevrase totul cu așa de

mare abilitate, aceasta nu se abținu să nu se laude singură.

— Episodul doi încheiat, anunță ea înfumurată. Poate diseară, la cină...

Lucy spera cu totul altceva. Își petrecu restul zilei gândindu-se la asta și aproape se încurcă în boroboațe imagine. La urma-urmei, mătușa ei trebuia să fie aproape nebună. Era clar că contele știa de la început ce urmărea aceasta. Acești ochi negri și ironici erau înfricoșător de inteligenți. Acea privire rapidă fusese ageră și convingătoare. Ea se cutremură întrebându-se ce-o fi zicând el.

El păru să cadă drept în mâinile Wandei, totuși, deoarece când veni vremea cinei și Lucy era îmbrăcată din nou în rochia cea albastră, intrând în barul foarte opulent, alături de mătușa sa, contele era deja acolo, chiar lângă ușă, așteptând să fie capturat și Wanda nu pregetă să acționeze.

— *Bonsoir, monsieur.*

De data aceasta, fața cea sardonică se relaxă într-un surâs abia schițat.

— Bună seara, madame. Se pare că ne întâlnim din nou.

Lucy se uită la el printre gene, dar pe fața lui nu se putea citi nimic și mătușa ei se repezi imediat.

– Vorbiți englezește? Ce drăguț. Eu vorbesc franțuzește, dar este amabil din partea dumneavoastră să-mi răspundeți în propriul meu grai, deși nu-mi dau seama cum de ați știut...

– Se simte după accent, madame. În orice caz, eu mă agăț de orice împrejurare ca să-mi îmbunătățesc engleza. V-aș fi recunoscător dacă am folosi-o și acum. Îmi permiteți să vă ofer o băutură?

Wanda, cu siguranță că ar fi vrut, iar ochii cei negri se întoarseră către Lucy.

– *Mademoiselle?*

Ea tocmai îl privea, nefiind în stare să scoată nici un cuvânt și cu picioarele nesigure. Observă o urmă de amuzament în ochii lui și Wanda întrerupse acest mic interludiu, brusc.

– Nepoata mea va lua un mic cherry, *monsieur*. Este pentru prima dată în străinătate.

O sprânceană neagră se ridică ușor și deși el dădu din cap cu amabilitate, când se întoarse ca să facă comanda, lui Lucy nu-i scăpă zâmbetul lui disprețuitor de pe buze. Se întrebă dacă n-ar putea să se deschidă pământul, să-l înghită? Acum și-ar fi dorit asta.

Nu putea să fie atât de inteligent pe cât părea, fiindcă le invită la masa lui pentru a lua cina și se angajă într-o conversație cu mătușa ei. Dacă Wanda observă, cu o ușoară neplăcere, că privirea lui se oprea din când în când asupra

nepoatei sale, ea nu comentă nimic de acest gen. Era prea ocupată să trăncănească pentru a o antrena și pe Lucy în discuție, iar aceasta se simțea ca o servitoare care cina cu nobilimea. Își petrecu timpul încercând să evite ochii cei negri care se opreau din când în când asupra ei, așa că nici nu simți gustul mâncării.

O auzi pe mătușă-sa pălăvrăgind despre realizările ei literare, presărând conversația cu anecdote despre aristocrația franceză prerevoluționară. Își crezu cu greu urechilor când el intră drept în plasă.

— Propria mea familie face parte din istorie, madame, o înformă el. Suntem una dintre cele mai vechi familii nobile din Franța.

— Trebuie să mă scuz, spuse Wanda cu o față încurcată, jucându-și rolul la perfecție. Am vorbit atâta despre mine, monsieur, că nici nu m-am prezentat cum trebuie. Eu sunt Wanda Balfour și aceasta este nepoata mea, Lucinda.

— Guy Chabrol, madame, conte de Chauvrais, deși este un titlu pe care îl folosesc rar. Acum nu prea are importanță.

— Oh, monsieur, vă înșelați! Este unul dintre cele mai faimoase nume din Franța. Trecutul dumneavoastră trebuie să fie absolut uluitor.

Dacă tot intrase în capcană, el continuă:

— Dacă vă interesează, madame, aș fi onorat să vă permit să consultați documentele familiei

mele. Am o bibliotecă mare și fascinantă la castelul meu. Multe dintre cărți n-au mai fost atinse de la moartea bunicului meu. Sunteți binevenită să vă folosiți de ele.

— Sunteți atât de amabil! Wanda oftă mulțumită, entuziasmul coplesind-o... Castelul este aproape de Paris?

— Nu. Este pe malul Loirei.

— Oh. Ce păcat! Ar fi o imposibilitate să călătoresc până acolo și să lucrez.

Fața Wandeï reprezenta un portret al dezamăgirii și Lucy împietri de admirație în fața modului în care mătușa ei îl prinsese în cursă pe acest arogant francez. Ceea ce o nedumerea cu adevărat era faptul că el intrase fără probleme în joc.

— Vai, madame, dar vă invit să stați cu mine, spuse el, evident surprins că ea ar fi putut să gândească altfel. Poate că dacă o să fiți suficient de interesată, o să scrieți despre familia mea? Ar fi foarte plăcut să avem istoria familiei noastre, bine documentată, pentru viitor.

— Dar poate, monsieur, soția dumneavoastră...

— N-am nici o soție, madame. La castel locuiește mama mea vitregă și, bineînțeles, sunt și servitorii. Și nepoata dumneavoastră este invitată, adăugă el uitându-se cu coada ochiului la Lucy, ca și cum aceasta ar fi fost un bagaj, ce nu trebuie pierdut pe drum.

Abia mai târziu, când merseră în salonul unde se lua cafeaua și mătușa ei se duse să-și pudreze nasul, Lucy se trezi singură cu contele, prinsă în cursă de ochii lui negri care o priveau cu intensitate.

– Și cu ce vă ocupați, mademoiselle, în acest vârtej de energie literară?

– Am... am venit cu mătușa mea, ca secretară și însoțitoare.

Lucy se simți roșind și sprâncenele lui ridicate n-o ajutară cu nimic.

– Deci, vorbiți propria dumneavoastră limbă, la urma-urmei? murmură el ironic. Începusem să mă întreb dacă mai știți și alte cuvinte în afară de „îmi pare rău“ și „mulțumesc“. Îmi imaginasem că o secretară și însoțitoare în același timp, trebuie să facă un minim de conversație.

Disprețul lui revenise și Lucy simți un val de supărare, care-i înlătură timiditatea.

– Este prima mea slujbă cu tanti Wanda, spuse ea înțepată. Când întâlnesc pe cineva de care-mi place, n-am probleme cu conversația.

Această replică îl uimi și încercă să treacă peste obraznicia ei.

– Ce-ați făcut înainte de această excursie? întrebă el scurt, tonul lui de comandă făcând-o pe Lucy să-i răspundă fără să se gândească.

– Am stat cu mama și tata. I-am ajutat, și apoi...

Nu avu ocazia să-i povestească despre slujba ei. O întrerupse cu bruschete.

– Deci îi ajuți și pe alții? se întrebă el sec, cu o sprânceană ridicată în mod ironic. Ești oricē, de la Cenușăreasă la o păstrătoare de hârtoage? Îți înțeleg acum tăcerea. Ești o „umbră” de profesie. Crezi că o să fii în stare să mă ajuți și pe mine?

– Mi-am ajutat doar familia, spuse Lucy cu încordare.

– Ah! Îmi dau seama. Ești o rudă săracă, nu-i așa?

Lucy simți că explodează. Era cel mai necioplit și arogant bărbat pe care-l întâlnise vreodată. O văzu pe mătușă-sa că se întoarce cu hotărâre, cu ochii ațintiți asupra expresiei ei. Firește, Wanda nu voia să-și strice ploile tocmai acum și era atentă la nepoata ei.

– Da, monsieur, spuse Lucy privindu-l de sus. Sunt o rudă foarte săracă. O să descoperiți asta, dacă o să stau la dumneavoastră. Nu vă îngrijorați, totuși, nu mănânc mult și pot dormi pe dușumea.

El se ridică în picioare când Wanda reveni, dar ochii lui erau ațintiți asupra lui Lucy, cu o luminiță de veselie în adâncul lor.

– În locul tău, m-aș duce la culcare, Lucinda, spuse mătușa repede. Pari obosită.

– Probabil că am necăjit-o cu conversația mea, murmură Guy Chabrol cu o expresie ironică. Noapte bună, *mademoiselle*.

Privirea lui era din nou controlată și Lucy se grăbi să dispară fără nici un cuvânt. El era mult mai rău decât păruse la prima vedere. Nu era un aristocrat arogant, era crud. El îi demonstrase slăbiciunea ei și-i rănisese sensibilitatea. Simți cum lacrimile îi împăienjenesc ochii și i se păru că ajunge mult prea încet în camera ei.

O rudă săracă! Nu se simțise așa până acum, dar, în orice caz, așa se presupune a fi. Se pregăti de culcare și se lungi în întuneric, trecându-și în revistă amintirile cu simț critic. Nu era prea mult de analizat, decise ea. Rolul ei în viață fusese, de timpuriu, să-i admire pe alții. Întâi pe părinții ei și acum pe tanti Wanda. Toți fuseseră același gen, realiză ea, parte a unui mic grup artistic care se hrănea cu laude.

Nici unul dintre ei nu fusese talentat în mod special. Mama ei fusese pictoriță, nu chiar una de succes, dar făcea suficient de multe lucruri ca să-i țină pe creditorii departe de ușă. Tatăl ei scrisese poezii, cele mai multe dintre ele nevandabile, parte din ele scrise pentru propria lui satisfacție, cea mai mare audiență având-o la cei care se învârteau în același cerc cu el.

Uitându-se în urmă, Lucy se minuna adesea cum de reușiseră să supraviețuiască. Moara veche îi ajutase să trăiască. Era o veche clădire, pe care mama și tatăl ei o închiriaseră, transformând-o în cămin și atelier de lucru. Mama ei făcea mici tablouri pentru vânzare, iar tatăl scria poeme pe pergament, pe care turiștii le cumpărau pentru a le atârna în casele lor. Faptul că aceste lucruri erau originale, nu le mărea valoarea, dar îi ajuta pe părinți să-și țină casa, cu puținii bani proveniți din vânzarea acestora. Supraviețuiseră cu toții.

Cum supraviețuise Lucy ca bebeluș într-un cămin atât de ciudat și debordant, era un mister, dar pe măsură ce creștea trebui să-i ia sub aripa ei, mai mult sau mai puțin, pe ceilalți. Aceștia erau aproape incapabili să-și poarte de grijă sau să achite facturile pe care le primeau. Din fericire, facturile erau puține. Fusesse o existență spartană. Își luase o slujbă în oraș, o slujbă plicticoasă, într-un loc plicticos, salariul ei mic ajutându-i pe ai săi să-și îmbunătățească condițiile de viață. Ea nu fusese sigură că aceștia observaseră într-un fel.

Tatăl ei murise când ea avusese optsprezece ani. Lucy fusese un copil făcut la bătrânețe și doi ani după moartea tatălui, cu o mamă bătrână și bolnavă, trebuise să-și părăsească

serviciul și micul ei grad de independență, pentru a se întoarce la vechiul rol, acela de a avea grijă de cineva, și a fi în permanență la dispoziția cuiva.

Oare asta fusese motivul pentru care își asumase riscul de a veni cu mătușa ei aici? Chiar acum, totuși, Lucy ar fi dat orice să fie înapoi la moara veche, plimbându-se către râu cu picioarele goale, prin câmpurile împestrițate cu pădăii, simțind iarba grasă sub tălpi.

Se întoarse de pe o parte pe cealaltă, cu neliniște, și, dintr-odată, părăsind amintirea trecutului, o privire rece și disprețuitoare îi veni în minte. Până acum, niciodată nu întâlnise pe cineva care să pătrundă atât de mult în adâncul ființei sale.

Ea avea o fire blândă, înțelegătoare, dar Guy Chabrol îi rănise amorul propriu, demonstrându-i cât este de lipsită de încredere în propria-i persoană. Oricum, trebuia să-l mai înfrunte. Hotărî să încerce să doarmă.

*

Aparent, în seara trecută, fuseseră foarte multe aranjamente, fiindcă ziua următoare, când Lucy se prezintă în camera mătușii ei, fu informată că vor pleca imediat după micul dejun.

– O să... să mergem la acel castel?

– Bineînțeles că da, Lucinda... Wanda o privi ca și cum ar fi fost nebună... Am muncit ceva la acest proiect, fără să mai vorbim de cheltuieli. Putem trăi fără nici un fel de griji la castel, atâta timp cât o să dureze.

– Cât o să dureze? întrebă Lucy cu o oarecare mâhnire și primind o privire foarte ciudată din partea mătușii ei.

– V-am achitat eu cheltuielile, madame. Dacă sunteți gata, pornim la drum acum. Este un drum lung până la castel.

– Oh, dar nu pot să accept să plătiți dumneavoastră, protestă Wanda.

El făcu un gest cu mâna, care înlătură protestul acesteia.

– Nu v-am comandat eu o istorie a familiei mele, madame? Acesta fiind cazul, nu sunt eu patronul? Firește că o să vă plătesc toate cheltuielile.

Lui Lucy nu-i scăpă lucirea de triumf din ochii mătușii ei și fu foarte uimită că Guy Chabrol n-o văzu. El părea foarte inteligent și în orice caz era un om al finanțelor, ceea ce nu s-ar fi putut realiza dacă el ar fi fost cu capul în nori.

Pentru prima dată îl privi intens cu suspiciune și aproape sărind în sus, vizibil, când se trezi că și el o privește în același fel, cu

ochii negri îngustați și atenți, ignorând-o complet pe mătușa ei, și încercând să-i ghicească gândurile. Aproape tremura când el se întoarse și le grăbi spre mașina lui, anunțându-le că vor călători cu el.

— Faceți-vă comodă, madame, sugeră el, ajutând-o pe Wanda să se urce pe bancheta din spate a unui Mercedes mare și negru. Nepoata dumneavoastră va sta în față cu mine.

Suspiciunea lui Lucy crescuse, dar numai când intrară în trafic lăsând mult în urmă hotelul, ea îndrăzni să-l privească. Ochii ei nu depășiră mâinile lui bronzate, care țineau experte volanul. Acestea aveau degete lungi, grațioase, puternice. Arătau ca niște mâini care pot părea crude. Ea continuă să privească, în minte derulându-i-se evenimentele petrecute.

— Relaxează-te, mademoiselle Balfour, îi sugeră vocea lui poruncitoare. Avem o bună bucată de drum în față, dar o să vă conduc în siguranță la castel, cu mult înainte de căderea nopții.

Mâinile lui Lucy se strânseseră în poală. Nu știa ce plănuiește el, dar era sigură că se va întâmpla ceva. Nu era genul de bărbat care să cadă orbește într-o cursă. Avea sentimentul oribil că ceva nu este în regulă și că *ele* căzuseră într-o capcană.

El îi privi mâinile care se albiseră la încheieturile degetelor din cauza strânsorii și apoi ochii lui negri îi cercetară fața.

– Ești în siguranță, mademoiselle, o asigură el cu o voce joasă. N-am de gând să opresc la prima pădure și să te agrez. În castelul Rochaine sunt servitori care o să te păzească. Este și mama mea vitregă, și, bineînțeles, mătușa dumitale. Nu înțeleg de ce ești atât de tulburată.

– Nu sunt, spuse Lucy încercând să pară calmă, cu același ton scăzut, mulțumită că mătușa ei nu putea auzi această ciudată conversație.

– Atunci relaxează-te și bucură-te de călătorie, mademoiselle, murmură el încet. *Tout va bien**.

Ochii lui îi susținură privirea pentru o clipă, în timp ce ea-l privea îngrijorată cu coada ochiului. Și atunci, ea văzu în adâncul ochilor lui o licărire care n-avu darul s-o liniștească. Era ceva nedefinit – veselie rece, triumfătoare și, încă o dată, crudă.

* Totul va fi în regulă (fr.).

CAPITOLUL II

— Nu mai avem mult, anunță Guy Chabrol atunci când trecură în viteză pe lângă Orleans.

El nu-i mai adresase nici un cuvânt lui Lucy după ce o asigurase că totul este în regulă. Merseră în goană pe autostrada ce pleca din Paris și din felul în care el ținea volanul, ea trebui să recunoască faptul că din acest punct de vedere nu era cazul să aibă nici un fel de temeri.

Îndoielile o părăsiseră și chiar faptul că în curând vor trebui să ajungă, n-o neliniști. Ea se simți și mai în siguranță când el tăcu.

Se îndreptau spre o vale a râului Loire, și ea privea interesată în jur, minunându-se de castelele ce se înșirau de-a lungul drumului. Se mai aflau și câteva căsuțe de țară, dar majoritatea lor aveau turlă și erau înalte. Multe dintre castele erau în apropierea unor mici sate și această idee avu darul s-o reconforteze.

Când părăsiseră autostrada, cu câțva timp în urmă, mașina începu să străbată câmpii sălba-

tice. Peisajul era pustiu și ei trecură pe lângă niște afluenți și câteva lacuri. Se apropiară de o zonă împădurită cu copaci sumbri și civilizația părea părăsită undeva, departe în urmă.

– Credeam că aveți un alt castel, mult mai aproape de Paris, *monsieur le Comte*? spuse brusc Wanda Balfour și chiar în vocea mătușii ei, Lucy simți o notă de alarmă.

Wanda lăsase să-i scape astfel, că știa mai multe despre Guy Chabrol decât voia să se creadă și, uitându-se repede spre el, Lucy observă cum ochii acestuia se îngustează ușor. Era un bărbat căruia nu-i scăpa nimic. Îngrijorarea și îndoiala îi reveniră.

– Am, spuse el fără nici un fel de expresie, cu o voce rece. Tot ceea ce vă trebuie se află acolo, totuși: biblioteca, documentele familiei. La castelul Rochaine, familia mea păstrează toate acestea și cred că asta căutați, madame?

– Da, da, zise mătușa ei, revenindu-i entuziasmul inițial. Nu pot să fac nimic fără cărți și documente.

Ea râse ușor, dar Guy Chabrol nu zâmbea. Ochii lui erau duri și reci, urmărind drumul cu buzele strânse.

– Atunci înseamnă că veți fi mulțumită, madame, și vă asigur că voi fi și eu. În orice caz, aproape am ajuns.

Conducea printre copacii deși, de o bucată de vreme, drumul lărgindu-se și îngustându-se în câteva locuri, nefiind prea multe de văzut. Acum, fără a fi prevenite, ajunseră la o fâșie de câmpie, ce se întindea sub soarele târziu al după-amiezii, la poalele unui deal. Pe deal se înălța castelul Rochaine și la vederea lui, inima lui Lucy sări din piept de teamă.

Era cu mult mai înalt decât orice castel întâlnit până în acel moment. Părea înconjurat de apă și, deși era frumos, cu turlle zvelte și turnuri la fiecare colț al său, nu semăna deloc cu marile conace pe care ea și le imaginase. Era o fortăreață, care chiar în aceste timpuri părea de necucerit. Părea la fel de rece și puternic ca și omul care îi era proprietar, omul care acum se întoarse spre ea privind-o ciudat atunci când văzu expresia feței ei.

— Bine ai venit la castelul Rochaine, casa familiei mele, mademoiselle Balfour, spuse el sardonice. A respins vreme de secole atacuri și cred că este exact ceea ce vă trebuie, acum.

— Ce... ce vreți să spuneți? întrebă Lucy repede, uitându-se în ochii lui negri și reci.

— Nu ți-am explicat, mademoiselle? murmură el. Mătușa dumitale are nevoie să folosească vechea bibliotecă. Aceasta se află aici.

— Bineînțeles că asta a vrut să spună contele, Lucinda, spuse Wanda cu o voce ascutită. Mă întreb cum poți să te descurci. Uneori nu poți înțelege nici chiar câteva cuvinte simple.

În mod normal, o astfel de dojană neașteptată ar fi făcut-o să roșească pe Lucy, mai ales că era făcută în fața acestui bărbat atât de arogant. Dar acum, totul trecu pe lângă ea deoarece acești ochi negri priveau drept spre ea și ceea ce văzu în ei fu dispreț pentru mătușa ei, un dispreț care până acum fusese ascuns și i se adresase doar ei însăși. El nu fusese păcălit deloc și nu avea nevoie de o istorie a familiei lui. O astfel de familie trebuie să fi fost catalogată de mult, chiar în istoria Franței. El nu căzuse în cursă absolut deloc.

Ea-și întoarse privirea și se uită la marele castel, la apa care-l înconjura, lină și gri în lumina slabă, la copacii întunecați de pe marginea apei, înalți și bătrâni ca și castelul însuși. Era ridicol, își spuse ea. Ele vor fi libere să plece imediat ce cercetările mătușii sale vor fi terminate. Chiar și așa, simți cum i se face pielea de găină. Dacă erau libere să plece când vor dori, de ce se simțea ea atât de amenințată?

Îi aruncă o privire lui Guy Chabrol și văzu ușorul zâmbet care-i apăruse acestuia pe buze, când se uită la ea.

– Ai instincte foarte alerte, mademoiselle, zise el încet, cu vocea scăzută din nou pentru a o exclude pe Wanda. Este un dar pe care-l au oamenii nevinovați. Nu-i nevoie să fugi din acest palat. După cum ți-am, mai spus, totul va fi bine.

În gândul său, Lucy nu fu de acord cu el. În minte îi umblau multe lucruri, și în special gândul că acest castel era plin de servitori care s-o păzească.

Își ridică obrazul cu mândrie și-l privi.

– Nu sunt stânjenită, monsieur, spuse ea ascuțit, dar râsul lui izbucnit brusc o informă că el nu credea acest lucru, ba dimpotrivă.

Terminând contemplarea castelului, el propuse continuarea drumului.

Că acest castel fusese odată o fortăreață redutabilă, deveni și mai evident când ajunseră în apropierea lui. Acesta părea să plutească pe apă și când se aflară lângă zidurile de piatră, el era și mai impresionant, copleșindu-i cu turnurile lui. Traversară mai multe poduri arcuite și apoi mașina se îndreptă spre zidurile mărețe pe o alee pietruită ce ducea la o intrare impunătoare.

– Am ajuns, spuse liniștit Guy Chabrol și Lucy desluși o mare satisfacție în vocea lui.

Era oare doar imaginația ei? Nu credea că este vorba despre asta, în timp ce ieșiră din

mașină și-l urmărea în castel. Se strădui să-și țină ochii larg deschiși și să fie foarte atentă. Nu se știe cum, își dădea seama că de data aceasta, mătușa ei era pe cale de a face o mare greșală.

*

Dimineata următoare, Lucy stătea în dormitorul ei, fiind foarte înclinată să nu se ducă la micul dejun. Noaptea precedentă fusese un fel de coșmar, o mare încercare deoarece ele nu erau deloc binevenite, un lucru care nu părea să intre în mintea mătușii sale.

Totul era mult mai mare decât în mod obișnuit. Camerele erau foarte înalte și foarte largi. Coridoarele erau întunecoase și lungi, scările prea late. Fusese suficient de rău și înainte de cină, dar, după ce coborâseră s-o cunoască pe mama vitregă a contelui, și se așezară la masa imensă, Lucy simți un val de furie din partea contelui de Chauvrais. El se juca cu ele, dintr-un motiv cunoscut doar de el și era pe cale să le facă să se simtă pe cât de prost posibil. Dacă ar fi plecat la Paris, de acolo ar fi găsit o cale să se întoacă în Anglia. Mătușa ei, totuși, nu părea să-și dea seama de atmosferă.

Servitorii fuseseră posomorâți, politicoși dar foarte reci și Veronique Chabrol, contesă

de Cauvrais, fusese ca un bloc de gheață, aproape necioplită. Ele coborâseră în sufragerie și avuseseră nevoie de o servitoare care să le arate drumul, Wanda îmbrăcată în fineturile ei obișnuite, iar Lucy în aceeași rochie albastră.

Fusese frig. Încălziseră, dar nici un fel de căldură nu putea înlătura frigul din acest loc imens și fiecare ușă și fereastră produceau curent suficient ca să convingă pe oricine că fuseseră uitate deschise.

Era caraghios ca patru oameni să fie așezați la o masă imensă și expresia lui Veronique o lăsa pe Lucy să creadă că era de aceeași părere. Fața acesteia păru-se să înghețe și mai tare, atunci când Wanda începuse să vorbească, un lucru pe care-l făcea fără a mai face pauze pentru respirație, cu o voce agitată și rapidă pe când Lucy, conștientă de atmosferă, ar fi vrut să intre în pământ.

Contesa era frumos îmbrăcată, dar lui Lucy nu-i scăpase că aceasta avea un șal mare înfășurat în jurul umerilor și chiar și așa, tremura din când în când. Lucy se simțea țeapănă de frig și fiecare părea că suferă din acest motiv, cu excepția contelui, care părea că petrece de minune, ochii lui observând-o cu ironie pe Wanda care vorbea.

— Se pare că provii dintr-o familie foarte calculată, mademoiselle, spuse contesa politicoasă în timpul unei scurte pauze a conversației, în care Wanda-și trăgea răsuflarea... Mama artistă, tatăl poet și mătușa scriitoare. Și dumneata ești talentată?

— Îmi pare rău, dar nu, madame, spuse Lucy liniștită. Se pare că n-am nici un har.

Veronique Chabrol o privi ca și cum ar fi fost ușurată să audă asta, dar contele o întrerupse în felul lui aspru.

— Mademoiselle Balfour îi ajută pe alții, murmură el sardonice. Ea a avut grijă de mama și tatăl ei, iar acum face același lucru pentru mătușa ei. Este funcția pe care o au cei mai puțin talentați, când sunt înconjurați de alții dăruiți de Dumnezeu, nu-i așa, mademoiselle?

— N-am nici o idee, monsieur, spuse Lucy calmă, ignorând tonul lui ironic și hotărându-se să fie mai îndrăzneată. Niciodată n-am trăit lângă cineva neînzestrat cu vreun talent oarecare.

— Lucinda nu știe nici măcar dacă este sau nu talentată, anunță Wanda cu tărie. Întotdeauna și-a consacrat viața altor oameni. Așa a fost educată. Este ca un șoricel, nu-i așa, draga mea?

Wanda spuse asta cu un zâmbet ușor răutăcios, ca de obicei, bătându-i cu mâna degetele reci. Veronique Chabrol se încruntă aproape alarmată, dar contele o privi pe Lucy cu un interes ironic, nepăsându-i deloc că remarcile lui duseseră la o astfel de discuție. În orice caz, ei îi era prea frig ca să roșească. Veronique fu aceea care preluă problema. Intră o servitoare și-i întinse un șal, iar ea, promptă, i-l dădu contelui.

— Nu-i nici un talent să îngheți, spuse ea accentuat. Dă-i acest șal domnișoarei Balfour, Guy. Presupun că n-ai invitat-o să facă pneumonie în acest loc atât de expus la curent.

El nu răspunse. În loc de asta, se ridică în picioare și ajungând lângă Lucy, îi înconjură umerii cu șalul, mâinile lui întârziind pe umerii ei slăbuți.

— Îmi pare într-adevăr rău, mademoiselle, murmură el. N-am observat că vă era atât de frig.

— Mulțumesc, acum mi-e bine, spuse Lucy repede, dorindu-și ca el să plece de lângă ea.

El se afla alarmant de aproape de ea și atunci când se aplecase pentru a-i pune șalul pe umeri, ea avusese sentimentul ciudat că el clocește ceva în minte. Dacă fiecare seară ar fi urmat să fie ca aceasta, trebuie să găsească o scuză ca

să se țină deoparte. Ea s-ar fi autointitulat cu bucurie o servitoare, mâncând laolaltă cu alții la fel ca ea, dar nici servitorii n-o priveau cu simpatie.

Privi pe fereastră acum și văzu împrejurimile, pentru prima dată în lumina zilei. Erau într-adevăr frumoase și nu se mai vedea nici o altă clădire în apropiere. Castelul Rochaine se înălța amenințător, dominând dealurile împădurite, oglindindu-se în apa înconjurătoare, în lumina soarelui dimineții. Lucy putu să vadă că apa era adâncă, probabil vechiul șanț de apărare, pentru că nu era nici un dubiu că construcția fusese o fortăreață, iar pentru ea, părea să fi devenit acum un loc în care era captivă.

Se auzi o bătaie sonoră în ușă și, când răspunse, se trezi față în față cu Guy Chabrol. Acesta se sprijinea cu eleganță de tocul ușii și privirea lui se fixă instantaneu asupra ei. Purta o jachetă sport și pantaloni uzați, puloverul de lână alb cu guler înalt făcându-l să pară mai întunecat ca de obicei. Părea într-o dispoziție bună.

— Am venit să te însoțesc la micul dejun, domnișoară.

O măsură cu o privire plină de răceală după ce făcu acest anunț. În această dimineață ea n-avea de gând să se păcălească așa cum făcuse în

seara trecută. Se îmbrăcase cu un pulover gros și o fustă de tweed, tot una scurtă, deoarece nu posedea o fustă lungă și călduroasă.

Continua s-o măsoare, evaluând-o și ea se simți hipnotizată. Era enervant și buzele ei se strânseseră.

– Mulțumesc, reuși ea să spună. Ar trebui totuși să mă duc la mătușa mea.

– De ce? O îmbraci întotdeauna? Cred că nu-i alegi dumneata hainele?

O luă de braț pentru a o conduce, arătând deosebit de arogant.

– N-o îmbrac eu, domnule, mă gândesc mai curând că n-o să găsească drumul spre parter, în acest palat.

– Și dumneata l-ai găsi? o întrebă el în răs, ignorându-i tonul ascuțit și conducând-o, fără a-și slăbi strânsoarea mâinii... Ai nimeri probabil într-unul dintre aceste turnuri și ai sta acolo săptămâni întregi. În orice caz, am trimis o servitoare s-o conducă jos pe mătușa dumneata.

– Servitoarea ar fi putut să mă ia și pe mine, ripostă Lucy, uitând să fie politicoasă cu gazda lor, ce se arătase atât de arogantă.

În momentul în care el apărea, sângele începea să-i clocotească în vine... era atât de îngâmfat și se vedea atât de superior celorlalți.

– Treceam pe aici, dădu el din umeri și apoi o privi amuzat... În această dimineață nu mai ești un șoricel, domnișoară. Te-ai transformat într-o scorpie?

– N-aveți dreptul să mă insultați, monsieur!

Lucy se opri furioasă, dar el continuă s-o privească neclintit, ochii lui îngustându-se în fața acestei izbucniri de mânie.

– Îi rezervi acest drept doar mătușii dumitale, domnișoară? Ea este obișnuită să-și descarce răutățile asupra dumitale?

Lucy îl privi cu niște ochi albaștri enormi.

– Ea nu este răutăcioasă. Dacă vorbiți de seara trecută... uneori ea nu gândește.

– Vrei să spui că nu știe ce-i iese din gură?

– Ea se entuziasmează repede. Dacă aveți o părere proastă despre ea...

– Îmi păstrez opiniile pentru mine, domnișoară.

– Nu și atunci când sunteți cu mine, îi reaminti Lucy furioasă. Mă disprețuiți și o disprețuiți și pe mătușa mea. De ce ați lăsat-o să vă facă să ne invitați aici?

– Nu permit nimănui să mă oblige să fac ceva, mademoiselle, spuse el calm, privind în jos spre ea. Mătușa dumitale este chiar

faimoasă? Este foarte bine ca familia mea să fie catalogată de o astfel de femeie, *n'est-ce pas*?*

— Știți foarte bine că nu este faimoasă, îl acuză Lucy. Familia dumneavoastră face parte în mod sigur din istoria Franței. Chiar dacă n-ar fi fost așa, tot n-ați fi ales-o pe mătușa mea. Cineva ca dumneavoastră ar fi ales o persoană într-adevăr faimoasă, care să fie onorată să facă asta.

— Onorată? Mă flatezi, mademoiselle. Am înțeles de la mătușa dumatăle că ea a scris despre multe familii din nobilimea franceză, pe unele dintre ele, cunoscându-le. Vrei să-mi spui că este o impostoare?

— N-am spus nimic, fumegă Lucy. Sunt doar suspicioasă.

— Ah! Îți imaginezi că sunt un fel de Barbă-Albastră? Te asigur că dacă aș fi intenționat asta, procedam în mod obișnuit. Hai să mergem!

Mâna lui se întinse din nou spre brațul ei, dar Lucy se smuci.

— Vă rog, nu mă atingeți!

Amuzamentul din ochii lui dispăru și Lucy simți cum se înroșește din cap și până în picioare.

* Nu-i așa? (fr.).

– Sunt mai curând politicoș, o asigură el cu calm. Nu-ți fie frică de mine. Nu-mi place asta.

– Nu mi-e frică de dumneavoastră, minți Lucy politicoasă, scuturând din cap.

– Atunci, controlează-ți picioarele tremurând și să pornim la drum. Mâna lui reveni pe brațul ei și ea nu avu altă alternativă.

– Ai citit cărțile mătușii dumitale? se interesă el după un timp, când se aflau în apropierea camerelor de jos.

– Una, îl informă ea scurt, luată pe nepregătite.

– Da, una probabil ajunge, murmură el mușcător, schimbând apoi subiectul cu ușurință. Ai dormit bine?

– Foarte prost, monsieur. A fost frig.

– Încă o dată, îmi pare rău, domnișoară. La noapte o să aranjez să-ți fie cald. N-am de gând să te pedepsesc.

– Să mă pedepsiți? De ce ați face asta?

Lucy se întoarse să-l privească, în timp ce ajunseră în holul vast, iar el se uită în jos spre ea, cu buzele lui frumos desenate arcuite într-un zâmbet.

– A fost probabil o lipsă de înțelegere a limbii dumitale, spuse el ușor. Mă întreb, domnișoară, de ce-ți suport azi proasta dispoziție. Poate pentru că ai petrecut o noapte rece

și lipsită de confort? O să am grijă să nu se mai întâmple. Ești cu mult mai acceptabilă decât un șoricel.

El împinse o ușă și ea nu avu timp să-i riposteze, fiindcă mătușa ei și contesa erau deja înăuntru și vederea lor o făcu să-și vină în fire. Cum îndrăznise să-i vorbească astfel lui Guy Chabrol? Îi azvârli o privire scurtă și se apucă să-și mănânce micul dejun, în grabă. El era ocupat s-o urmărească intens, atât de intens încât nu răspunse atunci când mătușa ei îi vorbea. Wanda trebui să-i spună același lucru de două ori, dar asta n-o neliniști; avea o oarecare îndemânare în acest domeniu.

Veronique Chabrol se încrunta la toți și apoi veni un majordom care se încruntă și el. Contele continua s-o privească și ea se hotărî să-și reia rolul ei cel mai ușor. Era mult mai sigur să fie un șoricel. Trebuia să încerce și să-și amintească acest lucru.

Micul dejun terminat, contele păru hotărât că trebuia să înceapă treaba.

— O să vă arăt vechea bibliotecă, o informă el pe mătușa ei. Este la parter și destul de aproape, așa că n-o să aveți probleme să găsiți drumul înapoi. Peste câteva zile, o să fiți singure în stare să ajungeți la camerele dumneavoastră. Presupun, madame, că această muncă vă va lua ceva timp?

Lucy era interesată de răspuns. O întrebare similară îi pusese și ea mătușii sale și primise în schimb o replică și un zâmbet ciudat. De data aceasta, Wanda fu aproape directă.

– Depinde de cărți, monsieur, și de documente. Dacă tot ceea ce este necesar se află aici, o să fiu în stare să citesc și să fac însemnări cu o oarecare viteză. Lucinda și cu mine, nu vom mai sta în calea dumneavoastră multă vreme. Ea bate bine la mașină și...

– Nu stați în calea mea, madame, spuse el încet. Sunt fericit să vă am aici. Este un mare noroc pentru mine. Cât despre nepoata dumneavoastră, eu o găsesc pe mademoiselle Balfour destul de încântătoare.

Lucy nu știa care din ele se uita la el cu mai multă suspiciune: mătușa ei, mama lui vitregă sau ea însăși. Conte de totuși, se uită la Lucy, cu acel ceva nedefinit în privire și aceasta fu foarte bucuroasă s-o urmeze pe mătușa ei în timp ce el le conducea în bibliotecă.

Era situată la capătul unui coridor lung și întunecos, o caracteristică ce părea să domine castelul – dar odată înăuntru, întunecimea dispăru. Podeaua era acoperită cu gresie colorată, pe pereți atârnavă tapiserii vechi, care erau destul de vii, în ciuda anilor. Lumina soarelui se infiltra prin geamuri dând vechii

camere o aparență foarte plăcută și, deși Wanda se întoarse spre cărți cu o viteză plină de zel, Lucy stătu și privi în jurul ei, admirând ferestrele lungi și tavanul înalt, care era de lemn și pictat în aceleași culori ca și tapiseriile.

— Nu te așteptai la asta, mademoiselle? întrebă Guy Chabrol când îi văzu fața zămbitoare.

— Nu, murmură ea plină de sinceritate. Mă așteptam la un loc întunecos, plin de praf și într-o oarecare paragină.

— *Mon Dieu!*... O privi amuzat... Cărțile sunt neprețuite. Nu poate fi vorba de neglijență, mademoiselle. Sunt un om al finanțelor și nu neglijez lucrurile care au valoare sau operele de artă. Găsești castelul murdar și prăfuit? O să-i concediez pe servitori.

— Nu găsesc castelul murdar și prăfuit, spuse Lucy în grabă... El era în stare să-și ducă amenințarea la îndeplinire. Poate de asta servitorii arătau așa de posomorâți... Este foarte frumos, deși un pic cam prea impunător. Pentru mine este prea mare și prea rece.

— Frigul poate fi remediat, mademoiselle. Mărimea, mă tem că nu poate fi schimbată. O să te obișnuiești.

— O să plecăm, monsieur, înainte ca să se întâmple acest lucru, murmură Lucy plină de speranță.

El nu răspunse la această remarcă și, când ea îl privi, observă că el are ochii ațintiți asupra mătușii ei, care acum era complet tăcută, uitându-se la cărțile îmbrăcate în piele așezate pe rafturi, până în tavan.

La jumătatea rafturilor se afla o șină de fier, pe care se afla o scăriță ce făcea accesibile cărțile situate mai sus, dar chiar și așa mai erau încă multe cărți la care nu puteai ajunge decât cocoțându-te pe o ladă.

— O să vă pășesc, madame, spuse contele încet și Lucy crezu că mătușa ei nu-l auzise, deoarece aceasta nu răspunse.

Lucy răspunse în locul ei.

— Mulțumim, monsieur.

Primi o privire ironică.

— Ah! Te-ai întors la rolul tău de umbră de profesie. N-o să fii deranjată aici. Spune-mi dacă este ceva de care ai nevoie.

Lucy se întoarse spre mătușa sa, când ușa se închise în urma lui Guy Chabrol. De data aceasta, Wanda se mișca excitată de-a lungul galeriei superioare, neavând nimic în minte în afară de cărți.

— Ce vrei să fac eu, tanti Wanda?

Trebuie să întrebe de două ori ca să-i atragă atenția Wande și primi un răspuns vag.

— Oh... nimic, Lucinda. Trebuie să mă uit mai în amănunțime înainte de a începe munca...

Se uită în jos spre Lucy ca și când n-ar fi văzut-o și apoi spre ferestrele luminate de soare... A... avem nevoie de câteva fotografii bune pentru ilustrații. Niciodată n-am luat profesioniștii pentru așa ceva. Este prea scump. Ar trebui să faci un început, dat fiind faptul că este o zi atât de însorită. Da, începe cu diferite unghiuri ale castelului. În camera mea este un aparat de fotografiat, bun, în noptieră.

Wanda se întoarce la loc și Lucy o privește surprinsă. Era clar că mătușă-sa uitase că ea era acolo. Niciodată nu crezuse că aceasta era atât de preocupată de munca ei. Cărțile pe care le scrisese, ca cea pe care o citise Lucy, de exemplu, erau superficiale și nu păreau prea bine documentate. Cât despre fotografii, acestea explicau iritarea care o cuprinsese când citise această carte și văzuse ilustrațiile. Ieși în coridor, gândindu-se la asta și deodată se încruntă realizând că trebuie să caute singură dormitorul mătușii sale.

Din umbră se materializă o femeie morocănoasă și Lucy îi făcu semn căutând câteva cuvinte în limba franceză.

— *A... la chambre de madame Balfour, s'il vous plaît!** reuși să spună cu o fermitate ce provenea din neliniștea ei de a nu se pierde în

* Camera doamnei Balfour, vă rog! (fr.).

acest mare castel și a sfârșit într-unul din turnurile despre care Guy Chabrol îi vorbise.

I se răspunse cu o privire superioară.

— Eu sunt Madame Gatien, administratoarea, mademoiselle și vorbesc englezește. O să trimit o servitoare să vă însoțească și să vă ducă înapoi unde doriți.

Lucy se întrebă ce diferență era, în capul acestei femei plină de superioritate, între o administratoare și o servitoare. Îi mulțumi, totuși, și o urmă pe fata cu o față încruntată, sus pe scări, până în dormitorul mătușii ei. De ce arătau atât de supărați? Luaseră, probabil, modelul contelui. Castelul nu era singurul lucru rece aici!

Afară nu era frig. Cu aparatul pe umăr, se îndreptă spre fațada castelului, mergând pe cărarea pietruită. Se aplecă peste balustradă și se uită în apă, tresărind când o văzu cât este de adâncă, bucuroasă să se îndepărteze repede.

Începu să se uite împrejur pentru a lua diferite fotografii, soarele încălzindu-i brațele prin puloverul pe care-l purta. Era mult mai bine aici decât în interiorul castelului și ar fi fost o idee bună să-și petreacă mai mult timp afară. Hoinări în jurul clădirii, încă uimită de mărimea acesteia, dar entuziasmul ei pentru noua ocupație începu să crească.

Nu era ușor să fotografiezi o asemenea imensitate și ea merse înapoi, intrigată când ochii îi căzură pe niște construcții pătrătoase, la mică distanță de castel. Câteva poze de aici ar fi fost de folos; poate că dacă se urca pe ziduri, pe treptele de piatră, ar putea prinde un unghi mai bun. Înafară de asta, era într-o dispoziție de explorare și asta era o scuză bună.

O cărare de-a lungul unei curți pietruite și o câmpie îngustă o aduseră la picioarele zidurilor albe și ea începu să se cațere cu grijă pe treptele tăiate într-o parte. Nu era o treabă prea ușoară și ea trebui să se țină de ziduri. Acestea nu mai erau așa de sigure cum fuseseră cu secole în urmă — multe erau deteriorate, dar ea se descurcă destul de bine și se opri la jumătatea drumului pentru a admira peisajul. Fotografiile luate de aici păreau rezonabile. Era hotărâtă să realizeze ceva cu mult mai profesional decât era obișnuită mătușa ei.

Înainte de a avea timp să-și scoată aparatul de fotografiat, auzi un zgomot care o făcu să înghețe, inima ei bătând nebunește când îl văzu pe Guy Chabrol ieșind din clădire, ducând un cal după el, dezbrăcat de jachetă și îmbrăcat doar cu puloverul alb, pregătit de călărie.

Lucy se lipi de zid, sperând să nu fie observată. Acum, asta i se părea ciudat, să stea

lipită și agățată de zid, imaginându-și ce ar spune el cu vocea lui sardonice dacă ar vedea-o. Se simți vinovată și proastă, iritată la culme de a se găsi în această situație și se lipi de zid și mai mult, abia îndrăznind să respire.

Nu era ziua ei norocoasă. El privi în sus și, pe când se pregătea să se suie pe cal se opri brusc, ochii lui mărindu-se de uimire când o văzu suspendată la jumătatea zidului, ascunzându-se în mod evident. Ei nu-i veni nimic de spus în minte și, deoarece el continua s-o privească, se făcu ca focul și începu să coboare, pentru a-i explica ciudata ei comportare. Dar șocul vederii lui și piciorul ei nesigur o făcură să alunece și ea se trezi căzând.

El se mișcă rapid, prinzând-o când ea alunecă, șocul căderii trântindu-i pe amândoi la pământ, alarmând calul ce se afla în apropiere. Lucy nu se simțea în stare să se miște, răsuflarea oprindu-i-se, deși brațele lui o cuprinseseră preluând tot șocul. Contele nu făcu nici o încercare să se miște. Pentru o clipă, el ștătu întins pe jos uitându-se la cer, apoi își îndreptă privirea spre ea care stătea răsturnată peste trupul lui. Era un trup foarte puternic, cu mușchi tari și, răsuflând cu și mai multă

dificultate, ea se uită în ochii lui îngustați. Era sigură că el se forța să nu izbucnească în râs. Fu o mare ușurare când el începu să vorbească.

— Mă întreb, ce nu-i în regulă cu dumneata, domnișoară? Încep să iau în considerare ideea că în familia voastră există un dram de nebunie, murmură el, sprânceana lui neagră ridicându-se interogativ. Comportarea dumitale este stranie, dar acum te-ai autodepășit. Îți închipui că poți să alergi în susul unui zid ca un șoarece?

Ochii lui se mișcară pe fața ei încet, căutând semne de instabilitate mintală în trăsăturile ei și Lucy îl privi jenată.

— Eu... eu voiam să fac o fotografie.

Încă nu-și recăpătase respirația, care devenise și mai agitată, deoarece el își mișcă ușor trupul dându-l la o parte pe al ei. O așeză pe pământ și rămase într-un cot să-i studieze fața.

— Sper că n-aveai de gând să mă ataci din această poziție avantajoasă?

Ochii lui sclișeau cu amuzament și ea se trezi că-l privește direct, deși se afla într-o situație atât de jenantă.

— Bi... bineînțeles că nu. Fotografiam castelul. Nu este prea ușor când ești aproape.

Nu era deloc ușor să-l simți pe Guy Chabrol atât de aproape. Pielea lui era ușor bronzată,

ceva mai neagră decât a unui englez și din apropiere, ochii lui erau căprui și nu negri. Avea gene dese și gura îi era senzuală și, în acest moment, nu era așa de crudă ca de obicei. Bineînțeles, asta se întâmpla deoarece râdea de ea, dar nu în felul lui disprețuitor, datorat cine știe căror motive necunoscute ei. Părea să găsească foarte amuzant chiar și faptul că se trezise căzând cu ea deasupra lui.

El se uită în jos spre ea pentru câteva clipe, ochii lui îngustați și intenși făcând-o să simtă valuri de senzații care o făcură să se îngălbenească. Se simți cuprinsă de un fior în timp ce privirea lui se afundase într-a sa. Era ceva îngrozitor de familiar în el, ca și cum l-ar fi cunoscut de multă vreme. Roșeața păru să-i acopere întregul trup, arzându-o și un sunet straniu i se înăbuși în piept.

Brusc, el se ridică cu o ușurință de necrezut, și cu o mișcare plină de grație o ajută să se ridice în picioare. Asta o aduse la realitate. Senzațiile ametoitoare dispărură și ea rămase groaznic de roșie, întrebându-se ce se întâmplase cu ea. Se simțea ca și cum ar fi fost în altă parte, pierdută în timp. Trebuie să fi fost șocul căderii.

— Îmi pare rău dacă v-am lovit când am căzut peste dumneavoastră. .

— N-ai căzut peste mine, mademoiselle. Eu te-am prins. Cât despre greutatea dumitale, se pare că nu cântărești mare lucru. Doamna Balfour te lasă să flămânzești? De asta ești atât de slabă?

Gura lui se încreți a veselie și de data aceasta nu era răutăcioasă, și Lucy se tulbură din nou, dorindu-l la kilometri depărtare.

— Provin dintr-o familie de oameni slabi.

— Hmmm, murmură el ironic măsurând-o cu privirea. Tocmai am văzut pe una dintre membrele familiei dumitale. Văzând-o pe aceasta cum arată, am multe îndoieli... ochii lui întărzia ră asupra pomeților ei, care erau foarte pronunțați... Mătușa dumitale este foarte robustă, mademoiselle. Dumneata ești toată numai ochi. Trebuie să te hrănim și să te observăm mai târziu.

— N-o să stau suficient de mult pentru un astfel de experiment, ripostă Lucy, sângele urcându-i-se în obraji.

Nu se simțea deloc ciudată până când nu-l întâlnise pe Guy Chabrol.

Buzele cele senzuale se rotunjiră revenind la vechea lor cruzime, sau aproape la aceasta.

— Asta, îmi imaginez, va depinde de cât de repede va găsi mătușa dumitale ceea ce caută.

Era un lucru nostim de a planifica lucrurile și Lucy se uită la el, cu hotărâre.

— Chiar acum, ea este foarte ocupată, monsieur Chabrol. Este cufundată în cărți.

Sprâncenele lui se ridicară, dar ea nu știa dacă din cauza vocii ascuțite cu care își făcuse ea remarca.

— Ai hotărât deci că sunt monsieur și nu conte? întrebă el ironic.

— Ați spus că nu folosiți titlul, îi reaminti Lucy, întrebându-se dacă n-a făcut cumva o greșală de protocol, dar nepăsându-i prea tare.

— Am spus că acum titlul nu are valoare, o corectă el. Ai dreptate, totuși, eu îl folosesc rar, atunci când vreau să impresionez pe cei care mă irită.

— Atunci ar trebui să-l folosiți în cazul meu, spuse Lucy înțepată, enervată că se lăsase antrenată de limba lui ascuțită.

— Dar dumneata nu mă iriți, mademoiselle. Sunt mai curând intrigat de particularitățile dumitale.

Privi în jos spre ea pentru o clipă și apoi își zâmbi ironic ca și cum i-ar fi trecut ceva prin minte, neghicit de ea. Era un om foarte de nepătruns, la urma-urmei și ea ar fi fost bucuroasă să scape cât mai repede de el și să nu-l mai vadă.

– Vrei să fotografiezi castelul? murmură el.
Hai! O să te însoțesc.

– Mulțumesc, nu-i nevoie... încep Lucy,
până când tonul lui amuzat o opri.

– Dar există prea multe ziduri, domnișoară
Balfour. Cu comportarea dumitale ciudată, mă
tem pentru dumneata... Luă frâiele calului care
acum se calmase... Hai. Am să-ți arăt un loc
bun pentru luat fotografii. O să fie ceva de care
o să-ți amintești.

CAPITOLUL III

Nu părea să fie nici o cale de scăpare, așa că Lucy merse tăcută alături de contele ce-și ducea calul spre pădurile dese ce se aflau în spatele câmpurilor.

— Nu mi-am dat seama că aici sunt grajdurile.

Lucy se uită în urmă la clădirile albe și se opri ca să privească și el.

— Castelul a fost construit în secolul XV. Nu era atât de mare ca acum, dar era impunător, o adevărată fortăreață. Deoarece se foloseau și soldați, erau necesare grajduri. Trăsurile erau de asemenea ținute aici. Acum s-a transformat parțial într-un muzeu, trăsurile fiind bine conservate.

— Într-adevăr? Pot să mă uit înăuntru?

Lucy privi spre el plină de speranță și el dădu din cap, măsurând-o din ochi.

— Când vrei, dar trebuie să vii cu mine. În mod normal, locul este închis. În acest moment, eu îmi țin calul acolo, dar asta doar pentru o scurtă vreme.

— Unde îl țineți de obicei?

Ea mângâie calul pe grumaz și contele o privi atent.

– Nu ți-e frică. Credeam că ceva atât de mare te înfricoșază.

– Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții la țară, spuse Lucy cu simplitate. Nu mi-e frică de cai! Unde țineți calul în mod obișnuit? insistă ea.

– Am un alt castel.

Explicația fu scurtă și Lucy îl privi cu coada ochiului. Dacă priveai lucrurile cu atenție, descopereai că el este foarte ciudat. Ea crezuse că el a căzut în capcana întinsă de mătușa ei, dar nu se întâmplase așa. În loc de asta, el aștepta, ca și cum și-ar fi întins propria-i capcană. Din fericire, ea începuse să aibă sentimentul că este în afara lucrurilor.

El se uită la ea și o văzu că-l privește, dar Lucy era atât de absorbită de propriile ei gânduri încât nu-și întoarse privirea, cum făcuse de atâtea ori cu acest francez disprețuitor.

– Ce mai este cu fotografiile dumitale?

Ochii cei negri o sfredeliră și ea reveni în prezent, dându-și seama că îl privește, obrații ei înroșindu-se iarăși, în vechea manieră cunoscută.

– O... o să fac de aici.

Ea își întoarse capul, uitându-se spre castel pentru a scăpa de privirea lui și pentru o clipă, el se așează lângă fată, cu frâiele calului pe braț.

– Distanța asta este cea mai bună pentru fotografiat, dacă aparatul nu s-a stricat în cădere, murmură el. De ce vrei să faci fotografii la fel ca orice turist?

– Mătușa Wanda mi-a cerut. Vrea ilustrații pentru carte.

– Chiar?... Pentru un moment, arată foarte posomorât, dar apoi umorul care-l caracteriza apăru la suprafață... Dacă o să faci niște bazaconii de poze, o să te bată?

– N-o să fac deloc niște bazaconii, se răsti Lucy privindu-l cu iritare... Mă înțeleg foarte bine cu mătușa mea și știu să fac fotografii, mulțumesc. Poate că nu sunt talentată, dar nici proastă nu sunt!

Spre marea ei surprindere, el zâmbi șmecherește, ochii lui plimbându-se peste fața ei palidă și ochii înfuriați.

– Încep să-mi dau seama că ești un șoarece care ripostează când este atacat. Trebuie să-mi amintesc de asta.

– Nu sunt un șoarece! îl informă Lucy înțepată.

– Atunci de ce-i permiți mătușii să te bruftuluiească? Credeam că o să te temi mai tare de mine.

– Nu mă bruftuluiește! V-am spus că mă împac foarte bine cu ea. Vă referiți la cina din seara trecută? Mătușa mea este inofensivă.

– Da? Nu a fost pentru prima dată când am auzit-o spunând lucruri neplăcute despre dumneata. La hotel, te-a trimis chiar la culcare.

– Dumneavoastră ați fost brutal, seara trecută, specifică Lucy cu tărie. Cât despre hotel, am fost foarte bucuroasă să mă duc la culcare.

El nu spunea nimic, ci doar o privea și ea se uită în altă parte; furia începea s-o cuprindă din nou. În curând el le va da afară și-i va spune mătușii că ea, Lucy, a fost de vină. Trebuia să facă pe glumeața cu el.

– În orice caz, adăugă ea repede, dumneavoastră nu-mi înțelegeți familia. Oamenii talentați sunt un pic dificili. Ei se așteaptă să fie răsfățați și să nu fie contraziși.

– Adevărat? Asta ți-au spus când erai copilă pentru a-ți cunoaște locul dumitale?

– Nu, nu ei mi-au spus. Am știut tot timpul.

– Zici că nu ești proastă? Atunci de ce n-ai încercat să trăiești pentru tine? Mătușa ta mi-a spus că părinții ți-au murit. Ai simțit cumva nevoia să rămâi în aceeași stare de sclavie?

– Nu este sclavie. Am renunțat la serviciul meu în mod deliberat, ca s-o ajut pe mătușa mea. Eu nu am nici o calificare – nu știu să fac

nimic înafara faptului de a bate câte ceva la mașină. Mătușa mea m-a salvat de la... mi-a oferit șansa să...

– Să ce? își îngustă el ochii privind-o fix, cântărindu-i, în mod evident, cuvintele.

De ce oare îi vorbise acestui bărbat arogant despre problemele ei? Fusese din cauză că el o păcălise și ea mușcase din momeală ca o proastă, în loc să-i spună să-și vadă de treburile lui. Era clar că era o proastă și trebuia să-și țină gura și să facă pe neobservata, așa cum de fapt și plănuse.

– Să... să văd Franța și... s-o ajut!

El schimbă subiectul, evident plictisit s-o audă vorbind despre viața ei cenușie și începu să-și privească, cu ochi sumbri, proprietățile.

– Dinăuntru, vederea din camera de sus a turnului din partea de est este minunată. Poți să vezi râul Loire și câteva mile împrejur.

– Vă place aici? întrebă Lucy, încântată să schimbe subiectul.

– Doamne! Nu!... Se întoarse și se urcă în șa... Te las pe dumneata, mademoiselle. Nu cred că ți se mai poate întâmpla ceva, deși văd că umbli după pericol cu lumânarea. Ne vedem mai târziu.

El se întoarse și călări prin iarba grasă, iar ea-l urmări până când calul intră în pădure și

dispăru din raza ei vizuală. Era ușor să ți-l imaginezi pe contele de Chauvrais venind din alte timpuri, călărind peste câmpiile întinse și intrând în pădure.

Imaginile referitoare la el trebuiau totuși să conțină o umbră de asprime și violență, deoarece, chiar dacă el nu dăduse nici un semn de enervare, ea era sigură că aceasta exista, undeva, în adâncul lui. Acum, el avea aerul cuiva care vânează. Fiecare acțiune a lui era calculată și atentă. Era un bărbat foarte neliniștit și va fi foarte bine când mătușa ei își va termina treaba și vor putea pleca.

Se întoarse din nou spre castel și începu să facă fotografii. Era clar că lui nu-i plăcea să fie aici. Dar oare de ce venise? Fusesse indulgent cu mătușa ei, când disprețul lui pentru ea era evident? Încercă să nu se mai gândească, dar nu-și putu alunga din minte figura lui Guy Chabrol. Fața lui întunecată, sardonică îi rămăsese întipărită în minte și ea avea presentimentul uimitor că nu va fi în stare să-l uite niciodată. Figura lui rece și frumoasă i se fixase puternic în memorie.

*

Întârzie cât putut de mult și abia reuși să găsească drumul de întoarcere, la ora prânzului.

Mătuşa sa nu-i simţise lipsa şi-i răspunse lui Lucy în doi peri. Se vedea clar că era cufundată în studiile ei şi Lucy era bucuroasă. Cu cât mai devreme vor părăsi acest loc, cu atât era mai bine din punctul ei de vedere.

Erau singure în sufragerie, la masă şi fură servite de majordonul cel foarte posomorât. Contesa de Chauvrais nu se afla acolo şi Lucy avu un sentiment apropiat de dezamăgire când văzu că şi Guy Chabrol lipsea.

Camera era încă răcoroasă, deşi afară era foarte cald şi când mătuşa sa se înapoie în bibliotecă, Lucy o urmă gânditoare. De ce gândea oare, că locul era plictisitor dacă bărbatul cu faţa severă nu era de faţă? Ea presupuse că el era cel mai interesant om pe care-l văzuse în viaţa sa. Să presupui ce va face el în momentul următor, era mai palpitant decât tot ceea ce făcuse şi văzuse ea până atunci. Niciodată nu mai întâlnise un astfel de bărbat.

Când intrară în bibliotecă, inima fetei sări din loc când îl zări pe conte care tocmai ieşea din încăpere. Făcu o plecăciune spre mătuşa ei şi apoi o privi pe Lucy.

— Ai făcut fotografii, mademoiselle? întrebă el cu politeţe.

— Da, mulţumesc.

Spera ca el să n-o tachineze în legătură cu comportamentul ei ciudat din acea dimineață și în acest fel mătușa sa să-i pună întrebări. El n-o făcu. Doar o privi și ieși. În schimb, Wanda rămase pe loc și privi după el.

– Mă întreb ce face el în bibliotecă? murmură ea și Lucy o privi surprinsă.

– Îmi închipui că stă cu ochii pe noi, pentru că biblioteca este plină de comori.

– De unde știi tu, dragă? întrebă Wanda cu o urmă de amuzament.

Lucy simți un soi de revoltă și fu încântată să-i răspundă:

– Conteale mi-a spus.

Wanda păru extrem de interesată, dar nu spuse nimic și din nou Lucy fu intrigată. Schimbul de cuvinte pe care-l avusese cu Guy Chabrol părea s-o fi înviorat și ea observă că vocea mătușii ei era un pic tulburată atunci când îi întinse un carnetel și murmură:

– Mai bine ai lua câteva notițe. Vino după mine. O să-ți dictez. O să încep cu o listă de cărți pe care m-am hotărât să le folosesc.

Deoarece cărțile erau în franceză și Lucy nu știa o boabă, se dovedi a fi un exercițiu lipsit de sens, un exercițiu care se concretiză cu o plimbare în jurul camerei, cu Wanda arătându-i materialele și fata copiind titlurile cu grijă.

Wanda căuta ceva... Lucy știa asta cu siguranță. Altfel de ce o adusese pe nepoată-sa cu ea și plătise acel hotel scump? Bineînțeles că Guy Chabrol plătise în cele din urmă, dar Wanda n-avea de unde să știe că el o să fie atât de generos. Ar fi fost mai ieftin s-o lase pe Lucy în Anglia, la vechea ei slujbă.

Era cumva mătușa ei de învinovățit? Nu, aceasta doar vorbise fără să se gândească, așa cum făceau adesea și părinții ei. Guy Chabrol o făcuse pe Lucy să devină suspicioasă în legătură cu orice și oricine. Dacă era cineva viclean, apoi acesta era el. Realiză cu neliniște că începuse s-o vadă pe mătușă-sa cu alți ochi, așteptându-se la niște întâmplări dezastruoase. Era efectul acestui loc imens și al întunecatului și amenințătorului stăpân al acestuia. În viitor va trebui să fie extrem de suspicioasă, în legătură cu orice era legat de persoana lui.

*

În cele câteva zile care urmară, deveni foarte evident pentru Lucy că Guy Chabrol juca un fel de joc al lui, propriu. Acesta era tăcut ca întotdeauna, dar în jurul lui era un aer de așteptare, care îi încordase fetei nervii la maximum. Chiar și servitorii păreau că așteaptă ceva, nici unul dintre ei nepărând la locul lui în

această casă, aparențele lor posomorâte nemo-dificându-se deloc.

În aparență, Wanda nu observa nimic. Era mult prea absorbită de cărți, dându-i nepoatei prea puține lucruri de făcut. Lucy era adânc mișcată de acest lucru. Cu fiecare zi ce trecea, era din ce în ce mai clar că mătușa ei vrusese s-o salveze de viața ei cenușie. Uneori n-avea nimic de făcut și atunci, Lucy era liberă să iasă, profitând de vremea bună, pentru a explora împrejurimile castelului.

Își făcu curaj și, într-una din zile, când Guy Chabrol era afară, se duse în întâmpinarea lui.

— Ați spus că aș putea să văd vechile grajduri, monsieur, îi reaminti ea cu un zâmbet, trecând peste resentimentul lui de a-i sta în cale.

Ochii lui negri se opriră pe fața ei. Zâmbetul ei fusese un răsărit de soare, iar albastrul ochilor i se accentuase. El o privi și apoi aprobă dând din cap, întorcându-se pur și simplu în direcția grajdurilor.

— Acum este mai potrivit ca oricând, mademoiselle. Să mergem!

— Sper că nu v-am întrerupt de la ceva... începu Lucy scuzându-se, dar el o întrerupse, fără a o mai lăsa să continue.

— Nu este nimic de întrerupt. Așteptam, doar atât. Cred că, poate, dumneata, mademoiselle, și eu așteptam împreună, dar pentru motive diferite.

— Eu n-aștept nimic, îl asigură Lucy, felicitându-se că reușise să-l convingă să facă ceea ce voise.

— În acest caz, de ce ești atât de liberă în această clipă? Ca și cum ai fi ajuns într-un punct mort, nu-i așa?

— Cam așa este, pentru moment, admise ea cu șovăială. Nu este nimic de făcut în bibliotecă pentru mine.

— Mă întreb dacă vreodată este ceva de făcut pentru dumneata, mademoiselle. Nu vorbești franțuzește. Cărțile sunt numai în franceză. Posibilitatea dumitale de a ajuta pe alții este foarte limitată.

— Când mătușa va începe să-și noteze, voi fi de neprețuit.

Lucy îl privi cu hotărâre, dar spre surpriza ei, buzele lui se rotunjiră într-un surâs când se uită la ea — o fată subțirică, cu o structură osoasă fină și delicată.

— Și ce face ea acum? Aș fi crezut c-a început să-și facă însemnări.

— Oh, încă se uită prin cărți. La urma-urmei, sunt atât de multe... Nu cred că poate s-o scoată la capăt încă, cu ceea ce vrea.

— Nici eu nu cred, domnișoară Balfour. Vezi, noi amândoi suntem de acord. Este posibil să ne înțelegem amândoi.

De această dată, amuzamentul lui era plin de căldură și ea se opri să-l privească, dar el, punându-i mâna pe spate, o grăbi:

— Grajdurile, îi reaminti el cu blândețe. Hai să folosim cât mai bine timpul duminică liber.

Ajunseră la grajduri și Lucy se opri brusc. Înăuntru era aproape întuneric. El aprinse lumina și o privi cu veselie.

— Facilități moderne, mademoiselle. Nu este necesară o criză de nervi. Permite-mi să-ți arăt totul.

Ușorul ei sentiment de superioritate dispăru. El putea, cu o privire, s-o reducă la nimic, dar ea era hotărâtă să profite de acest tratament neobișnuit.

Erau mai multe boxe pentru cai, dar exista un singur cal, cel maroniu, pe care contele îl adusesese cu el. Camera cu harnașamente mirosea a piele și vechile echipamente erau în stare bună. Era clar că locul era considerat a fi de valoare și, mergând în încăperea trăsurilor, ea văzu și de ce.

Existau cinci trăsură, toate foarte incomode, dar foarte bine întreținute. Era ca și cum te-ai fi întors în timp și ea se uită cu jind la cea mai

s sofisticată dintre ele, tresărind când contele spuse brusc:

– Urcă înăuntru. Fii contesă pentru o clipă.

El deschise portiera și o ajută să se urce, înainte de a avea timp să protesteze. Deși se simțea un pic nesăbuită, ea era încântată și se așeză pe banchetă cu un zâmbet pe buze.

– Impresionant, murmură el ironic. Cu un pic mai multă atenție asupra înfățișării dumitale și un pic mai vârstnică, ai putea trece drept un lucru real.

– Într-o noapte întunecoasă, murmură Lucy, surâsul dispărându-i de pe față.

– Te-am jignit?... Îi blocă trecerea când o văzu că încearcă să coboare. Te asigur că remarca mea n-a vrut să fie răutăcioasă. N-am încercat să-ți fac viața confortabilă aici, la castel?

– Nu prea, spuse Lucy, încercând să treacă pe lângă el. Știu foarte bine că râdeți de mine, oricât de politicoși încercați să arătați. Știu, de asemenea, că n-o placeți nici pe mătușa mea și nici pe mine.

– Instinctele dumitale exagerează, o asigură el cu ochii sclipind. Recunosc că n-o plac pe mătușa dumitale, dar n-am spus adesea că te gădesc încântătoare? Am spus-o chiar în fața mătușii dumitale și a mamei mele vitrege.

– N-ai crezut-o și de ce ai crede-o? A fost doar un alt mod de a te distra pe socoteala mea.

Spre consternarea ei, el o ridică pentru a o coborî, mâinile lui rămânând pe mijlocul ei.

– Nu ești amabilă cu mine, domnișoară. De asemenea, ești și nerecunoscătoare. Gândește-te la lucrurile pe care le-am făcut pentru dumneata. Te-am salvat de la căzătură când te cățării pe zid cu aparatul de fotografiat. Te-am adus aici, imediat ce ți-ai exprimat dorința și, mai mult decât atât, am avut grijă să-ți fie cald noaptea. Nu mi-ai mulțumit niciodată.

Lucy se uită în sus spre el, cu vinovăție. După ce se plânsese că îngheață noaptea, în camera ei găsisse focul făcut, căldura lui binefăcătoare făcând-o să se simtă bine. Era adevărat că ea nu-i mulțumise nici măcar o dată.

– Îmi... îmi pare rău, recunosc eu încet. Voiam să vă mulțumesc dar de fiecare dată, ați văzut că mătușa mea era de față și eu nu știam dacă...

– Nu știai dacă am ordonat să i se asigure și ei același confort? completează el. N-am făcut-o. În primul rând, ea nu s-a plâns de frig. Este atât de dornică să se afle aici, încât cred că ar fi mulțumită chiar dacă n-ar avea un acoperiș deasupra capului. În al doilea rând, după cum ai

remarcat, n-o plac. Îți sunt foarte recunoscător că n-ai vorbit în fața ei. Poți să-mi mulțumești acum.

— Nu... mulțumesc, spuse Lucy bâlbâindu-se. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră.

Măinile cele puternice se strânseseră în jurul mijlocului ei și ea se trezi prinsă în cursă, cu spatele sprijinit de trăsura. El părea s-o domine și ea fu cuprinsă de un fior, care o făcu să-și plece ochii sub privirea lui intensă. Acum, el semăna cu un zeu al întunericului, mai mult ca oricând; un aer năliniștitor în jurul lui, înclinarea capului brunet, buzele ferme.

— Foarte frumoase cuvinte, o ironiză el încet. Prefer fapte. Aș fi aproape satisfăcut dacă m-ai săruta pentru favorurile pe care ți le-am făcut, în timp ce ceilalți îngheață.

— N... nu înțeleg. Eu... Nu puteți spune că...

Lucy privi în sus și mâna lui îi apucă fața, ținând-o întoarsă spre el.

— De ce nu? Îmi datorezi mulțumiri. Asta-i tot ce pretind — un sărut.

— Nu! Vă rog, nu!

Lucy era cuprinsă de panică și încercă să se miște dar brațul lui o strângea cu fermitate, mâna ținându-i fața spre el.

— Ești prea asemănătoare unui șoarece ca să săruți un bărbat? șuieră el încet și ochii lui Lucy se aprinseră de mânie.

El dorea să se amuze. N-avea intenția s-o sărute.

— Da! izbucni ea, privindu-l furioasă. În orice caz, nu sărut oamenii pe care-i urăsc!

— Atunci o să te sărut eu pe dumneata, murmură el. În mine există prea puțină timiditate și nici un fel de ură.

Lucy se luptă cu putere, dar nu avea nici o șansă să se elibereze. Brațul lui era ca o bandă de oțel și buzele lui senzuale le acoperiră pe ale ei, mâna-i caldă strecurându-se în părul fetei.

O luase complet pe nepregătite, căci, chiar dacă el vorbise așa, ea nu-l crezuse câtuși de puțin. Își imaginase că este alt mod al lui de-a o chinui. Dar nu era așa. O sărută profund, brațul lui întărindu-și strânsoarea în timp ce ea ofta și încerca să scape.

— Relaxează-te. Totul este în ordine, șoricelule, murmură el amuzat printre buzele ei întredeschise. N-ai de ce să te temi. N-ai mai fost sărutată înainte? Nu este o ocupație periculoasă.

Era. Gura lui o prinse pe a ei ușurel și ea simți că plutește în timp ce el își intensifica sărutul, strângând-o în brațele lui calde. Nu mai fusese îmbrățișată așa niciodată. Niciodată nu răspunsese în acest fel și niciodată nu mai

simțise o astfel de plăcere. Gura lui o sorbea pe a ei, gustându-i dulceața cu mișcări senzuale, în timp ce mâinile îi mulau trupul după al lui.

Era conștientă că băieții care o sărutaseră până atunci nu avuseseră experiență, pentru că nu mai simțise așa ceva, iar sărutările acestora fuseseră total neinteresante. Acum se simțea în pericol, dar ceva în interiorul ei o împingea să se afunde și mai adânc în această acțiune.

Când el își ridică fața pentru a-i privi chipul înroșit, ea tremura. Fusesse un răspuns fierbinte și ea rămăsese șocată. Se sprijinea de el supusă și doritoare.

— Înveți repede, murmură el. Tremuri în brațele mele, te topești. Poate că ăsta este talentul tău?

Lucy începu să-și vină în fire, împietrită de slăbiciunea ei, dar el continuă înainte ca ea să poată face ceva, dându-i la o parte părul de pe fața înfierbântată.

— Arăți mai bine așa colorată. Pielea ta este gingașă, părul îți miroase a șampon și tu ești dulce, dulce, ca un copil. Cu un pic de parfum, o vizită la coafor și câteva ore într-un salon de înfrumusețare, ai putea arăta aproape omeneste.

Vorbele crude o făcură să coboare din norul în care plutea și ciocnirea cu pământul fu

puternică, tremurul intensificându-se și ochii umplându-i-se de lacrimi.

– Atunci credeți despre mine că am menirea de izbăvire, domnule? Nu pot să spun același lucru despre dumneavoastră. Sunteți crud, aspru, și insensibil. Dacă ăsta este rezultatul datorat faptului de a fi aristocrat, atunci sunt mai mulțumită să fiu un șoarece!

Ea se eliberă și se îndreptă către ușă, ochii fiindu-i atât de plini de lacrimi de umilință, încât se împiedică în lumina slabă și căzu cât era de lungă, lovindu-se la genunchi.

Imediat el fu lângă ea, o ajută să se ridice și-i privi genunchiul care era rănit și sângera.

– Doamne! murmură el printre dinți. Ești cea mai inocentă și neprevăzută creatură pe care am avut ghinionul s-o întâlnesc vreodată. Nu înțeleg cum se așteaptă acea femeie s-o ajuti. Când mă uit la dumneata, văd ca printr-un geam. Totul este vizibil.

– Nu vreau să fiu nici deșteaptă și nici subtilă, îl asigură Lucy, cu o voce tremurândă. Ar însemna să fiu ca dumneavoastră. Prefer să rămân proastă.

– Cum n-ai altă alternativă, asta este singura soluție, izbucni el, luând-o brusc în brațe și ducând-o afară, în lumina soarelui.

– Ați putea să mă puneți jos! îi ordonă ea înlăcrimată, dar el nici măcar n-o privi, continuându-și drumul spre castel, cu figura întunecată și îngrijorată.

– Vă rog, pune-ți-mă jos, îl rugă ea mai apăsător. O să mă vadă lumea.

– Și, bineînțeles, toți se vor ascunde, mormăie el cu sarcasm. În viitor o să fac și eu la fel. Cât despre oameni, aceștia sunt angajații mei. Ei cred ceea ce le spun eu să creadă și chiar dacă nu este așa, au destulă inteligență ca să nu arate contrariul. Mama mea vitregă știe că mă comport după bunul meu plac. Cât despre mătușa dumitale, sper, spre binele ei, să nu ne întâlnească.

Lucy se trezi transportată în propria ei cameră, mulțumind Domnului că nu se întâlniseră cu nimeni în drumul lor. Stătea cuminte pe scaunul de lângă pat, așa cum îi spusese el. Guy Chabrol reveni după o clipă cu un vas cu apă și niște pansamente, spălându-i genunchiul chiar dacă ea protesta.

– Stai liniștită și taci. Am adus astea și mă voi ocupa eu.

– Am căzut din cauza luminii slabe, începu ea, dar el o privi furios, în timp ce îngenunchease și începuse să-i bandajeze piciorul.

– Te-ai speriat pentru că te-am sărutat, o corectă el.

– E... este caraghios, se bâlbâi ea. Am... mai fost sărutată.

– Așa? Ochii lui priviră spre fața ei palidă... Mă îndoiesc! Și în locul dumitale n-aș minți, mormăi el văzând-o că deschide gura... După cum ți-am spus, ești lipsită de subtilitate... Se ridică și-și privi opera, apoi se uită la ea ironic... Poți, totuși, în viitor, să afirmi că ai fost sărutată.

Lucy nu îndrăzni să-l privească în față.

– Ați făcut bandajul foarte bine, spuse ea cu o voce șoptită, iar privirea lui mânioasă se abătu asupra genunchiului ei și a bandajului alb.

– Ca și dumneata, nu mi-e frică de cai, izbucni el. Am învățat să am grijă de ei. Mânjii au și ei picioare lungi. Principiul este același.

Ieși înainte ca ea să aibă timp să roșească și ușa fu trântită cu un fel de violență. Guy Chabrol începea să arate ce zăcea sub aparența lui rece. Era periculos. Dar chiar și așa, Lucy încă mai simțea căldura brațelor lui și posesivitatea sărutului. Stătuse supusă și fusese sărutată până la urmă. Fața i se înroși când își dădu seama de aceasta. Poate că ea era transparentă ca sticla? Poate că era proastă așa

cum o credea el? Și de ce era atât de supărat pe mătușa ei, dacă el însuși o invitasese? Stătu în camera ei și nimeni nu-i simți lipsa. Era ca și cum s-ar fi aflat într-o vacanță stranie.

*

În zilele următoare, ea încercă să-l evite, mulțumindu-se să joace un rol șters, ori de câte ori îl întâlnea, la masă sau în alte ocazii, plecându-și capul pentru a-i evita privirea și vorbind doar când era necesar. Era conștientă că mama lui vitregă o considera mărginită și lipsită de orice șlefuială, dar lui Lucy nu-i păsa. Fiecare zi era petrecută evitându-l pe conte pe cât era posibil.

Putea să reușească acest lucru numai prin tăcere, pentru că el își petrecea cea mai mare parte a timpului învârtindu-se în jurul bibliotecii și intrând acolo, atunci când te așteptai mai puțin. Faptul părea s-o agite pe mătușa ei care-i dădu o grămadă de sarcini lui Lucy – să ia note și să caute anumite cărți.

Treaba era plicticoasă, deoarece ceea ce-i dicta mătușa era disparat și neinteresant, în orice caz nu păreau note care trebuiau incluse într-o carte ce ar fi trebuit să se vândă. Oricum, asta însemna că Lucy putea să-și țină capul plecat și fața întoarsă când Guy Chabrol

năvălea în încăpere. Răsufla-mai ușurată când el nu era de față – și asta era o greșală.

– Dă-mi cartea verde, Lucinda, îi ordonă mătușa ei într-una din după-amieze. Aceea legată în piele, din vârful celorlalte.

– Asta?

– Ea se întinse după carte și vocea Wandei se auzi grăbită:

– Da. Este singura carte verde de pe acel raft. Fii atentă, probabil este inestimabilă. Să n-o scapi pe jos... Scoase un soi de oftat și apoi, vocea i se schimbă ca prin farmec... Oh, bună ziua, monsieur, murmură ea și, chiar dacă nu-l vedea, Lucy își dădu seama că el intrase din nou, pe neașteptate, în cameră.

El avea capacitatea de a o face să se simtă stânjenită și venirea lui bruscă îi înmuie picioarele. Simți o nevoie imperioasă de a se da jos de pe lada pe care era cocoțată. Era îmbrăcată cu o fustă scurtă și-și dădea seama cum trebuie să arate, cocoțată cum se afla acolo.

Încercă să apuce cartea, dar nu reuși, această mișcare bruscă făcând să se clatine lada și scoase un sunet de spaimă, când văzu că este gata să se prăbușească. Se ținu cu mâinile de rafturi, rămânând într-o poziție destul de caraghioasă și așteptându-se să cadă.

Lada fu înțepenită la locul ei și Lucy privi cu teamă în jos, ca să-l vadă pe conte că se uita la ea cu ironie.

– Scuză-mi intervenția, mademoiselle, murmură el sarcastic. Credeam că erai pe punctul de a cădea. Este clar că-ți poți purta singură de grijă și nu ești obișnuită să fii ajutată.

Ochii lui negri erau amuzați și Lucy nu știa cum să se dea mai repede jos de pe ladă. Știa că este roșie și prăfuită și nu se simți deloc mai bine când el îi apucă brațul și se întoarse spre mătușa ei.

– Aș vrea să vă împrumut „ajutoarea“ pentru câteva clipe, madame, spuse el cu răceală. Dacă nu aveți nimic împotrivă, aș lua-o cu mine acum.

– Bineînțeles, monsieur!

Era clar că mătușa îl dorea afară din bibliotecă, cu cea mai mare viteză, dar ochii ei erau foarte suspicioși când o priviră pe Lucy. Suspiciunea exista și în mintea lui Lucy, suspiciune care se transformă în certitudine. El ajunsese la un punct mort și voia să-i întindă o capcană. După ce ușa se închise în urma lor, ea se întoarse spre el:

– Dacă vreți să-mi spuneți că sunt proastă, nu vă mai obosiți, se răsti ea. Știu asta. Dacă n-ați

fi fost acolo, aş fi căzut din nou. Mulţumesc că m-aţi salvat. La revedere!

Ea făcu o mişcare să se îndepărteze, dar mâna lui o apucă strâns, îndreptând-o în altă direcţie.

— N-am de gând să te tachinez, mademoiselle. Vreau să port o conversaţie civilizată cu dumneata. Îmi place să am grijă de dumneata, şi nu mă deranjează să te prind când cazi, sau să te culeg de pe jos după ce se întâmplă un astfel de eveniment. Mi-ai mulţumit foarte drăguţ şi...

— Nu am de gând să vă mulţumesc în nici un fel, îl anunţă Lucy cu suspiciune.

— După cele întâmplate ultima dată, nu m-aş fi gândit la asta, o asigură el sec. Urmarea a fost dureroasă pentru dumneata şi enervantă pentru mine. Văd că piciorul s-a vindecat frumos, adăugă el, privind în jos spre ea. Te mai doare?

Ea nu se obosi să-i răspundă la întrebare.

— Despre ce doriţi să vorbim?

Se propti hotărâtă pe picioare şi se opri acolo unde se afla.

— Tocmai voiam să beau o cafea. Am comandat ceai pentru dumneata. Am intenţia să fiu foarte curtenitor. N-ai de ce să te simţi stânjenită. Vino.

N-avea nici o alternativă decât să facă o scenă și se trezi împinsă înainte spre o cameră ce se afla de-a lungul coridorului imens ce dădea spre afară. Fu surprinsă să descopere că încăperea era mică și plăcută și privi în jurul ei cu neîncredere. Ca și restul castelului imens, aceasta arăta ca și cum ar fi făcut parte dintr-un muzeu, nu ca un loc în care să trăiești. Mobila era foarte veche și cu siguranță, de neînlocuit, la fel ca și cărțile din bibliotecă. Dacă acest loc i-ar fi aparținut, ea l-ar fi închis și ar fi pus să fie păzit; în nici un caz n-ar fi ales să trăiască aici.

Întregul loc o copleșea. Și contele o copleșea. Ea se uită precaută la el în timp ce o madame Gatien cu față posomorâtă intră cu ceai și cafea. Aceasta făcea treaba unei servitoare și Lucy nu se îndoi de sentimentele ei în această direcție. Fața ei supărată arăta că arunca întreaga vină pentru acest luctu în cărca lui Lucy.

— E timpul ca dumneata și cu mine să avem o discuție liniștită, spuse Guy Chabrol după ce administratoarea închisese ușa în urma ei. Cred că aici vei fi în siguranță și nu vei păți nimic — nu sunt trepte pe care să te cațări.

— Despre ce vreți să vorbim?

Lucy îl privi atentă și sorbi din ceai. Era mult prea suspicioasă din cauza evenimentelor întâmplute, ca să comenteze în vreun fel observațiile lui sarcastice.

– Vreau să știu ce planuri de viitor ai... Se uită cu hotărâre la ea. Presupun, mademoiselle, că situația dumitale de „ajutoare“ este un post temporar? Ce-o să faci când o să te întorci în Anglia?

– Probabil că o să continui s-o ajut pe mătușa mea, stabili Lucy adunându-și tot curajul și privindu-l în ochi. V-am mai spus deja că nu am nici o calificare. Dacă ea n-o să mai vrea s-o ajut, atunci o... o să mă gândesc la asta. Mai sunt și alte slujbe.

– De ce n-ai nici o calificare? insistă el. Părinții dumitale erau instruiți, în mod sigur, și dumneata ești inteligentă. Erai leneșă la școală?

– N-am mers la școală până la vârsta de paisprezece ani! izbucni Lucy plină de exasperare. Tatăl meu era un învățător original și m-a ținut acasă să învăț. Ei nu voiau ca eu să mă amestec... să mă amestec cu alți copii. Aveau idei foarte ciudate.

Sprâncenele lui se ridicară brusc când îi văzu fața revoltată.

– N-au avut necazuri cu autoritățile din cauza acestui comportament neobișnuit? întrebă el.

– Tot timpul, mormăi Lucy, întorcându-și privirea de la ochii lui fixați asupra ei. Tatăl meu a susținut că are dreptul să mă învețe și a reușit să susțină această bătălie multă vreme. Era o eludare a legii.

– Îmi imaginez că nu ți-a fost ușor. Cum reușeai să înveți când trebuia să fii și de ajutor?

– Destul de ușor, îl informă Lucy înțepată... Se săturase de atitudinea lui. Stătea și o chestiona, privind-o cu ochi reci, ca și când ar fi fost o ciudățenie... Casa era întotdeauna plină de oameni. Artiști, poeți, scriitori. Culegeam o grămadă de informații.

– Și totuși, nu ești artistă, poetă sau scriitoare?

– N-am nici un talent! În final mi-am luat o slujbă neinteresantă și am făcut o treabă neinteresantă! ripostă Lucy cu sarcasm.

– Te priveau ca pe o ciudățenie, stabili el hotărât, părând foarte încântat de această concluzie și Lucy îl privi, își puse ceașca jos, pregătindu-se să depășească tonul acestei conversații „civilizate“.

– Mai mult decât o ciudățenie, monsieur! Îmi plăceau florile, animalele, păsările. Îmi place să fiu liberă. Până la treisprezece ani, n-am purtat pantofi deloc. Nu-mi amintesc să fi avut unii. Niciodată n-am vrut să am.

– Ceea ce poate explica acum, de ce cazi atât de des de pe propriile-ți picioare, o întrerupse el prompt.

– Ați terminat, monsieur?

– Nu încă... îi făcu semn să se așeze la loc, deși ea sărise să plece... Acum știi mai multe

despre dumneata și înțeleg de ce ești atât de diferită față de ceilalți oameni. Ești stranie... de modă veche, nu-i așa? Pe mine nu mă deranjează deloc. Asta are farmecul ei. Am o slujbă pentru dumneata, mademoiselle. Când mătușa îți va pleca, aș fi foarte încântat să rămâi aici, în Franța. Slujba pe care ți-o ofer va fi mult mai profitabilă și ți s-ar potrivi.

Pe fața lui Lucy se zugrăvi panica: Ideea de a lucra zi de zi pentru Guy Chabrol o alarma mai mult decât s-ar fi putut crede. El o făcuse să se simtă ciudat stând aici. De-abia îl privise până când el n-o înfuriase.

– Nu vă plac! răbufni ea imediat, într-un moment de sinceritate.

– N-are importanță, o asigură el, cu ochii îngustați. A mă place sau nu, nu este important în această slujbă.

– Nu mi-ar place să fiu nicăieri unde sunteți și dumneavoastră, insistă ea îngrijorată, gata să facă stânga-mprejur.

– O să fie necesar doar pentru o scurtă vreme.

– Îmi... îmi pare rău, monsieur. Sunt sigură că sunteți amabil, reuși ea să spună, cu îngrijorare. Dar, chiar și așa, nu vreau să muncesc pentru dumneavoastră, mulțumesc.

– Cuvântul exact nu este „muncă“, mademoiselle... O privi cu atenție, ochii lui plim-

bându-se peste fața ei înnebunită... Îți pot asigura un viitor frumos, fără să mai fii nevoită să stai la cheremul mătușii dumitale și fără să mai ai nevoie să-ți iei vreodată o slujbă plicticoasă.

– Cât va dura? întrebă ea cu neîncredere.

El dădu din umeri.

– Un an, sau poate optsprezece luni. Este dificil de spus.

Nu părea un timp prea îndelungat și ea știa cu certitudine că mătușa ei o adusese în Franța doar ca să fie amabilă cu ea. Fusese un act de caritate, dar ei nu-i plăcea caritatea. Ea-i privi, preț de un minut, figura plină de superioritate. El părea mulțumit să tacă în timp ce ea se gândea.

– Ce fel de muncă? întrebă ea cu aceeași neîncredere.

Gata să spună „nu“, dar puțin descumpănită și comparând faptul de a sta în apropierea acestui bărbat iritant și arogant, cu vechea sa slujbă plicticoasă. Aici cel puțin se simțea o atmosferă mai plină de vioiciune.

– După cum ți-am spus, nu este chiar o „muncă“... O privi cu calm. Vreau să ai un copil. Copilul meu!

CAPITOLUL IV

Pentru o clipă, Lucy fu prea împietrită pentru a reacționa și apoi simți cum o cuprinde panica, șocul și tulburarea. Sentimente confuze o copleșiră lăsând-o mută și palidă, cu oroarea înscrisă pe față.

— Nu refuza fără să știi despre ce este vorba, se răsti contele la ea când îi văzu privirea. Bineînțeles că te voi lua de soție înaintea acestui eveniment. După aceea, vei fi liberă să te întorci în Anglia și să divorțezi. Chiar și așa, vei rămâne Contesa de Chauvrais. Vei primi o pensie care-ți va permite să fii aproape bogată și să fii independentă. Chiar dacă o să te recăsătorești, ca mamă a copilului meu, îți vei păstra pensia și titlul. De fapt, eu nu intenționez să mă căsătoresc pentru totdeauna.

Lucy nu răspunse. Se repezi spre ușă pentru a ieși și a se simți în siguranță. Nu fu suficient de rapidă. El ajunse înaintea ei, proptindu-și spatele de ușă cu o față de neclintit.

— Vă rog, lăsați-mă să ies.

Vocea ei tremura. Era atât de șocată încât tremura toată, iar inima îi bătea nebunește.

– Te comporți ca o sălbatică, spuse el cu severitate, uitându-se la ea de la înălțimea lui. Cred că ți-am făcut o propunere foarte rezonabilă, în beneficiul amândurora. Timpul necesar reprezintă o mică părticică din viața dumitale și după aceea vei fi complet liberă. Doar noi doi vom ști adevărata situație. Mai târziu, vei putea pleca pur și simplu, bogată, cu un titlu și liberă pentru tot restul vieții. Eu o să am un moștenitor și n-o să fie nevoie să mă mai însor.

– Este de neconceput!

– Sigur că așa este. M-am gândit la asta.

– Uite, încep Lucy cu grijă, convinsă că are de a face cu un nebun, dovadă comportarea lui. Oamenii nu fac lucruri de genul acesta.

– De unde știi, mademoiselle? întrebă el cu o logică rece. Ei n-o să știe mai mult decât vom vrea noi.

– Oamenii se îndrăgostesc, se căsătoresc și...

– Se desdrăgostesc și divorțează, termină el sec. Este cursul normal al evenimentelor, deoarece dragoste nu există, ci mai curând un cuvânt respectabil care ascunde dorința. În acest scop, vom face ceea ce fac și alții; nu ne îndrăgostim și divorțăm.

– Uite! începu Lucy din nou, încercările ei de a-l contrazice eșuând. Dumneavoastră și cu mine, nu ne placem unul pe celălalt, de-a dreptul!

– Ce înseamnă, mademoiselle, „de-a dreptul”? Mie nu-mi displaci. Găsesc fascinant felul dumitale ciudat. În timpul acestei scurte căsătorii mă voi amuza din cauza acestor însușiri ale dumitale. Când o să fii gravidă, o să te păzesc tot timpul să nu te cațări pe ziduri și să cazi.

– Ați terminat? întrebă Lucy, considerând că acesta fusese modul lui de a-și petrece o după-amiază plicticoasă.

– Nu chiar, murmură el. Când te-am sărutat, am descoperit că nu-mi repugni și asta m-a convins că te vei descurca foarte bine ca nevastă temporară. Ești proaspătă și inocentă și asta e convenabil. Nu mi-ar place ea o femeie prea versată în privința bărbaților să fie mama copilului meu.

– Ați uitat un mic detaliu, izbucni Lucy cu fața roșie și furioasă de-a dreptul. Vă găsesc dezgustător.

– Hai să vedem, murmură el încet, cuprinzând-o cu brațele.

El o sărută înainte ca ea să-și poată trage respirația și lupta ei îmbinată cu panică, nu-l

clinti. Când ea se supuse, el o strânse și mai tare, mâinile lui mângâind-o expert, până când orice dorință a ei de a se lupta dispăru. Minteai se încetoșă și simțirea fetei părăsi realitatea.

— Sunt dezgustător? o întrebă el sec, în timp ce buzele lui îi părăsiră gura și începură să se plimbe pe gâtul ei și pe urechi. Cu ochii închiși și cu buzele sub ale mele, ai uitat să mă respingi, Lucinda.

— Eu nu sunt Lucinda, reuși să șoptească ea. Întotdeauna m-am numit Lucy. Numai mătușa mea...

— Nu e un nume potrivit cu o contesă, șopti el ironic la rândul lui, cu buzele lipite de urechea ei. Gândește-te la asta! Lucy, contesă de Chauvrais. Nu sună prea demn.

Acest sarcasm o făcu pe Lucy să-și vină în simțiri și ea se smuci să se elibereze.

— N-o să fie nevoie! Eu n-am nici un fel de demnitate, deci este clar că ideea este idioată. Găsiți-vă o femeie demnă. Ce ziceți despre madame Gatien? Are demnitatea unei cobre.

— Și o piele asemănătoare, adăugă el, strâmbându-se la ea cu ochii plini de veselie. Te-am găsit pe tine, Lucinda. Nu este o idee de moment, mă gândesc la asta de mai mult timp. Când te-am văzut la hotelul din Paris, te-am și ales; acesta este unul din motivele pentru care mătușa ta a fost acceptată aici.

— Unul dintre motive? întrebă Lucy repede, mirată de comportamentul lui. Care sunt celelalte motive?

— Fii de acord să-mi faci copilul și poate o să-ți spun, o sfătui el, zâmbind când văzu viteza cu care fața ei trecea de la furie la suspiciune. Celelalte motive s-ar putea să fie dureroase pentru tine.

— Trebuie să risc! se răsti Lucy. Și acum, dacă-mi permiteți, aș vrea să plec.

— *Mais certainement, mademoiselle**, spuse el batjocoritor. O să mai vorbim despre asta.

— Când doriți, îl aprobă Lucy în timp ce ieșea, prin ușa deschisă. Doar, aveți grijă, domnule, să nu-mi vorbiți mie despre asta.

Odată închisă ușa în urma ei, ea zbură pur și simplu spre camera ei. Acum, după câteva zile de stat aici, putea să-și găsească singură drumul, fără dificultate, dar în orice caz, chiar în acest moment, nu-i păsa, atâta timp cât Guy Chabrol n-ar fi putut să dea peste ea.

Se trânti pe unul din colțurile patului și încercă să-și facă ordine în idei. El era nebun. Trebuia să fie așa. Era ceva în legătură cu originea lui aristocratică. Îi va cere mătușii s-o trimită înapoi în Anglia și, dacă va trebui, îi va spune toată povestea.

* Dar, desigur, domnișoară (fr.).

O trecu un fior când se gândi la ea în brațele contelui. O făcuse să uite totul. El o făcuse să uite totul și atunci când o sărutase, la grajduri. Trosnetul lemnului care ardeau îi atrase atenția. Atmosfera era plăcută și confortabilă. Era oare aceasta o șmecherie care s-o împlânzească? Nu! El se amuza doar.

Gândul o făcu să se simtă mai bine. N-o să spună nici un cuvânt mătușii ei. La cină, el o să găsească altceva cu care să-și ocupe mintea. Poate că o să țipe la o servitoare, ca să se distreze. El se potrivea foarte bine cu castelul lui cel amenințător, coridoarele întunecoase și fețele posomorâte ale personalului.

Încuie ușa și se duse să facă o baie. Dacă mătușă-sa avea nevoie de ea, n-avea decât să se descurce singură. Nimic n-o va face să coboare scările până la cină, când mama vitregă a contelui va fi și ea acolo. Aceasta era plictisită, dezaprobatoare și puțin sociabilă, dar cel puțin nu era nebună!

Cina se dovedi a fi o corvoadă. Lucy așteptă și iar așteptă în camera ei până când întârzie, și sosirea ei în sufragerie fu mai puțin decât elegantă; de fapt ea se strecură înăuntru în ultimul moment, când toți erau gata să se așeze.

Se creă un moment de surpriză înspăimântătoare pentru Veronique Chabrol și chiar

pentru majordomul și servitoarea care stăteau așteptând să servească felurile de mâncare. Mătușa sa o privi surprinsă și Lucy nu îndrăzni să se uite la conte – știa cum ar fi privit-o și ce ar fi spus acesta.

El o surprinse.

– Bine că ai sosit. Tocmai eram pe cale să trimit pe cineva după dumneata, domnișoară.

Veni în dreptul ei și o ajută să se așeze, zâmbindu-i fără nici un pic din ironia lui obișnuită. Mătușa sa preluă conversația ca de obicei, îndreptând atenția tuturor asupra lui Lucy, care și-ar fi dorit din tot sufletul să evite asta.

– Unde ai fost în după-amiaza asta, Lucinda? Întrebă Wanda după ce se așezaseră. Ai dispărut câteva ore.

– Lucinda a fost cu mine, madame, interveni contele înainte ca Lucy să aibă timp să răspundă. Ați uitat cumva? Totuși, v-am cerut permisiunea.

Wanda păru uimită și contesa clipi rapid auzind numele lui Lucy în gura fiului său vitreg.

– Oh! Bineînțeles că-mi amintesc, monsieur. Am fost puțin neliniștită, pentru că ați spus că o luați doar pentru câteva clipe și ea a fost plecată mai mult timp. Am presupus că Lucinda a dispărut afară. Asta mă îngrijora.

— A fost cu mine mai multă vreme, o asigură Guy Chabrol. De obicei, când umblă pe afară, este cu mine. Nu este nevoie să fiți îngrijorată din cauza ei.

Asta-i dădu Wandeii ocazia să facă o pauză pentru a se gândi și atenția tuturor se îndreptă spre obraji ei înroșiți. Și oricum, nu era adevărat; nu mergea de obicei cu el pe afară — regreta profund că-l văzuse vreodată în exteriorul castelului! Fiecare părea s-o privească și ea nu îndrăznea să se uite la el nici cu coada ochiului. Se dovedi a fi o masă foarte liniștită, cu fiecare mesean aruncând priviri furișe spre Lucy și cu Guy uitându-se pătrunzător la ea, tot timpul.

După masă, Lucy evadă și Wanda veni în camera ei.

— Spune-mi, ce se întâmplă între tine și conte? vru ea să știe imediat ce Lucy îi dădu drumul în cameră. Este periculos să te întâlnești în secret cu un bărbat ca el. Tu ai prea puțină experiență de viață, Lucinda, și el este un bărbat foarte sofisticat. Nu este ca băieții pe care-i cunoști de acasă.

— Nu am avut întâlnire cu contele, protestă Lucy. Nici măcar nu-i plac. Doar că... nu mai continuă.

Ochii mătușii ei observaseră focul care ardea.

— A dat dispoziție să te bucuri de un confort pe care mie nu mi l-a oferit. Gândește-te mai bine, dragă. Camera mea este ca un ghețar. Nu-i așa că el nu vrea ca tu să îngheți? Un bărbat ca acesta nu face astfel de lucruri pe degeaba. Te răsfăță și cred că este evident pentru ce.

— M-am plâns! Pentru asta mi s-a făcut focul. Nu mi l-a aprins el, spuse Lucy cu sângele în obraji... Dacă mătușă-sa ar fi știut ce-a zis Guy despre ea, ar fi făcut o criză de isterie... Cred că ți-ar fi făcut și dumitale focul dacă ai fi spus că ți-e frig.

— Mă îndoiesc! În orice caz, nu mă preocupă asta deloc. Mă preocupi tu. Ai putea risca cu acest bărbat. Am văzut cum se uită la tine și tu ești așa de... așa de neșlefuită. Actualmente mă întreb dacă să te trimit sau nu înapoi în Anglia.

N-ar fi putut să spună ceva care să-i placă mai mult lui Lucy.

— Oh, mi-ar place foarte mult, dacă n-ai nevoie de mine, îi zise Lucy repede, găsind o ocazie să plece de aici. Când vrei să plec?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, cred. Să văd cum o să mă descurc. Știu că ți-ai părăsit slujba ca să vii cu mine, așa că poți să te întorci acasă la mine. Poți să înveți să ai grijă de casă și chiar m-am gândit s-o concediez pe

doamna Brown. Poți să încerci să faci curat și să gătești. Este destul de scump să iei pe cineva să te ajute cu ziua și dacă o să faci tu asta, o să câștigi ceva și o să ai de cheltuială. Ești o bună bucătăreasă.

Lucy își văzu brusc imaginea viitorului – o servitoare neplătită a mătușii sale, sau o slujbă ca spălătoare de vase. Oferta lui Guy Chabrol îi veni în minte și ea se trezi că studiază această propunere. Întregul ei viitor îi părea lipsit de perspectivă, totuși.

– Pot să-mi iau eu singură o slujbă, o preveni Lucy pe mătușa sa, cu hotărâre.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lucinda, ești nepoata mea! Ce-ți imaginezi că ai putea să faci? Doar nu te gândești să te întorci la agenția de la care ai plecat? Oricum, 'acum nu mai ai casă. Știi la fel de bine ca și mine că Moara Veche a fost dărâmată – trebuia să fie dată jos cu ani în urmă! Nu, de acum încolo poți locui cu mine. Poți să mă ajuți, să ai grijă de casă, să-mi bați notele la mașină. O să fie plăcut. Din când în când, poți să vii în Franța cu mine, dar acum, trebuie să te îndepărtez de conte!

Wanda o părăsi cu un zâmbet satisfăcut și Lucy se simți năucă. Ani de zile făcuse totul pentru maică-sa și taică-său, temându-se să-i părăsească pentru ca aceștia să nu se înglodeze

în propriile lor vieți așa încât să nu mai fie posibil de descurcat, luându-și o slujbă nenorocită, când ar fi vrut să-și trăiască propria ei viață.

Dacă va duce același fel de viață și cu mătușa ei, va sfârși ca fată bătrână. Se uită în oglindă și-și retrase privirea repede. Niciodată nu se gândise la astfel de lucruri înainte, dar acum își aminti fiorul care o cuprinsese când el o îmbrățișase și o sărutase. Se pregăti pentru culcare foarte tulburată. Precis va găsi o slujbă când se va întoarce în Anglia. Își irosise viața până acum și irosise destul din ea.

Dimineața următoare avea o figură morocânoasă și sortă notele aiuristice dictate de mătușa ei, când Wanda părăsi biblioteca spunându-i că nu va întârzia multă vreme. Aproape imediat intră Guy Chabrol, dar ea-și ținu capul în jos, intenționat.

— În timpul acestei zile vreau răspunsul la întrebarea pe care ți-am pus-o ieri, spuse el încet sprijinindu-se de birou și privind către ea. Faptul că-mi eviți privirea nu mă face să-mi schimb hotărârea. Îmi dau seama că ești timidă atunci când nu ești furioasă, dar este un fapt care nu mă deranjează.

Ea nu-i răspunse și nici nu-și ridică privirea și el veni mai aproape, ridicându-i fața și privind-o în ochii ei mari și albaștri.

– Trebuie să te fi gândit, murmură el cu încăpățănare. Care este decizia ta?

– Nu, spuse Lucy și buzele ei se strânsă cu tristețe.

– Atunci o să apelăm la această metodă aspră, mademoiselle, o informă el calm. Păcat! Dacă aș fi putut, te-aș fi scutit de așa ceva. Nu vreau ca mama copilului meu să-mi poarte ranchiună.

El oftă și-și plimbă un deget pe obrazul ei, făcând-o pe Lucy să se trezească la viață.

– Mă întorc în Anglia. Mătușa vrea să plec foarte repede.

– Chiar așa?... Devenise dintr-o dată foarte atent, ochii lui cercetându-i fața roșie. Când a luat această decizie?

– Noaptea trecută. Nu i-am spus nimic despre... Tocmai dorea ca eu să plec și... El continua s-o privească și ea sări în picioare alertată... Nu puteți face nimic...

– O să vedem, murmură el privind-o intens. Mărită-te cu mine și o să te scutesc de o grămadă de neazuri, o grămadă de neplăceri.

– Nu!

– Devenise dintr-o dată foarte speriată și asta se vedea pe fața ei, dar continua să se încăpățâneze. N-ar fi fost așa de speriată cum era, dacă ar fi fost de acord cu propunerea lui

fanteziștă și începuse să creadă că el o să se țină de cuvânt.

— Foarte bine, Luçinda, spuse el încet. Doar să-ți amintești mai târziu că totul se putea face într-o manieră civilizată.

— Ce aveți de gând să faceți?

Se uită în sus spre figura lui hotărâtă. El zâmbea ironic.

— N-am de gând să te forțez și să-ți sucesc mințile, dacă asta te îngrijorează, o asigură el. Am nevoie să mă căsătoresc legal și copilul meu să moștenească proprietatea și titlul, fără drept de apel. Las-o baltă cu alte gânduri, mademoiselle. Căsătoria noastră va fi perfect legală.

— Va fi produsul imaginației dumneavoastră, îl informă Lucy, care între timp se mai calmase.

— Va fi reală. Te-am ales și n-am de gând să te las să-mi scapi printre degete. Am treizeci și patru de ani. Am o viață foarte ocupată și nu doresc să devin tată la bătrânețe. Fiul meu va trebui învățat să moștenească totul. Trebuie să mă achit de această datorie și apoi o să-mi duc viața pe care mi-am ales-o, considerând că menirea mea a luat sfârșit.

— Deci, considerați că un copil nu înseamnă o îndatorire? se minună ea plină de sarcasm.

Replica ei nu avu nici un efect.

– Nu pentru mine și nici pentru dumneata, dacă o să fii de acord, pentru că vei pleca. Vei fi bogată și vei avea un titlu, fără să mai ai motive de îngrijorare în viață. Oricum, copilul meu va avea tot ce-și va dori, adăugă el cu răceală.

– Cu excepția dragostei, sentiment în care nu credeți, îl întrerupse Lucy. Anumite lucruri nu pot fi cumpărate, monsieur.

– Și dumneata ești unul dintre ele, după cum observ. O să-ți schimbi părerea, Lucinda, pentru că am nevoie de dumneata și intenționez să-mi aranjez viața, poate chiar în această zi.

Lucy nu avu timp să-l contrazică, fiindcă mătușa sa intră în bibliotecă, părând foarte îngrijorată când o văzu pe Lucy cu contele.

– Ah, madame, vă așteptam, o anunță el. Am nevoie de o anumită carte, dar n-am vrut s-o iau înainte de a fi sigur că n-o folosiți la această cercetare a dumneavoastră.

– Bineînțeles, monsieur, spuse Wanda stânjenită. Care? Nu folosesc multe. Este neobișnuit ca...

– Cea verde, răspunse el amabil. Cartea îmbrăcată în piele, pe care nepoata dumneavoastră v-o dăduse de pe raft. N-o mai văd la locul ei. O citiți, poate, în camera dumneavoastră?

– Ei bine, nu. Eu... eu...

Wanda se uită în jurul ei pentru a găsi o explicație și-și întoarse fața roșie spre cea întunecată a cîntelui.

– Atunci unde este, madame? întrebă el încet. Știu că ieri era aici. După cum probabil știți, este cea mai valoroasă carte din încăpere. Este inestimabilă. Nimeni dintre dumneavoastră nu va pleca de aici pînă când nu va fi găsită cartea.

– Cum... cum îndrăzniți, monsieur? întrebă Wanda mînioasă – în timp ce Lucy îl privea cu oroare... Vreți să insinuați că Lucinda sau eu...? Dar servitorii?

– Caut doar o carte, madame și v-am arătat valoarea ei. Cât despre servitori, nici unul n-are voie să intre aici, cu excepția doamnei Gatien. Este la familia mea de ani de zile și se află deasupra tuturor suspiciunilor. Castelul și conținutul său sunt în grija mea. Este datoria mea să păzesc totul. Acum, pretind această carte. Încă o dată, vă rog!

– Dacă vreți să-mi controlați camera, monsieur... spuse Wanda furioasă.

– Regret, madame, dar o voi face, în afara cazului când mi-ați spune unde se află cartea. Este neplăcut dar necesar!

– O să părăsesc acest loc!

– De îndată ce va fi descoperită cartea.

Suna foarte amenințător și Lucy era prea șocată ca să mai fie tulburată. Camera era plină de cărți și el trebuia doar că caute, deci, de ce făcea această scenă? Mătușa ei părea necăjită și Lucy nu putea s-o ajute nicidecum; totul ieșise de sub control cu o viteză înspăimântătoare.

Cartea nu era în camera Wandei, așa că aceasta se înfurie în fața gazdei sale. Ochii se întoarseră către Lucy.

– Camera dumitale, te rog, mademoiselle, îi ceru el încet și Lucy o porni înainte cu buzele strânse, urmată de coñte și de Wanda.

Cu moartea în suflet, mergea ca și cum ar fi intrat într-o capcană și-și aminti temerile, atunci când văzuse acest castel amenințător și pe acest bărbat la fel de amenințător. Fuseseră oare o premoniție?

Nu căutară prea mult. Cartea se afla în geamantanul fetei, deasupra celorlalte lucruri, învelită cu grijă și băgată într-o învelitoare groasă. Lucy privea fără să scoată un cuvânt. Era atât de împietrită încât nu știa ce să zică.

– Lucinda! Cum ai putut?... Vocea Wandei era plină de disperare... Știu că n-ai bani, dar cum ai putut să-mi faci rușinea aceasta, după tot ceea ce am făcut pentru tine?

Lucy se uită uluită la mătușa ei, neputând să creadă că nu era altceva decât un coșmar.

— Tanti Wanda, eu n-am... începu ea, dar contele preluă controlul situației, privind-o cu răceală pe mătușă.

— Domnișoara Balfour nu vorbește franțuzește, punctă el cu asprime. Ea nu putea să cunoască valoarea acestei cărți și ce ar însemna aceasta pentru un colecționar. Inocența nu vă caracterizează, madame. Nepoata este doar mijlocul de a scoate cartea din Franța fără a fi dumneavoastră suspectată. Din nefericire, asta înseamnă că sunteți hoate amândouă și va trebui chemată poliția. Aș dori să rămâneți în cameră până când o să trimit după dumneavoastră. Nu încercați să părăsiți castelul. N-o să ajungeți prea departe și neplăcerile o să vi se înmulțească.

Se întoarse către Lucy.

— O să-ți vorbesc la parter, mademoiselle. Vino cu mine.

Lucy își privi mătușa și nu mai avu nevoie de dovezi. Pe fața acesteia nu se citea decât necaz; nici o remușcare. Totul era adevărat. Îl urmă de-a lungul coridorului lung și apoi în josul scărilor, cu orice urmă de revoltă înăbușită. Singurul lucru pe care-l avea în minte era că mătușa ei făcuse toate acestea, nu numai că

luase cartea, dar aranjase ca vina să cadă asupra ei, în cazul în care ar fi fost prinsă.

Acum înțelegea de ce, după ani întregi de indiferență, mătușa sa găsisese compania ei absolut necesară, dar încă nu-i venea a crede. Lumea păruse să se clatine chiar din momentul în care ajunsese aici.

Ideea poliției o umplea de groază. Ei vor spune că ea este complice. Guy Chabrol se exprimase destul de clar și el credea în ceea ce spusese. Unica ei șansă era să se milogească de el, dar știa cât de departe va ajunge. Era rece și dominator, iar acum, când mergea cu el de-a lungul coridorului întunecos, era ca de gheață.

— Stai jos, îi ordonă el când ajunseră în cămăruța în care fuseseră în ziua precedentă.

Ea abia se mișcă de lângă tocul ușii. El închise ușa și-i indică scaunul în care mai stătuse.

— O să stai în picioare, mulțumesc, șopti ea, dar el o apucă de braț și o obligă să se așeze.

— Vei sta, mârâi el și ea nu avu de ales.

— Nu am luat cartea, zise Lucy privindu-l cu o față palidă. Am văzut-o pentru prima dată ieri, când era să cad de pe ladă. N-o văzusem până când...

— Mătușa dumitale a luat cartea, o asigură el supărat. Nu este pentru prima dată când fură

cărți. Ultimele două au fost furate de la oameni pe care-i cunosc și ea dispăruse din Franța înainte să se descopere lipsa acestora. Era prea târziu și fără sens ca să poată fi acuzată. Fără îndoială că a făcut-o de mai multe ori, dar proprietarii au tăcut sau n-au descoperit încă lipsa.

– Și... și de ce ați lăsat-o să vină aici?

Era stupefiată și nu-și putea lua privirea de la acei ochi de gheață care o priveau neliștitor.

– Intenționez s-o prind. Ultima oară a furat o carte de la un om foarte bătrân, un om pe care-l cunosc de o viață. Pentru acesta, a trăi într-un castel nu înseamnă bogăție. Dacă și-ar vinde cărțile, ar putea să-și folosească banii, dar în loc de asta, el le păstrează cu religiozitate ca fiind istoria familiei lui, comori înmânate lui pentru a le păstra, așa cum mi-au fost și mie înmânate. Nu și-a revenit niciodată de pe urma pierderii, de la șocul de a ști că o femeie, căreia i se acordase privilegiul de a vedea și utiliza astfel de comori, a putut să-l fure. Am presupus că sunt pe lista ei și m-am prefăcut gata să-i pun la dispoziție biblioteca.

Acum înțelegea de ce intrase el atât de ușor în capcana întinsă de mătușa ei. Capcana lui fusese cu mult mai subtilă și ea deveni furioasă.

— Ați... ați fi putut să n-o prindeți, se aventură Lucy cu o voce joasă, observându-i aerul necruțător.

— Există un inventar. Dacă n-aș fi observat iuțeala ei de mână, voi n-ați fi plecat de aici până când n-aș fi controlat întreg inventarul. În orice caz, aveam idee în legătură cu cartea pe care o va selecta. Era cea mai de valoare și de cel mai mare interes pentru un colecționar. A primit-o unul dintre strămoșii mei, chiar de la rege, și este de mare interes. Din când în când, studenții folosesc biblioteca. Este vizitată de studenți din întreaga lume.

— Deci mătușa mea trebuie să fi știut...

— Știa, zise el supărat... Cărțile ei nu sunt poate prea căutate, dar victimele sunt, în mod sigur, cercetate în amănunțime. Dar ea nu știe chiar totul... Se uită la ea pătrunzător... Există într-adevăr talent în familia dumitale, mademoiselle. Mama a fost artistă, tatăl poet și mătușa este o hoată.

— Dar eu nu sunt! se apără Lucy.

— Chiar? Cum o să dovedești asta poliției, domnișoară? Este evident, după reacția ei, că nu te va disculpa. Tot ce poți spera este ca vina să i se atribuie ei în majoritate, și dumneata să fii pedepsită doar ca o complice. O să obții poate o pedeapsă mai ușoară.

Fața lui Lucy se albi și mai tare. În mintea ei, gratiile se și închideau în jur, iar contele arăta de neclintit.

– Știți că n-am luat-o eu, șopti ea cu ochi albaștri și imenși.

– Da, știu, o aprobă el cu calm. Întotdeauna am spus că ești transparentă ca sticla, fără nici un ascunziș. Când te-am văzut la Paris, trebuie să recunosc că te-am crezut complice, dar după câteva cuvinte schimbate, cu dumneata, mi-am dat seama că nu este posibil să fii necinstită. Nevinovăția este întipărită pe fața dumitale, așa cum vinovăția se citește pe aceea a mătușii...

– Atunci puteți spune poliției că...

– Îți spun, domnișoară, accentuă el, ca să nu-ți mai obosești mintea, că această conversație nu duce la nimic bun. Poliția își va forma propria ei părere și nu există nici un dubiu, care va fi aceasta. Chiar și eu pot să mă înșel, poate că ești mai șmecheră decât pari?

– Cum puteți să spuneți asta? gemu Lucy, uitându-se cu groază la figura lui neîndurătoare.

– Am nevoie de un moștenitor și nu doresc să mă căsătoresc pe viață. Nu cred deloc în femei. Te-am ales să-mi fii soție pentru o scurtă vreme și mama copilului meu. Te-am informat că va fi dureros dacă refuzi să fii de acord. Acum ai două alternative. Te măriți cu mine,

sau mergi la pușcărie cu mătușa dumitale. Cartea este mult mai valoroasă decât îți imaginezi. Sentința s-ar putea să fie aspră.

– Sunteți un maniac, șopti ea, privindu-l cu ochi șocați și simțindu-se neputincioasă.

– Dar unul foarte hotărât, o asigură el. Alegera este a dumitale, mademoiselle, și ai două minute să te hotărăști. Nu mai pot amâna chemarea poliției.

– Mătușa mea le va spune că...

– Dacă ești de acord, am intenția s-o las liberă pe mătușa dumitale și s-o trimit de aici, murmură el pe un ton ce voia să fie rezonabil. O să rămâi aici și ea nu-și va face nici un fel de iluzii la ceea ce i s-ar putea întâmpla dacă va mai veni vreodată în Franța. În orice caz, numele ei va circula și nu va mai putea face nici o mișcare greșită. Ai posibilitatea să-i permiți să rămână liberă și să scape de pușcărie și ai posibilitatea să scapi și dumneata de rușine. Decizia îți aparține în întregime.

– Dar eu n-am făcut nimic, șopti Lucy. Nu este corect.

– *C'est la vie, mademoiselle**, murmură el sarcastic. Există învingători și învinși. Ai pierdut.

* Asta-i viața, domnișoară. (fr.)

– N-aș... n-aș suporta închisoarea, se rugă Lucy. Nu suport nici măcar să stau închisă în spatele unei uși.

– Mărită-te cu mine, Lucinda, și vei avea o viață de libertate. Vei fi legată de căsătorie, cel mult optsprezece luni. După aceea vei fi bogată, cu un titlu, vei avea libertatea ce decurge din bogăție și o vei merita.

– N-am de ales, nu-i așa? întrebă ea vlăguită și el zâmbi ridicându-și sprâncenele.

– Bineînțeles că ai, Lucinda. Alegerea este simplă – nevasta mea pentru scurtă vreme, sau pușcăria pentru un timp îndelungat. Alege acum.

– Bine, șopti ea cu ochii plecați, refuzând să creadă ce i se întâmpla.

– Mai tare, mademoiselle. Vreau ca să nu greșești. N-o să-ți poți lua promisiunea înapoi, fiindcă atunci n-o să ezit și o s-o aduc pe mătușa dumitale înapoi în Franța și o să vă acuz pe amândouă. Spune tare, ca să-ți amintești.

– E-n regulă! strigă Lucy, strângându-și pumnii pentru a-l privi pe cel care o chinuia și ridicându-se în picioare.

Fu picătura de apă care umplu paharul și ea simți cum totul se învâрте în jurul ei, căzu la loc pe scaun cu ochii închiși și fața albă ca varul.

O clipă mai târziu, când își reveni, el era enuncheat lângă ea, cu un pahar de brandy în mână, încercând să-i strecoare câteva picături de lichid printre buze. Se uită la el zădărnici.

- O să te urăsc toată viața, spuse ea cu o voce tremurândă.

- Să mă urăști, Lucinda? se minună el. Nu ai făcută pentru ură. Dacă ar fi fost așa, asta nu te-ai fi întâmplat cu mulți ani în urmă și nu te-ai fi dedicat altora. N-ai ști nici măcar cum să mă urăști.

- Înlătură părul de pe frunte, degetele lui se aplecaseră pe pielea ei fină.

- Nu sunt un sălbatic. Atâta timp cât vei fi cu mine, nu-ți va lipsi nimic. Poate că după ce vei crește vom rămâne prieteni, ce zici?

- Ea nu-și putu stăpâni un fior. Dacă și-ar fi găsit un prieten, acesta n-ar fi fost unul care s-o iubea și se căsătorească cu el, oferindu-i o soluție ca alternativă. În orice caz, n-ar fi fost un bărbat ca Guy Chabrol. El iradia numai putere și asprime. Se situa deasupra ei.

*

El veni să o conducă la cină și făcu foarte rău. Era atât de șocată și pătrunsă de un

sentiment de irealitate, că nu s-ar fi descurcat singură. De asemenea, nu știa cum să se comporte dar știa că trebuie să facă un efort. Avusese loc o scenă teribilă cu mătușa ei, și doar furia lui Guy Chabrol și amenințările lui reci îi opriseră acesteia limba otrăvită când se întoarse spre Lucy.

Acum, el era rece și calm, așteptând-o.

– Nimeni nu știe nimic, cu excepția mea și a ta, o informă el în timp ce o aștepta la ușă și-i urmărea ezitarea de a ieși din cameră, figura palidă și stânjenea... Nu-i nevoie să afle cineva, nici chiar Veronique. Chestiunea este închisă și tu o să devii, pur și simplu, soția mea.

Lucy era recunoscătoare, uimită când se gândea la prețul pe care trebuia să-l plătească pentru această onoare. La urma-urmei, Guy Chabrol o băgase în asta. Nu chiar în întregime, își spuse ea. Tanti Wanda o părăsise fără nici un fel de milă și ea știa că dacă s-ar fi întors în Anglia, așa cum sugerase mătușa sa, nu va găsi nici un fel de milă nici acolo. I s-ar fi oferit o călătorie în Franța, de fiecare dată când mătușa ei ar mai fi vrut să fure o carte.

El își anunță planurile, fără nici un fel de introducere. Când se așezară toți la masă, Veronique părănd surprinsă și ușurată în același timp de lipsa Wandei, Guy făcu anunțul.

– Madame Balfour a părăsit castelul, declară el cu calm. A fost solicitată să se întoarcă în Anglia și nu va reveni în Franța.

– Sper că nu-i o problemă serioasă, mademoiselle? spuse Veronique politicoasă, părând intrigată că Lucy se mai afla încă aici, dar prea politicoasă ca să întrebe de ce.

– S-ar putea să fie suficient de serioasă ca ea să trebuiască să rămână, murmură Guy expresiv. Necazul se pare că a fost depășit. Totuși, Lucinda a rămas. A consimțit să fie soția mea.

Fu o bombă de asemenea proporții, încât efectul ei fu înmărmuritor. Veronique rămase privind mută, iar din direcția majordomului se auzi clinchetul tacâmurilor de argint de pe tava pe care o ținea acesta în mână.

– E... este așa de brusc totul! mormăi Veronique cu dificultate. N-aveam nici cea mai vagă idee că...

– Lucruri din astea se întâmplă adesea, murmură Guy, uitându-se spre Lucy cu un zâmbet, care trebuie să-l fi costat mult, pentru că era aproape drăgăstos... Când a venit timpul, nu m-am îndurat s-o las să plece. Dacă ar fi plecat, m-aș fi dus după ea și ce sens ar fi avut? Dealtfel, ne cunoaștem unii pe alții. Am cunoscut-o pe Lucinda, mai mult decât și-ar da

seama oricine. Am hotărât să ne căsătorim foarte repede.

În timpul mesei, Lucy fu foarte conștientă de ochii lui Veronique îndreptați asupra ei. Își dădea seama că nu corespunde așteptărilor acesteia. Aceasta o făcea mai nervoasă și stângace ca oricând. Numai Guy Chabrol părea să realizeze ce se întâmplă. Bărbatul care o rănisese de la prima privire asupra ei și a cărui prizonieră se simțea acum, era de fapt singurul care ar fi putut s-o scoată din carapacea ei, dându-i la iveală adevărata ei fire.

De obicei asta i se întâmpla când se înfuria, dar nimeni n-o înfuriase până atunci atât de tare. În mod curios, uneori el îi insufla un sentiment de siguranță. Se uită cu coada ochiului la el și-l văzu tronând la capătul mesei, întunecat și plin de forță. Nu-l cunoștea deloc. Cum va putea trece ea oare prin această încercare? Nici nu îndrăznea să se gândească. Trebuia să scape, într-un fel.

Mai târziu, când contele o invită să bea cafeaua împreună cu el, singuri, Lucy uită de toate temerile anterioare.

— Nu sunt potrivită pentru această treabă! Nu voi face față stilului tău de viață nici măcar o zi! Mama ta vitregă cunoaște deja acest lucru. Chiar și servitorii se holbează la mine și...

— Ei nu se holbează la tine, o întrerupse el amuzat, ci se holbează pur și simplu. Lor nu le place aici. Li se pare la fel de anormal ca și ție. Familia mea nu a locuit aici întotdeauna. Practic, acest loc nu a fost folosit până acum, ci a fost administrat de către un om de încredere și câțiva servitori care acum sunt liberi. Major-domul pe care l-ai văzut fusese pensionat, iar acum l-am rechemat ca s-o impresionez pe mătușa ta. Măine el se va întoarce la casa lui, la fel ca și restul personalului care a fost angajat temporar, pentru această ședere aici. Noi ne vom întoarce la casa din apropierea Parisului. Aici nu locuiește nimeni, Lucinda. De regulă, numai studenții folosesc din când în când biblioteca, după ce facultățile ne contactează.

— Atunci de ce...?

— O cursă subtilă pentru a prinde un hoț, explică el sec. În acest mod te-am prins și pe tine, deși cursa era destinată inițial numai mătușii tale. Dacă evenimentele ar fi decurs normal, tu ai fi găsit castelul gol, acesta fiind în afara drumurilor și netrecut în vreun ghid turistic. Toate acestea le-am gândit în amănunt, cu mult înainte. Atitudinea servitorilor este foarte de neînțeles. Ei cred, ca și tine, că mi-am ieșit din minți, dar mâine vei observa o mare schimbare a comportamentului lor. Am dat

ordin ca acest castel să fie din nou închis, iar săptămâna viitoare totul va reveni la normal, inclusiv personalul de îngrijire, așa încât totul va părea iarăși nelocuit, cum este de secole. Mătușa ta și-a dat seama de valoarea bibliotecii mele, dar nu a realizat că noi nu numai că nu locuim aici, dar venim foarte rar chiar și în vizită.

– Erai pregătit să treci prin toată această tevatură numai ca s-o demaști pe mătușa mea? se uită Lucy la el, îngrozită.

– Sunt pregătit să trec prin orice, când vreau să realizez ceva.

Se uită la ea intens și Lucy simți cum se înroșește din cauza îngrijorării.

– Eu nu pot... cum aş putea?... Copiii nu vin din senin! se bâlbâi ea, obrazii ei luând foc la zâmbetul lui ironic.

– S-o lăsăm baltă, pentru moment! Până atunci mai sunt multe lucruri de rezolvat și cel mai important este căsătoria pentru care trebuie să te pregătești. Trebuie să ne cunoaștem mai bine. Ți-am spus deja că nu sunt un sălbatic.

„Ba ești“ gândi ea. „Ești un individ rece, de care mi-e groază.“

Lucy ar fi vrut s-o ia la goană și să nu se mai oprească până nu s-ar fi simțit în siguranță, dar

el declarase înainte că le-ar fi prins și le-ar fi adus înapoi oricând. El exercita asupra ei o astfel de putere, încât își dădea seama că niciodată nu va putea fugi din Franța.

— Sunt încolțită, șopti ea cu amărăciune și ochii cei negri se îngustară privind-o.

— Totuși, este o cursă aurită, mademoiselle, o asigură el. Intenționez să mă port bine cu dumneata și nu mă face să-mi calc promisiunea. Nu este cazul să mi te opui.

— Dar nu sunt potrivită... De ce m-ai ales pe mine? Întrebă Lucy cu o voce tremurândă.

El se lăsă pe spătarul scaunului și-i aruncă o privire rece.

— N-am avut prea mult de ales, mademoiselle. Multe femei și-ar dori să ajungă contesă de Chauvrais, dar dorința lor ar fi determinată de lăcomie și viclenie. Tu ești proaspătă și nevinovată, dornică să scapi cât mai repede. Eu nu vreau o femeie care să se cramponeze de mine, așa cum au încercat atâtea altele înainte, dându-și întotdeauna arama pe față, când au crezut că și-au atins scopul. Viața mea îmi aparține. Am intenția să rămân liber. De aceea ești tu foarte potrivită. Tot ce trebuie să faci, este să respecti pentru câteva zile instrucțiunile mele și să arăți mai multă siguranță.

– Nu-mi poți insufla atâta siguranță, încât să apar ca o contesă adevărată în ochii celorlalți, spuse Lucy cu disperare, sperând în zadar ca el să se răzgândească.

– Nu trebuie să pozezi drept contesă decât în întâlnirile oficiale și acestea nu vor fi prea multe. În rest, poți să te comporți așa cum îți este firea. Trebuie să-ți spun că mie îmi plăci așa cum ești în realitate. Purtându-te firese, timpul va trece mai repede pentru amândoi.

– Tu ai nevoie, de fapt, de un bufon, spuse Lucy cu curajul disperării.

– Nu, am nevoie de tine și asta este ceea ce am în momentul de față, răspunse el cu asprime. Du-te la culcare, mâine mergem acasă.

– Eu n-am casă, ripostă ea cu încăpățănare.

El se încruntă amenințător.

– Ai o casă și un copil de crescut până când va fi suficient de mare pentru a putea fi părăsit, scrâșni el.

– Dar n-ai nici un copil, monsieur, răspunse Lucy cu oarecare satisfacție, înălțându-și cu mândrie capul și încercând să se gândească la un plan de scăpare.

– Nu încă, o aprobă el, dar tocmai asta este scopul. Nu-i așa, mademoiselle? Dacă n-aș fi avut nevoie de un moștenitor, n-ar fi fost nevoie de tine. În acest moment, ai putea fi

arestată împreună cu mătușa dumatăle. În loc să ai un resentiment față de mine, ar trebui să-ți amintești că datorită ei am pus mâna pe tine. Gândește-te la cele două potlogării și stabilește care dintre noi este mai vinovat de cruzime, eu sau mătușa ta.

— Amândoi sunteți la fel de răi, declară Lucy pierzându-și siguranța de mai-nainte.

— Să-mi spui asta din nou, peste doi ani, murmură el conducând-o spre ușă. Palatul meu de lângă Paris este călduros și confortabil, înconjurat de grădini. Acceptă propunerea mea cu seriozitate și vei fi fericită acolo.

— Îl voi urî, amenință Lucy, în timp ce începu să urce scările întunecate.

El nu răspunse și când ea privi în spate, văzu că o urmărea cu o privire fixă și întunecată. Ea știa că nimic nu-l va îndupleca să se răzgândească, ca să scape. Trebuia să-și facă un plan propriu, deoarece ceea ce voia el era de neconceput.

CAPITOLUL V

Deși nu dormise toată noaptea, în dimineța următoare Lucy nu avea încă nici un plan. Se simțea ca și când ar fi fost înghițită de un vârtej din care nu mai putea ieși.

Când părăsiră castelul, personalul plecă odată cu ei, rămânând doar câțiva servitori care urmau să înlăture urmele șederii lor temporare. Toți servitorii aveau acum un aer mult mai firesc, singura notă discordantă făcând-o madame Gatien, care continua să arboreze aceeași mască de gheață. Zâmbetele servitorilor o nedumeriră pe Lucy, până când Guy îi explică:

— Sunt mulțumiți gândindu-se că nu s-au ostenit degeaba, creând o atmosferă romantică între mine și viitoarea mea soție, o informă pe Lucy cu o voce ironică. Se simt și ei părtași la această legătură.

Lucy își întoarse privirea în grabă.

— Este un obicei al tău să-ți ții servitorii la curent cu toate aventurile tale?

— Veștile se răspândesc rapid în aripa servitorilor. Mi-am anunțat intențiile în fața celor

care serveau cina, înlăturând astfel necesitatea informării întregului personal. Acum, toți știu că stau în fața viitoarei contese de Chauvrais și se vor purta ca atare.

În drum spre Paris, erau singuri în mașină. Veronique îi părăsise în noaptea precedentă, nemaisimțindu-se în stare să petreacă încă o zi în castelul Rochaine, ceea ce fusese și pe placul lui Lucy.

Din momentul anunțului neașteptat al lui Guy, Veronique o privise încontinuu cu îngrijorare, Lucy știind de ce nu era nici pe departe persoana potrivită pentru Guy. Privirea lui Veronique spunea totul. Dacă era să te iei după privirile ei, madame Gatien avea exact aceeași părere.

— Nu-ți dai seama că totul este caraghios și că nu voi putea face față? se adresă ea cu un ușor oftat contelui, întorcându-și privirea spre fereastră.

— Știi ce te poate aștepta dacă te abați de la această înțelegere, șuieră el cu o voce din care dispăruse orice urmă de amuzament.

— N-am de gând să te trag pe sfoară, îl informă Lucy cu un glas sugrumat. Îți spun doar că nu voi fi în stare să fac față.

— Nevoia te va învăța. Vei reuși, pentru că trebuie. În orice caz, eu voi fi alături de tine tot timpul.

– Crezi că asta mă liniștește? întrebă Lucy întorcându-se spre el. Este lucrul care mă înspăimântă cel mai tare.

– Există lucruri și mai înspăimântătoare, ca închisoarea, de exemplu.

Tăcură amândoi pentru o vreme, apoi el o privi exasperat:

– Nu mi te mai împotrivi, Lucinda. Te vei descurca foarte bine și eu am mare nevoie de tine, suficient de mult ca să fiu foarte generos.

– M-ai cumpărat, asta vrei să spui? mormăi Lucy cu amărăciune.

Cuprins de furie, el frână brusc și se întoarse către ea.

– Nu, te-am prins în capcană și nu mi-a fost ușor. Bogăția și titlul îți vor reveni după ce vei da naștere copilului și abia atunci poți spune că te-am cumpărat. Din comportamentul tău înțeleg că voi plăti scump pentru asta. Dacă mătușa ta nu mi-ar fi atât de antipatică, aș fi de aceeași părere cu ea – ar fi trebuit să fii bătută în copilărie. Poate că o să te bat eu!

– Îndrăznește! Își întoarse Lucy privirea spre el, cu ochi care aruncau scânteii.

El o privi o clipă, apoi răsă ușor amuzat, fața înseninându-i-se:

– Trebuie să fim foarte atenți cu copilul nostru, dacă o să moștenească firile amân-

durora... O trase brusc spre el și-i sărută gura cu putere... Scorpie mică, îi murmură el.

Ea se desprinsese în grabă și el o lăsă în pace, pornind din nou mașina.

— Nu mă săruta! zise ea cu o voce furioasă, în care se ghicea spaima.

El continuă să râdă.

— Te voi săruta numai când va fi nevoie, o asigură el aruncând o privire amuzată către fața ei îmbujorată. N-ai observat că mașina cu servitori a trecut pe lângă noi? Abia acum sunt ei siguri că osteneala lor n-a fost zadarnică. Francezul, *ma chère*, este o rasă foarte romantică. Mai este o mașină cu personal în spatele nostru. Continuă să mă enervezi și le voi face și lor o demonstrație care să-i încânte.

Lucy se ghemui în colțul ei, ceea ce lui păru să-i dea o satisfacție deosebită. Îi privi pumnii strânși și trupul i se cutremură de râs.

— Chiar cineva atât de inocent și demodat ca tine ar trebui să-și dea seama că un contact fizic este inevitabil până la urmă.

Lucy nu știa dacă el o necăjește sau vorbește serios. Cu Guy Chabrol puteai să-ți imaginezi tot ce e mai rău.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, șopti ea.

În gândul ei se formase deja ideea că, cu cât vor fi mai aproape de Paris, cu atât va fi mai

aproape de libertate, evadarea fiindu-i mai la îndemână.

– Preferi să nu te gândești la nimic? Nu-i prea înțelept. Ar fi mult mai bine să te obișnuiești cu faptul de a fi îmbrățișată și sărutată.

– Chiar dacă asta mă șochează de moarte? replică Lucy întorcându-și privirile de la el. Sunt sigură că nici dumitale nu-ți place acest lucru, monsieur, așa că, să nu ne mai prefacem.

– Guy, o corectă el ferm. Nu poți să i te adresezi propriului soț cu „monsieur”. Asta ar ului-o pe Veronique. În ceea ce privește sentimentele mele, ți-am explicat că aceasta este o necesitate. Oricum, nu-mi displace să te sărut. Nu te găsesc deloc respingătoare, după cum, probabil, ai observat. Eu accept lucrurile cu calm și seninătate.

– Pot fi hipnotizată! se rățoi Lucy, foindu-se pe scaun. Am să mă gândesc la asta. Între timp, monsieur, aș prefera să schimb subiectul sau să taci.

– Foarte bine, oftă el. Nu-mi ușurezi sarcina, Lucinda.

– Nici mie nu-mi este ușor.

– Eu cel puțin am încercat, o asigură el cu calm.

El îi urmă sfatul și tăcu, iar Lucy continuă să privească pe fereastră întrebându-se cine ar

trebui învinuit pentru ceea ce se întâmpla. În minte îi veni numele Wandei. Toată această încurcătură fusese provocată de mătușa ei. Nici măcar asta nu era strict adevărat. Dacă nu s-ar fi grăbit să-și părăsească slujba, n-ar fi ajuns în apropierea Franței și nu l-ar fi întâlnit pe Guy Chabrol.

Se simți ușor stânjenită la gândul că nu i-ar fi plăcut deloc să nu-l întâlnească niciodată. El era până în prezent cel mai deosebit lucru care i se întâmplase. Se simțea mai plină de viață ca oricând. Măcar de-ar fi fost un om normal!

Oftă și umerii îi căzură când îi întâlni privirea.

– Sărmană micuță, murmură el cu blândețe. Nu te pot elibera, întrucât corespunzi planurilor mele. Voi fi drăguț cu tine. Să nu-ți fie atât de frică de viitor.

– Nu mi-e teamă, răspunse Lucy cu răceală, dar mă gândesc la ale mele.

– Sper că nu te gândești la evadare, murmură el întunecat. Încearcă asta și o să ai într-adevăr noțiunea de spaimă.

Lucy își întoarse capul pentru a-și ascunde privirea. În minte îi rămăsese chipul lui, iar pe buze gustul sărutărilor. Totul părea imposibil, nebunesc!

Încă departe de Paris, Guy părăsi autostrada și intra pe un drum lăturalnic. Deci casa lui de lângă Paris era o casă la țară? Lui Lucy i-ar fi plăcut să trăiască într-un loc liniștit, mult mai potrivit cu firea ei. Încercă să-și dea curaj privind copacii pe lângă care treceau. Era sigură că s-ar descurca mult mai bine într-o casă normală, până când va reuși să se elibereze.

Guy frână mulțumit, fără să vorbească, iar Lucy își îndreptă întreaga atenție asupra satului prin care treceau.

Câteva străzi goale, câteva magazine și case cu grădini mici – nimic mai mult. Un loc ușor plicticos, perfect pentru a te simți în siguranță.

El opri mașina în fața unei porți uriașe, iar Lucy pierdu orice urmă de siguranță în fața emblemei identice cu cea a castelului Rochaine. Văzându-i fața împurpurată și privirea plină de spaimă, el se răsti:

– Nu este același lucru cu castelul Rochaine. Aici vei găsi mult mai mult confort și căldură. Întregul loc este foarte modernizat.

Nu cu aceste porți imense, gândi Lucy. Buzele i se strânsură la acest gând, dar imediat acestea se deschiseră de surpriză când îi apărură în față „casa“, un alt castel, la fel de mare ca și Rochaine.

Ea începu să numere ferestrele fațadei într-o manieră aproape isterică. Erau treizeci și două dacă le număra și pe cele zece aflate sub acoperiș. Totul era construit din piatră albă, arătând frumos și luminos. Partea din față a clădirii era decorată fastuos cu plăci aurite, de a căror valoare Lucy nu-și dădea seama. De pe locul ei, ea observă o imensă ușă deschisă și la gândul că va trebui să treacă pe acolo, simți o nevoie imperioasă de a se crampona de scaun.

— Nu este deloc amenințător, spuse Guy părănd foarte încântat de el însuși și în mod evident, bucuros să revină acasă. După cum ți-am spus, este o casă foarte confortabilă.

— De fapt este un muzeu imens, se revoltă Lucy. Uită-te mai bine la mine, monsieur. Cum îți închipui că aş putea să mă descurc într-un asemenea loc? Ce fel de contesă de Chauvrais crezi că aş putea fi eu?

— Eu te voi transforma într-o contesă.

Opri mașina și-și coborî privirea către ea.

— De acum înainte îmi vei spune Guy și nu monsieur. Foarte curând vom fi soț și soție. În ceea ce privește modul în care arăți, ți-am spus că n-ai nevoie decât de o vizită la salonul de înfrumusețare și câteva haine scumpe, pentru a trece drept adevărată contesă de Chauvrais, cel puțin pentru timpul strict necesar.

– Dar asta este imposibil, zise ea.

Se uită la el cu răutate, prea enervată pentru a fi speriată, iar el se încruntă întunecându-se la față.

– Deoarece nu ai altă alegere, te vei descurca perfect, o asigură el cu asprime. Planurile mele sunt făcute și te includ și pe tine. Cea-laltă alternativă ar fi închisoarea alături de mătușa ta.

Întrucât el n-avea de gând să cedeze, Lucy își îndreptă din nou privirea către casă. De când fusese prinsă în capcană, nu crezuse cu adevărat în cele spuse de el. Acest soi de melodramă nu se putea întâmpla oamenilor, lucrul era posibil doar în filme. Bunul ei simț o asigurase doar că este vorba de un rol într-o scenă fantezistă și ea aproape se distrase pe socoteala lui, crezându-l un smintit.

– N-am făcut nimic ca să merit asta, îi reaminti ea încet. Sunt convinsă că în adâncul ființei tale nu vrei să se întâmple nimic. Nu pot face față nicicum. Te rog, lasă-mă să plec și o să dispar din viața dumitale pur și simplu. Nici măcar n-o să mă gândesc s-o mai contactez pe mătușa mea. O să-mi țin gura și... și o să mă duc acasă.

– Care casă? o întreabă el cu răceală. N-ai casă. Singurul lucru pe care-l posezi este o

mătușă infractoare. Ghicesc că nu știi măcar cât costă un bilet de tren până la Paris, fără a mai vorbi de biletul de avion spre Anglia. Indiferent de ceea ce vei face, ți-am hotărât viitorul și ai fost de acord. N-o să ți se permită să nu te ții de cuvânt. Toate acestea sunt foarte importante pentru mine. În final, vei pleca spre Anglia cu un titlu și foarte bogată. Din câte îmi dau seama, este o slujbă foarte onorabilă care ne va aduce amândurora beneficii.

— Este... este degradant! spuse Lucy nefericită, cu fața palidă.

— Doamne! N-ai de gând să încetezi cu asta? șuieră el. Este o căsătorie de conveniență și nimic deosebit pentru timpurile noastre. Singurul lucru deosebit ești tu și atitudinea ta copilărească. Nu vreau să mai vorbesc despre asta, mademoiselle!

— Ai de gând să mă numești „mademoiselle“ în timp ce eu o să-ți spun Guy? întrebă Lucy înțepată, dorind brusc să fie lăsată în pace.

Sprâncenele lui se încruntară și mai tare.

— Dacă planul meu n-ar fi atât de bine pus la punct și n-aș fi anunțat căsătoria, te-aș duce în Anglia și aș scăpa de tine! se răsti el furios. Este clar că n-ai de gând să te supui celor hotărâte, cu demnitate. Intenționezi să bombăni

și să te plângi de asocierea noastră ca un copil răsfățat!

— Asta o să fac! replică Lucy. Am de gând să fac război pentru a pune capăt acestei afaceri ridicole. Nu sunt sigură că ceea ce faci nu este de domeniul penalului. Se pare că sunt șantajată. Dumneata, *monsieur le Comte*, ești un ticălos și o să mă lupt până la ultima suflare, așa că nu-mi vorbi mie de a accepta cu demnitate. N-o să accept nimic și n-o să mă poți forța!

Ea-și dădu capul pe spate cu mândrie și-i întâlni ochii uluiți. Pentru o clipă el o privi ca și cum ea și-ar fi pierdut mințile și apoi, spre necazul ei, ochii lui se umplură de veselie. Aceștia erau veseli cu mult înainte ca râsul să-i izbucnească de pe buze.

— Poate că mă voi distra mai bine decât dacă ai continua să fii un șoarece plictisitor! murmură el. Cât în privința supunerii... o să mai vedem, Lucinda.

— Numele meu este Lucy și n-o să-ți mai răspund dacă...

El o trase spre el și în brațele lui, buzele-i acoperindu-le implacabil pe ale ei. Mâinile lui puternice îi curmară zvârcolirea și ea rămase la pieptul lui, șocată, cu respirația oprită și agățându-se de mâneca lui, până când o

cuprinse o căldură și un soi de pace, care o făcu să-și întoarcă gura către el de bunăvoie. O sărută până când, în fața pleoapelor închise, văzu steluțe.

— Acum o să taci din gură, ticăloasă mică? murmură el, când își ridică fața. Nu-mi displace să te sărut și se pare că este unicul mod în care te pot reduce la tăcere sau să te fac să-ți vii în fire.

El o îndreptă în scaun și porni mașina, continuându-și drumul spre ușa principală și Lucy își strânse mâinile în poală, pentru a le opri să tremure, gura închizându-i-se cu încăpățănare, deși simțea cum arde pe dinăuntru.

Privirea lui amuzată trecu pe lângă ea atunci când el opri în fața ușii.

— Îmbujorată și întunecată, comentă el. Foarte bine. Asta trebuie să vadă servitorii. Sunt cu mult mai încăpățânat decât Veronique, care crede tot ceea ce spun.

— Atunci ea este în permanență dezamăgită, răbufni Lucy. Deduc că este la curent cu lucruri care se întâmplă în viitor.

— Splendid! Ai vorbit ca o contesă, o ironiză el. În curând te vei ocupa cu tot ceea ce este aici, resemnându-te cu soarta ta.

Nici o scăpare, gândi Lucy cu amărăciune și fără să se mai îndoiască, după ce intrară și

prima față pe care o văzură fu aceea a lui madame Gatien.

*

Pentru a se obișnui cu acest castel, nu-i trebuia așa de mult timp ca în cazul castelului Rochaine. Din prima zi, Lucy putu să se orienteze în el, petrecând destul de mult timp hoinărind singură. După ce Guy fusese sigur că a pus mâna pe ea, se întorsese la atitudinea lui normală, aceea a totalei lipse de interes. În privința lui Veronique, era sigură că aceasta suspecta lipsa dragostei în această combinație. De fapt, îi era dureros să-i explice mamei vitrege adevărul, în cazul în care acesta i s-ar fi reflectat pe figură, fiindcă mintea ei tot mai plănuia o evadare.

Grădînile din fața castelului erau îngrijite și curate, alei lungi printre copacii tăiați ordonat, mici bazine și aranjamente de flori. Dar și spatele castelului era o încântare. Aici se afla un mic lac, parțial acoperit cu copaci și tufișuri. Nuferii de pe margine și trestiile formau un fel de covor, de-a lungul părții sudice a casei. Ziua următoare, ea-și pierdu timpul pe acolo, evitând să se gândească la viitor. Atmosfera încordată din seara trecută îi fusese mai mult decât de ajuns.

Tocmai când se întorcea să intre în casă, se opri auzind voci venind dinspre o fereastră deschisă, cea de la biroul lui Guy.

– Ce ai de gând să faci cu Lucinda?

Vocea lui Veronique era aproape ascuțită. Era clar că ea nu era de acord cu felul nepăsător în care Guy trata întreaga chestiune.

– Intenționez să mă căsătoresc cu ea, la repezeală, o puse el la punct.

– Guy! Ea nu este... Vreau să spun că dacă o privești cu atenție... Guy, ea nu ți se potrivește, așa cum este. Trebuie să-i dai un pic de strălucire... de șic.

– Nu sunt un vrăjitor!

Mormăitul nerăbdător al lui Guy o făcu pe Lucy să se înroșească. Putea foarte bine să-i urmărească raționamentul. Acesta nu era un vrăjitor și ar fi fost o minune ca ea să poată fi transformată într-o persoană acceptabilă.

– Guy! Vocea lui Veronique părea șocată. Dacă o iubești pe această fată, atunci, în mod sigur, nu vrei ca ea să fie tulburată când o să vadă genul de oameni cu care te întâlnești? Trebuie să faci ceva ca s-o ajuți!

– Adică ce?... Lucy îl auzi pe Guy cum se scoală de pe scaun și începe să umble în susul și josul încăperii... Nu se va întâlni cu lumea, de prea multe ori.

— Intenționezi s-o păstrezi pentru tine, nepermițând nimănui s-o vadă? Este vorba de nuntă. Vor exista recepții unde va trebui s-o prezinți. Doar dacă n-ai intenția să te eschivezi și...

— N-am de gând să mă eschivez!... Guy părea plictisit și Lucy se rugă ca el să fi fost altfel. La urma-urmei, el se eschivase de prezența ei... Ai face mai bine să-i schimbi înfățișarea, murmură el înțelept. Sunt de acord că în momentul de față arată ca o servitoare la o fermă.

— Guy! Ai dreptate! Începe să-mi fie milă de acest copil. Îmi dau seama de ce nu te-ai însurat până acum! O s-o iau în grija mea. Mai curând semeni cu un ofițer nemulțumit care comandă, decât un iubit.

— Am spus eu că sunt nemulțumit? o întrebă el sec. Lucinda este nevasta pe care mi-o doresc. O să se descurce foarte bine.

— Sună ca și când ai fi găsit-o prin intermediul ziarului — ca și cum ai fi cumpărat-o! Dacă asta este dragostea modernă, atunci sunt mulțumită că sunt în vârstă!

Veronique ieși ca o furtună, trântind ușa și Lucy simți și ea o furtună în suflet. Deci asta avea el în mintea sa arogantă? Ea era ca o servitoare la fermă, dar se va descurca pentru o vreme ca o contesă de Chauvrais. Se întreba ce-ar zice Veronique dacă ar cunoaște întreaga poveste.

Nu se mai chinui să se gândească. Merse glonț în camera ei și se uită în oglindă, părerile ei nediferind de cele pe care le avusese înainte despre sine. Arăta ca un șoarece – unul foarte înțepat, cu ochi mari albaștri și plini de nemulțumire. Nici un efort făcut de Veronique nu-i va schimba înfățișarea.

*

Era bosumflată la cină și Guy observă acest lucru.

– Nu te simți bine, *ma chère*?

Se uită la ea cu sollicitudine, pentru a n-o dezamăgi pe Veronique și lui Lucy îi veni să strige la el. În loc de asta, ea tăcu și-și ținu ochii plecați în jos.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc, murmură ea, conștientă de ochii lui Veronique care o urmăreau. Totuși, totul mi se pare nou și straniu. Trebuie să încerc să mă obișnuiesc.

– O să te obișnuiești, Lucinda, spuse Veronique cu hotărâre. Măine o să mergem la Paris și... o să cumpărăm haine.

Lucy aruncă o privire răutăcioasă printre gene în direcția lui Guy și acesta, care o privea și el la rândul lui, își ridică sprâncenele, surprins că ea avusese această îndrăzneală.

După cină, când rămaseră singuri, el începu s-o mustre.

– Dacă continui să azvârli astfel de priviri în direcția mea, atunci nimeni nu se va mai îndoi despre starea adevărată a acestei afaceri! izbucni el.

Lucy se întoarse încă o dată spre el.

– Nu priviri aş vrea să azvârl în direcția dumitale, *monsieur le Comte!* răbufni ea. Aş vrea să-ți azvârl ceva mult mai substanțial – ca un ciocan, de exemplu! Și nu-mi mai spune „*ma chère*”! Nu sunt nimic pentru dumneata. Lucrez doar și voi fi plătită atunci când totul se va termina!

– *Mon Dieu*, ești o scorpie cu dinți ascuțiți! scrâșni el, apucând-o de braț și smucind-o. Dacă n-o să te potolesc, Veronique va fi suspicioasă!

El se uită la ea și Lucy îi întoarse privirea.

– Nu este suspicioasă deja? Nu i se pare ciudat că ești pe cale de a te căsători cu cineva care arată ca o servitoare de fermă?

Fața lui împietri și Lucy se împurpură, realizând că dăduse la iveală faptul că trăsese cu urechea.

– Așa! Deci nu te mai cațeri pe ziduri? o întreabă el încet, cu ochii îngustați spre fața ei roșie. Umbli pe sub ferestre cu urechile tale ascuțite?

– Nu sunt ascuțite! urlă Lucy, dispărându-i orice urmă de tulburare.

El o trase la piept, cu ochii cufundați într-ai ei.

– O să cercetez, murmură el cu sarcasm și, înainte ca ea să facă vreo mișcare, îi prinse o ureche cu dinții, făcând-o să înghețe de frică la gândul că el ar putea să-i muște pielea fină.

– Ți-e frică, șoricelule? murmură el cu vocea plină de râs. Crezi că aș răni pe cineva care este pe cale să devină noua contesă de Chauvrais? Liniștește-te. În fond, este un joc al dragostei.

Limba lui inspectă lobul delicat al urechii și ea tresări, fără să fie în stare să scape când el o strânse și mai tare.

– Ți-am spus să te liniștești, îi aminti el cu blândețe. Sunt obișnuit să fiu ascultat. Va trebui să te învâț.

Îi ridică fața cuprinzându-i capul cu mâinile și o sărută, iar Lucy nu se mai opuse, cuprinsă dintr-odată de o căldură care i se răspândi în tot corpul. Guy scoase un sunet ciudat din adâncul pieptului și o cuprinse cu brațele în întregime, adâncindu-și sărutul cu o aviditate greu de controlat. Ea uită totul – de ce era acolo și cine era ea, iar atunci când el își ridică fața, se uită la el cu o privire transfigurată, plină de înțelesuri.

El nu mai arăta ca de obicei. Umorul lui ironic îi dispăruse de pe figură și când o privi, fața lui întunecată se încruntase ușor.

— Măine te voi însoți la cumpărături, spuse el brusc, dându-i drumul din brațe și întorcându-se cu spatele... Cred că și mie îmi va prinde bine puțină distracție.

— De ce ești atât de crud? șopti ea tremurând.

După ce în mod neașteptat, o adusese într-o stare de beatitudine, reducând-o la o biată ființă tremurătoare în brațele sale, acum, la fel de neașteptat, redevenise bărbatul sardonice, sigur că o după-amiază cu ea, supraveghind încercările lui Veronique de a o transforma, va însemna pentru el nimic mai mult decât o ușoară distracție.

— Nu sunt crud, mormăi el printre dinți, fiind în continuare cu spatele către ea și uitându-se pe fereastră... Încerc, de fapt, să-mi ascut simțul de autoapărare.

Lucy se întoarse și părăsi camera, fără să-i răspundă. Asta i se păru singurul lucru demn de făcut. Și-ar fi dorit să aibă și ea un cât de mic simț de autoapărare, dar, în mod evident, acesta îi lipsea total. Guy putea s-o domine oricând. În orice caz, ea nu-l putea înțelege și de fapt, nici nu dorea acest lucru. Ceea ce o înspăimânta,

era apariția unui sentiment necunoscut până atunci care pune treptat stăpânire pe întreaga ei ființă. Brusc, avu senzația unui gol imens în suflet, realizând că orice gând pe care l-ar fi avut pentru Guy, în afară de ură, nu putea decât s-o piardă.

Ajunsa în camera ei, se uită în gol pe fereastră, cufundată în gânduri.

Nimeni până la Guy n-o sărutase într-un mod atât de posesiv. Cum putea ea să-și imagineze o relație fizică intimă lipsită de dragoste? Va continua să-și joace acest rol până în momentul în care evadarea va fi posibilă. Mintea-i refuza să vadă mai departe în viitor. La gândul de a avea un copil, pe care apoi să-l părăsească de bunăvoie, o cuprinse o adevărată oroare. Nici măcar nu putea să se gândească la asta.

Pentru moment, nu găsi nici o cale de ieșire, dar era sigură că în curând va apare ceva. Acum era prea devreme, căci el încă putea chema poliția, ceea ce o îngrozea în privința sorții ei, cât și a mătușii sale. El părea hotărât și Lucy știa cât de necruțător poate fi, căci altfel n-ar fi adus-o în această situație imposibilă. Guy știa prea bine că ea nu este amestecată în matrapazlăcurile mătușii ei. Și totuși, pusese stăpânire pe viața ei, considerând că i-o poate dirija după placul lui.

Se prégăti de culcare ca într-un soi de transă. Tresări violent când auzi pașii lui Guy care se îndrepta spre dormitorul lui.

Pentru o clipă, pașii lui se opriră în dreptul ușii ei ca și cum ar fi vrut să intre. Ea fu încântată că stinsese lumina, dar își aminti brusc că el n-arătase prea bucuros când o sărutase de noapte bună.

Se răzgândise el oare și poate voia să intre pentru a-i reda libertatea?

Întinse mâna să aprindă lumina, dar pașii se îndepărtară deja. Cu fața îmbujorată, se lăsă peste perne, dându-și seama că de fapt ea nu voia să fie eliberată. Nu-l va uita niciodată. Era cumva deja prea târziu pentru ea, dacă nici măcar nu-și mai dorea să iasă de sub vraja asta? Acesta nu era un gând potrivit pentru a-și începe visurile, căci din păcate, în ultima vreme, visase numai fața întunecată și nerăbdătoare a lui Guy. Se gândi cu teamă la ziua de mâine, când va fi din nou, probabil, victima lipsei lui de compasiune.

CAPITOLUL VI

A doua zi dimineată, Lucy era în drum spre Paris în compania ostilă a doi însoțitori. Guy era posomorât și tăcut, iar Veronique privea pur și simplu pe geam, până când orașul apărură în depărtare. Evident, ea nu uitase comentariile pe care le făcuse el în biroul lui; chiar și Guy fusese destul de explicit în privința părerii pe care o avea despre Lucy.

— O să vă las și o să ne întâlnim mai târziu, pentru a prânzi, remarcă el peste umăr, în timp ce intrau în oraș. O ședință la un salon de înfrumusețare nu mă umple de încântare.

— Cum dorești, îl aprobă Veronique înțepată. Poate că după masă o să te ocupi tu personal? La urma-urmei, presupun că știi ce ai vrea?

— Trebuie să fac asta, bombăni Guy, aruncând spre Lucy o privire ce se voia plăcută.

Ea n-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbeau cei doi și nici n-ar fi vrut să știe. În ochii lui reveni sclipirea posomorâtă.

Imediat îl uită, când Veronique o introduse într-un salon strălucitor azvârlind ordine în dreapta și în stânga cu o figură foarte serioasă. Era rușinată că trebuia să se ocupe de o englezoaică atât de lipsită de farmec, ori mai era încă supărată pe Guy, Lucy nu știa. De fapt, nici nu-i prea păsa, pentru că peste câteva minute începu să primească niște atenții și îngrijiri ce nu primise în întreaga ei viață.

Niciodată până atunci nu făcuse mai mult decât să-și spele și pieptene părul. Fața și-o spăla la duș, odată cu întreg trupul. Acum, toți se învâртеau în jurul ei cu aere de experți.

— Un pic de stil cred, madame... Un tânăr foarte impresionant o cercetă cu de-amănuntul și apoi își spuse ca pentru sine... Fața este neobișnuită, ochii mari, pomeții înalți. Are o privire de ștregar, nu?

Veronique dădu din cap nerăbdătoare și totul se petrecu fără ca să se țină cont de părerea lui Lucy.

El își mișca foarfecile cu măiestrie și părul fetei începu să prindă viață, devenind mult mai frumos. Rotunjit în jurul feței, îi puneă pomeții în evidență și-i mărea ochii și mai mult. Ea se observa cu mirare și tânărul îi zâmbi. Acesta nu se îndoia de măiestria proprie și expresia feței îi întărea convingerea artei sale.

Fu condusă apoi la cosmetician, care lucra la fața ei un timp îndelungat. Lucy așipi în scaunul confortabil, dezamăgită când i se spuse să se scoale.

Înghiți a mirare când i se aduse o oglindă. Șoarecele dispăruse. Cu excepția hainelor, se părea că șoarecele nici nu existase vreodată. Ochi mari, piele strălucitoare subtil machiată... ea se recunoscuse cu greu și văzu o notă de satisfacție pe fața lui Veronique. Se părea că fusese un fel de contradicție între Guy și mama lui vitregă și Veronique, fără îndoială, învinsese.

Când se întâlnește cu Guy pentru prânz, el nu spuse nimic. O privi foarte înțelegător pe Lucy și apoi începu să comande. Lucy era dezamăgită până aproape de lacrimi. Ar fi vrut ca el să fie uimit. Și nu era. Părea doar plictisit. El reuși s-o surprindă, totuși.

— Acum, o s-o iau pe Lucinda cu mine, stabili el după ce prânzul luă sfârșit. După cum spuneai, știu ce vreau. O să am grijă să fie bine îmbrăcată înainte de a ajunge acasă.

Din nou începea bătălia! Lucy îi azvârli o privire usturătoare și încă o dată, sprâncenele negre se ridicară întrebător.

— Nu vrei haine frumoase? întrebă el cu răceală, după ce o părăsiri pe Veronique.

– Nu-mi place să mi se vorbească de parcă aş fi o barcă ce trebuie vopsită! se rătoi Lucy.

De data aceasta, ea avu parte de întreaga lui atenție.

– Vopseaua a fost bine aplicată, chiar cu măiestrie, murmură el uitându-se la fața ei îmbujorată. Sunt experți, nu?

– Trebuie să fie, dacă se vede pe mine...

Ea-și întoarse fața, dar el se opri și-i întoarse capul, fără să-i pese de trecătorii intrigai.

– Au încercat să-ți înlăture expresia ștregărească, dar n-au reușit. Nu te subestima, Lucinda. Ești frumoasă... în felul tău.

El spusese asta încet, cu un grăunte de ironie în voce, dar Lucy se simți, dintr-odată, prostesc de fericită. Încercă să se privească pe furiș în vitrinele magazinelor, dar n-avea nevoie de asta. Dacă Guy spusese că ea are un soi de frumusețe, atunci cu siguranță că așa trebuia să fie.

Ar fi vrut ca el s-o ia de mână, dar el nu se oferă. În loc de asta, îi apucă brațul cu fermitate. El știa unde merge și întotdeauna spusese că știe ce vrea și, chiar știa. Ea se întreba cum va arăta după această mică expediție.

Nu era o „mică” expediție. Guy o duse într-un salon de modă foarte scump și imediat modelele începură să roiască în jurul lui,

prezentând rochii fabuloase, despre care Lucy nici măcar nu știa că existau. Guy dădea sau scutura din cap către doamna care observa toată această desfășurare, cu neliniște. Dacă ar fi fost singură, Lucy s-ar fi simțit intimidată, dar Guy Chabrol avea un dar de a intimida el, pe oricine. Frecventele lui îndepărtări cu mâna ale rochiilor și compleurilor dădeau întregului loc o atmosferă de anxietate.

Totuși, aprobă de nenumărate ori și Lucy nu îndrăzni să spună nimic. Se întreba pe care dintre cele pe care le alesese, le va dori pentru ea; toate păreau îngrozitor de scumpe.

— Cred că sunt destule ca să ne descurcăm, anunță el în final, spre ușurarea evidentă a tuturor. Acum este rândul tău să fii model, *ma chère*.

Ea nu protestă de această dată pentru felul în care o numise. Părea nervoasă și el o privi cu amuzament.

— Vrei... vrei să mă plimb și...

— Bineînțeles! Știu cum arată aceste haine pe modele, dar n-am de gând să cumpăr orice. Vreau să văd cum arată pe tine.

Patroana părea să se roage în gând ca Lucy să accepte și ea n-avu ce face decât să se supună. Merse să se schimbe și Guy se așeză și mai bine în scaun. Voia să se distreze, nu?

Dacă nu i-ar fi tremurat genunchii atât de tare, Lucy ar fi fost furioasă. Dar așa, era doar tulburată.

Totuși totul trecu repede. După prima apariție, când stătu înțepenită în fața lui Guy, întorcându-se ca o păpușă de lemn, Lucy se înfurie văzându-l pe acesta că zâmbește ironic și asta o ajută enorm. Începu să se miște la fel cum făcuseră și celelalte modele și ochii lui Guy se îngustară veseli când observă că ea se revoltase.

Ea obosi curând. De ce oare nu alegea el odată? De ce nu spunea „o luăm pe aceasta“?

— Splendid! exclamă el când revolta ei se transformase în oboseală și ultima toaletă fusese probată. Mademoiselle va lua tot ce a încercat. Toate îi vin bine. Vă rog să mi le livrați în seara aceasta.

— Da, *monsieur le Comte*! Imediat!

— Toate? murmură Lucy stupefiată de valoarea acestor cumpărături. Niciodată n-o să fiu în stare să port măcar jumătate.

— Ba vei fi. Ai nevoie chiar de mai multe. Sunt o sumedenie de recepții la care va trebui să mergem și altele pe care le vom da noi: Ca viitoarea mea soție, va trebui să mă însoțești întotdeauna. În plus, o să avem o lună de miere. Oricum, nu ți se vor potrivi multă vreme, pentru că în curând vei fi gravidă.

— Te rog, nu vorbești despre asta, îl rugă Lucy încurcată, simțindu-și obrajii în flăcări.

— Intenționez să fac tot ce trebuie în acest scop.

— Te rog, repetă ea.

— Totul la timpul potrivit, murmură el sarcastic, dând din cap aprobator către patroană, care răsuflă ușurată conducându-i spre ieșire.

În timp ce păseau în stradă, el continua să aibă același aer amuzat și ironic. O cuprinse pe după umeri și o atrase spre el.

— Gata, zise el încet. Ajunge cu răzvrătirea, Lucinda. Astăzi ai devenit logodnica mea și diseară vei purta inelul meu. Nu mai este cazul să faci istericale.

— Eu nu sunt niciodată isterică, bombăni Lucy, bucuroasă că era ținută de umeri, deoarece genunchii îi tremurau.

— Nu, nu ești. De fapt, tu ești un amestec de temperament fierbinte și timiditate. Câteodată acțiunile tale sunt ciudate, replicile tale uluitoare, dar niciodată nu ești isterică. În adâncul ființei tale ești o persoană curajoasă. Dar nu va fi nevoie de acest curaj, căci voi avea grijă de tine până la capătul acestei înțelegeri. Nu uita însă rolul pe care îl ai.

Dacă intența lui fusese s-o necăjească, reușise pe deplin, se gândi Lucy. Încercă să-și

imagineze cum ar fi dacă nu l-ar mai vedea niciodată, dar mintea refuză să accepte. Nu voia nici măcar să se gândească la asta... Să nu-l mai vadă pe Guy ar fi însemnat cea mai mare pedeapsă.

Oftă, iar el se uită spre ea, luând-o de mână.

– Dramatizezi prea mult, o asigură el amuzat. Hai, draga mea, vom face față greutăților împreună, pe măsură ce acestea vor apare.

– Am început să fac deja față greutăților, din momentul în care te-am cunoscut, răspunse Lucy cu ipocrizie.

El râse doar și continuă să meargă, dar ea era foarte bucuroasă că el îi ținea mâna cu căldură. Asta o făcea să se înfioare și trebui să se abțină ca să nu se agățe de el. Își intrase în rolul de logodnic și Lucy și-ar fi dorit ca el să se și simtă ca atare.

*

El nu se obosi să-și joace rolul prea mult. După cină, o însoți în biroul lui, o cameră mare cu tavan alb, aurit și ea deveni brusc nervoasă.

– Vreau să-ți pun inelul în deget, spuse el nerăbdător, în timp ce ea se așezase pe cât putuse de departe de el. Vrei să vin după tine ca să te prind? Ar fi mult mai simplu dacă ai veni mai aproape.

El observă cum ea se apropia cu șovăială și apoi, îi luă mâna punându-i în deget un inel cu un diamant mare.

– Iată! Acum ești logodită. Primul pas spre schimbarea vieții tale a fost făcut.

În ceea ce o privea pe Lucy, viața ei se schimbase cu mult înainte, dar el avea dreptate dintr-un anumit punct de vedere, era un pas definitiv. O înfricoșa. Existau puține șanse ca să mai scape acum..

– Cred... cred că o să regreti, monsieur, începu ea încet, evitându-i privirea.

El rămase la fel de îmbufnat, așa cum fusese întreaga seară.

– Nu voi regreta deloc, șuieră el. Am plănuit asta și exact așa voi face. Ești singura care regretă. Îți amintești cu regret că mătușa ta este o hoată... O apucă de bărbie, ridicându-i cu bruschete fața și forțând-o să-i întâlnească ochii scăpărând de enervare... Și nu-mi mai spune *monsieur*! Numele meu este Guy și tu mă vei numi astfel, dând la o parte orice formalitate. Ți-am spus deja că asta ar face-o pe Veronique bănuitoare.

– Puțin îmi pasă. Nu pot continua această mascaradă, se zborși Lucy, smulgându-și fața din mâna lui puternică.

Încercă să se retragă, dar el o reținu cu brutalitate.

– *Mon Dieu!* Vei continua foarte bine, explodă el. Eu te voi forța!

Faptul că el nu ridică vocea îl făcea și mai amenințător, căci furia lui părea să clocotească precum un vulcan. Se părea că-și ieșise complet din fire și Lucy i se uită în ochi, cu o față albă ca varul.

– Tu... tu... nu poți... Într-adevăr... Dacă o să mă împotrivesc... tu nu vei...

– Nu voi... scrâșni el, trăgând-o și mai aproape. Ți închipui că am să renunț la tot, redându-ți libertatea? Singura ta alternativă este pușcăria... Îi dădu drumul și se întoarse iritat, fiecare linie a trupului său trădând furia... Mai bine pleacă înainte de a-mi pierde răbdarea, îi aruncă el peste umăr. În mod sigur Veronique ar fi bucuroasă să aducă niște amănunți în plus, dacă eu aș hotărî să scap de tine și să te las în voia sorții, deoarece ea este convinsă că nu mi te potrivești. Am impresia că plecarea ta ar fi cea mai mare ușurare pentru ea.

Lucy îi urmă sfatul și se îndreptă către ușă cu repeziciune, dar el o opri încă o dată, înainte de a fi ajuns acolo.

– La sfârșitul acestei săptămâni va fi petrecerea de logodnă, o anunță el agresiv, cu o față întunecată. Va fi prima ta recepție ca logodnică a mea. Nu uita să te încalți și încearcă pe cât

posibil să nu cazi. Dacă respecti aceste două condiții te vei descurca, cred eu, onorabil.

— Acum, că mi-ai dat o înfățișare nouă! i-o întoarse Lucy, ridicându-și fața îmbujorată, cu mândrie.

O măsură cu privirea.

— Nu ți-am schimbat înfățișarea, *ma chère*, o repezi el. Doar te-am lustruit puțin. Sub acest lustru există încă șoarecele și scorpia din tine. Nu cumva să lași scorpia să-și arate capul în timpul recepției. Vor participa musafiri importanți și n-aș vrea să-i șochez dându-ți o chel-făneală în public.

Ea se holbă la el și o rupse la fugă. Din nefericire, nu reușise să-l impresioneze cu temperamentul ei bătaios — furia lui o întrecuse cu mult pe a ei. Îi era foarte greu să-l înțeleagă. Dacă se gândea mai bine, își dădea seama că Guy oscila continuu între un soi de amabilitate și o furie sălbatică. În această după-amiază o luase peste picior, e drept, dar într-un mod blând și chiar o și ținuse de mână, ca apoi să se enfurie fără un motiv aparent.

Tot timpul cinei o privise îndeaproape cu ochi negri și reci, cu o față rigidă, iar la sfârșit izbucnise într-o criză de furie, deși nimic n-o provocase. La urma-urmei, el știuse că va trebui să-i pună un inel în deget și Lucy se

întreba când îl cumpărase. Fusese la magazinul de bijuterii când ea era cu Veronique?

Lucy își scutură capul încercând să alunge toate aceste gânduri și se duse în camera ei. Existau alte lucruri care o îngrijorau mai mult decât inelul. Cum va reuși oare ea să se prezinte la nivelul așteptat pentru o recepție în acest castel impunător? Cum ar fi putut cineva s-o ia pe ea drept viitoarea soție a contelui?

*

La recepție, lucrurile s-au desfășurat mai bine decât se așteptase. Timiditatea ei firească o făcea pe Lucy să aibă un aer de demnitate discretă ce putea fi interpretat ca mândrie de către ceilalți, fapt care lui Guy îi plăcu în mod deosebit. După primele momente de tensiune, el se relaxă în mod evident și chiar începu să se amuze. A stat alături de ea aproape tot timpul seratei și – în rarele momente când trebuia să se îndepărteze – Veronique se apropia imediat de Lucy, la fel de încântată și zâmbitoare ca și fiul ei. Servitorii se înclinau în fața ei, iar rochia de mătase albă cu reflexe aurii pe care i-o cumpărase Guy scânteia sub luminile candelabrelor de cristal, făcând-o pe Lucy să se simtă aproape stăpână pe ea.

Era împreună cu Veronique când sosiră niște musafiri întârziați, o femeie tânără și un bărbat mult mai în vârstă decât aceasta. Ei vorbiră cu Guy și apoi se îndreptară direct către Lucy, care observă că, de data aceasta, Guy nu se grăbi să fie alături de ea.

– Deci, Guy se însoară până la urmă? zâmbi femeia într-un mod conspirativ către Veronique și apoi se întoarse cu un aer de inspecție către Lucy... Începusem să cred că asta nu se va întâmpla niciodată. Trebuie să fie ceva magic cu dumneata, mademoiselle. Până acum Guy era considerat un celibatar înrăit.

– După cum vedeți, nu mai este, răspunse Lucy cu o față liniștită, deși simțea ceva deosebit în atmosferă. Veronique se încordă în mod evident, iar Lucy simți ochii lui Guy care o priveau cu intensitate.

– Sunt uluită că nimeni nu știe nimic despre dumneata, mademoiselle. Nu-ți cunosc nici măcar numele cu certitudine. Eu sunt Michelle Colliot.

– Probabil că n-ați citit invitația cu atenție, sugeră Lucy la fel de calm... În vocea femeii simțise o ușoară notă de dispreț, ca și cum Lucy nu ar fi avut nici un alt rol, în afară de simpla ei prezență alături de Guy care se căsătorea... Numele meu este Lucinda Balfour. Nu cred că

lumea a avut prea mult timp să audă despre mine până acum. Îl cunosc pe Guy de puțin timp.

— Dragoste la prima vedere? spuse Michelle Colliot privind-o sceptic.

— Chiar așa, o asigură Lucy cu seriozitate, simțind că trebuie să se apere cu strășnicie în fața acestei femei, ce părea să nu aibă scrupule.

Veronique o luă de braț pe Lucy și se îndepărtă cu ea, tocmai când Guy se îndrepta către ele.

— Este timpul să te conduc la masă, Lucinda, îi zâmbi el, oarecum forțat, după părerea fetei.

Guy o luă de braț, lipind-o de el.

— Ce-ai vorbit cu Michelle? întrebă el ușor răstit.

— Despre dragostea noastră la prima vedere.

El se lăsă ușor pe spate, privind-o cu sprâncenele încruntate și cu o expresie de enervare pe față.

— Te-am întrebat în mod civilizat. Nu poți răspunde la fel?

— S-ar putea ca întrebarea să fi fost civilizată, dar nu și tonul acesteia. În orice caz, ți-am spus adevărul. Doamna aceea era stupefiată că am reușit să pun mâna pe tine. Am fost obligată să

mărturisesc că a fost vorba de dragoste la prima vedere. Se pare că răspunsul meu a satisfăcut-o.

– Dacă începi să... Guy abia își stăpânea mânia, dar camera era plină de lume, care privea cu interes „cuplul fericit“, așa că Lucy îl sfidă cu privirea.

– În caz că nu mă port cum trebuie, o să mă bați? întrebă ea crispată. Te rog, nu te jena, asta ar mai înviora atmosfera, căci tocmai mă plictiseam îngrozitor.

Pentru o clipă, el se uită în ochii albaștri nemărginiți și se liniști brusc, buzele rotunjindu-i-se într-un zâmbet.

– Scorie mică, murmură el încet. *Mon Dieu!* Nu-i așa ușor să te țin în frâu, cum am crezut la început. Va trebui să te dresez.

– Când o face plopul pere! răbufni Lucy, oftând când brațul lui îi încolăci mijlocul, mâna lipindu-i-se de șold.

Simțea cum o trec flori, dar când se uită spre el văzu că el nu mai era vesel. Ochii lui erau fixați asupra lui Michelle Colliot, care-l privea posesiv. Aceasta îl privi tot timpul cinei și, bineînțeles, Veronique observă. După cină, când Guy o părăsi, Veronique fu imediat lângă ea.

– Sper că Michelle n-a reușit să te necăjească, Lucinda, spuse ea cu o voce joasă. Ea

este foarte răsfățată și cândva se imagina contesă de Chauvrais.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lucy încet, căutându-l pe Guy din ochi.

— S-a măritat cu Albert Colliot. Acesta este bogat și ușor de manipulat, mult mai în vârstă ca Michelle. Guy este bogat, dar foarte greu de manevrat și nu într-atât încât să dorească s-o ia de nevastă, adăugă ea repede, înroșindu-se la față.

Lucy se îndoia de asta. Guy stătea de partea cealaltă a camerei vorbind unui grup de oameni, dar ochii lui priveau în direcția lui Michelle care era foarte conștientă de acest lucru.

Mai târziu, în timp ce dansa cu Guy, Lucy simți ochii femeii urmărind-o și se întoarse fără a scăpa răutatea din privirea acesteia.

— Cineva nu mă place, spuse ea.

— Cine ar putea să nu te placă? mormăi Guy nerăbdător. Te porți foarte bine cu toți, cu excepția mea.

— Nimeni nu m-a prins în cursă, cu excepția ta, îi reaminti Lucy. Printre altele, vorbesc despre madame Colliot. Nu este convinsă că ceea ce se petrece este adevărat. Poate din cauză că a vrut să se mărite cu tine.

Guy o repezi, strângând-o cu mâinile până la durere.

— Dar cum vezi, ea este măritată. În orice caz, după cum ți-am spus, nu intenționez să mă căsătoresc în adevăratul sens al cuvântului. Femeile sunt viclene și bune doar pentru un singur lucru. Această căsătorie este făcută doar pentru a da naștere unui moștenitor. Ești sigură că nu trebuie să-ți reamintesc asta? adăugă el sardonice, așteptând ca ea să roșească cum făcea de obicei.

Ea nu se înroși; era prea ocupată să se gândească la căsătoria lui cu Michelle care acum era imposibilă deoarece aceasta era măritată. Veronique își închipuia că Guy n-o ceruse niciodată pe Michelle de nevastă, sau cel puțin așa spusese. Lucy gândea altceva. El vorbise despre incorectitudinea femeilor. Misterul era rezolvat. El o iubea pe Michelle și aceasta îl decepționase. Nu era de mirare că el nu dorea o nevastă permanentă, iubind-o încă pe cealaltă femeie.

— La ce te gândești?

Guy îi ridică fața care-și pierduse brusc viața.

— Gândurile mele îmi aparțin. Nu mi le poți cumpăra, spuse Lucy cu amărăciune, având un sentiment inexplicabil de pierdere.

— Deocamdată n-am cumpărat nimic, cu excepția câtorva haine, îi reaminti el liniștit, cu ochii lui negri ațintiți asupra ei... Nici pe tine nu

te. cumpăr. Este vorba doar de o slujbă, ca oricare altă slujbă, care va fi în avantajul amândurora.

– Fără îndoială.

Ea-și întoarse privirea, coborându-și capul și el o luă de umeri și o trase mai aproape de trupul lui. Era un gest care o reconforta, dar era făcut, probabil, în beneficiul celor care priveau și în special al lui Michelle.

– Cineva te-a supărat, Lucinda? întrebă el mângâietor, cu fața aplecată în părul ei.

– Nimeni. Sunt pur și simplu în mijlocul unui coșmar și din când în când îmi dau seama de asta.

Cuvintele și vocea ei avură efectul dorit. El n-o mai ținu atât de strâns și cu atâta căldură... de fapt, fără nici un fel de căldură. Restul serii, el se transformă într-un bloc de gheață, abia stăpânindu-și furia și Lucy era bucuroasă când totul se sfârși și ei, în cadrul ușii, își luau rămas bun de la musafiri.

– Ești un bărbat fericit, *monsieur le Comte*, spuse Albert Colliot când se despărțiră. O mireasă englezoaică neobișnuită, cu o piele de catifea și fața unui frumos faun. Faceți amândoi o pereche foarte chipeșă.

– Ea nu este încă mireasă, *chéri*, spuse Michelle cu o privire lungă îndreptată către Guy.

– Va fi, o asigură Guy cu o voce caustică. Este o femeie fermecătoare. Bărbatul tău a văzut bine. Cum aş lăsa-o să-mi scape?

Bineînţeles că el avusese ultimul cuvânt şi nu scăpase ocazia.

– Ar fi trebuit să te însori cu ea, mormăi Lucy supărată când ei mergeau prin holul cel mare, după plecarea musafirilor.

– Cu cine? El se uită la ea cu răceală.

– Michelle. Nu este clar?

– Ți-am spus vreodată cât ești de ridicolă? scrâșni el, oprindu-se și strângând-o de braț.

– Nu, din câte îmi amintesc.

Ea-l privi cu o revoltă amestecată cu nefericire, dar el nu observă nefericirea din ochii ei.

– Atunci, înseamnă că nu ți-ai dat seama. O să îndrept asta, acum. Ești o caraghioasă!

– Nu chiar, accentuă Lucy. Doar plină de speranță. Mă rog chiar și acum, în ultimul moment, ca cineva să-mi ia locul.

– De femeie măritată? întrebă el cu asprime.

– Căsătoriile pot sfârși. A noastră se va termina. Este ceva ce trebuie luat în considerare.

Strânsoarea lui se accentuă și ea se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe. Nefericirea o făcuse să aibă o limbă ascuțită și

pentru o clipă, uitase că el este capabil de o furie oarbă. Guy abia se controla.

— Du-te la culcare, mademoiselle Balfour, mai-nainte să uit că sunt un bărbat civilizat și să te iau la bătaie! se rățoi el... Ochii lui se îngustară cercetându-i fața... Dar, apoi, poate, n-o să-ți mai pese.

Lucy își smuci brațul și începu să urce treptele largi, conștientă de privirea lui care-i ardea spatele... Nu-i păsa... Era crud și lipsit de milă. Nu știuse asta de la început? Se privi în oglinda din camera ei luxoasă. Fața îi era atât de albă ca și rochia și ochii prea măriți. O femeie încântătoare? Ea nu credea asta, și nici el. Nici Michelle nu fusese convinsă. Se întrebă dacă Guy se mai vedea cu această în secret. Nu. El n-ar fi putut face un lucru ce nu era de demnitatea lui. Se mai întrebă de ce toate acestea o făceau atât de nefericită. Avea suficiente motive de nefericire ca să se mai adauge și asta.

Guy veni la ușa ei când ea se pregătise de culcare și Lucy răspunse crezând că este Veronique... El stătu în prag privind-o, după ce ea-i deschise ușa. O cuprinse un sentiment acut de neliniște.

— Ce dorești?

— Ea era îmbrăcată într-un halat de casă și-l privea cu solemnitate.

– Am venit să-mi cer scuze. Nu ești ridicolă. Venisem să-ți spun că te găsesc amuzantă și uneori chiar încântătoare.

– Mulțumesc, spuse Lucy încet. Noapte bună.

Mâna lui se puse pe clanță, în timp ce ea se grăbea să închidă ușa. Îi zâmbi văzând-o neliniștită.

– N-am de gând să intru și să te scot din nefericirea în care te afli, Lucinda, spuse el cu oarecare veselie.

– Mă bucur să aud asta, spuse ea pe nerăsuflăte. Aș scula toată casa în picioare.

– O să faci asta și în timpul lunii noastre de miere?... Ajunse în cameră, înainte ca ea să-l poată opri... N-ai țipat deloc atunci când te-am sărutat. Vreau să te sărut de noapte bună, pentru a-ți arăta că nu sunt supărat și a-ți mulțumi pentru efortul considerabil pe care l-ai făcut în seara aceasta.

– Cuvintele sunt suficiente, spuse Lucy cu respirația oprită, dându-se înapoi.

El o apucă și o trase spre el, închizând ușa și strângând-o la piept.

– Poate că pentru mine nu este suficient, murmură el. Vino încoace, Lucinda. Este timpul să înveți să fii logodită.

– Nu, se smuci ea, dar era prea târziu.

Guy o strânse și mai tare, buzele-i căutându-i-le pe ale ei. Când începu s-o sărute, ea nu mai ripostă, simțind o sfârșeală în trup. Degetele lui i se plimbară prin păr, apoi îi ridicară fața spre a lui, săturând-o din ce în ce mai adânc, mai fierbinte ca oricând, așa încât ea fu învăluită de căldura pe care o cunoștea atât de bine. Era un amestec ciudat de dorință, nefericire și gelozie.

O cuprinse o moleșeală, iar el o lipi de trupul lui făcând-o să-i simtă bărbăția răscolită. Pentru Lucy acest lucru era nou și tulburător de șocant.

— Te surprinde că te doresc atât de mult, îi murmură el la ureche, cuprinzându-i fața în palme. Îți închipui cumva c-aș fi putut să fac o astfel de înțelegere cu o femeie pe care n-aș dori-o? Ți-am spus că ești o femeie încântătoare. Ești neobișnuită, aluneci printre degete, ești o provocare continuă pentru mine.

Pentru câteva clipe, ea rămase visătoare, încercată de sentimente pe care înainte le simțise doar vag și el profită de starea ei, sărutându-i fața și gâtul înainte ca ea să se împotrivească. Apoi, o strânse lângă el, forțând-o să accepte faptul că el o dorea.

Fu o adevărată încântare până în momentul când ea începu să raționeze din nou. Bine-

înțeles că el voia să-i dovedească cât de mult o dorea. Pentru un bărbat, probabil, acesta era un lucru foarte ușor. În minte îi apărură fața lui Michelle și faptul că ea era doar o angajată pentru o perioadă scurtă.

Ea se smuci, eliberându-se, inima strângându-i-se de o durere care-i cuprinsese tot trupul.

– Pleacă, te rog! reuși ea să spună, forțându-se să-i întâlnească ochii îngustați și fioroși.

– Și dacă n-am s-o fac?

El o privi amenințător și pielea ei se înroși ca un trandafir.

– O să strig după Veronique!

– Crezi că te-aș lăsa?

Ochii lui se plimbară pe fața ei cu o privire arzătoare. Părea atât de crud și de mândru, încât ea simți cum o cuprinde teama. El realizează acest lucru și propria lui față se înăspri și mai tare.

– Te asigur că n-ai de ce să te temi de mine, scrâșni el.

– Așa încerci să mă convingi, șopti Lucy. Nu sunt o nebună. Nu știu de ce ești aici. Vederea lui Michelle Colliot te-a supărat, nu-i așa? Nu te răzbuna pe mine!

Pe moment, prea cuprinsă de gelozie, ea nu se apăra și el o trase spre el cu asprime,

sărutând-o de data aceasta cu bruschete, gura lui fiind avidă și neîndurătoare. Când simți că ea nu mai are puterea să se țină pe picioare, o lăsă și o privi.

— Îmi iau înapoi scuzele, răbufni el. La urma-urmei, ești ridicolă!

El ieși înainte ca ea să-și fi revenit, iar Lucy aproape căzu peste ușă, închizând-o. Îi venea să plângă. În luna de miere nu va putea închide ușa și el va fi lipsit de delicatețe. Își duse mâinile spre fața care ardea și începu să măsoare camera în lung și în lat, convinsă că așa va face toată noaptea.

CAPITOLUL VII

În zilele următoare, Lucy încercă să se analizeze. Fusesse forțată să intre în viața lui Guy și nu era în stare să se elibereze. La început, se îndoise că el și-ar duce amenințările până la capăt, dacă ea ar încerca să nu-și respecte învoiala. Acum, nu mai avea nici o îndoială. Era mohorât și gata să izbucnească, ori de câte ori se uita la ea. Privirile lui erau dese, atât de dese și mohorâte, încât ea era sigură că el regreta la fel de mult ca și ea; dar planurile lui erau de neclintit și el își anunțase mai mult decât propria familie.

Întreaga casă părea cuprinsă de febra pregătirilor pentru nuntă și Veronique ajunsese la capătul nervilor, fața ei pierzându-și orice urmă de zâmbet. Guy nu făcea nimic, cu excepția faptului că o privea pe Lucy cu ochii îngustați, ori de câte ori se aflau în aceeași cameră. Nu vorbea cu ea decât dacă erau și alții de față și nu-i ieșea în cale, pentru a evita orice contact.

Era imposibil să scape de aici și doar dacă ar fi ieșit din castel și ar fi rugat pe cineva

s-o ia în mașină, ar fi avut șanse de izbândă, deoarece Guy, chiar dacă cheltuisese o avere pe hainele ei, nu-i lăsase nici un ban la îndemână. Pentru că banii fuseseră rar la îndemâna familiei ei, ea nu le acordase acestora niciodată vreo importanță deosebită. Acum o făcea, dar era prea târziu. Totuși, nu era cazul să-și riște viața rugându-se de străini s-o ia în mașină.

Încerca să-și spună că era vorba de o căsătorie de conveniență, dar logica rece a lui Guy n-o ajuta prea mult. N-ar putea niciodată să facă un copil pe care să-l părasească apoi. Ar sfârși milogindu-se de Guy să rămână și-l știa cât este de neînduplecat. El n-avea încredere în femei, și mai ales în acelea care se țineau ca scaiul.

— O să fii dusă să-ți alegi o toaletă de mireasă.

Anunțul lui Guy o făcu să se oprească din mers, în timp ce se plimba prin grădină. El venise s-o anunțe acest lucru și ea se uită la el pe cât putu de calmă. Prezența lui părea s-o domine. În jurul lui plutea un aer amenințător.

— Cred că am o grămadă de rochii drăguțe.

Încercă să-și ascundă teama. Se apropiau de momentul final... rochia de mireasă, apoi nunta,

apoi... Fața ei se albise iar el o privea dezaprobator.

— Ai nevoie de o toaletă de mireasă, nu de o rochie. Lumea va veni la nuntă și te vei afla în atenția tuturor... El vorbise tăios, privind-o cu răceală... În orice caz, adăugă el nerăbdător, hainele pe care le-ai ales când ai fost cu mine, nu sunt „rochii” ci „toalete”.

— Nu le-am ales eu, îi reaminti Lucy. Le-ai ales singur. Nu știu dacă să le numesc rochii sau toalete, nu crezi? Folosesc drept îmbrăcăminte.

— Așa și arată pe tine, șuieră el. Totuși ne-am străduit să facem ce este mai bine. Probabil că ceilalți nu vor trece peste acest lucru.

El se uită cu nemulțumire la fața ei chinată și o părăsi. Cuvintele lui insultătoare își făcură efectul. În câteva clipe ea ajunsese în camera ei și trânti pe pat toate hainele ei, pe care refuzase să le amestece cu cele cumpărate de Guy. Trebuia să plece și să lucreze, dacă putea, ca servitoare la Paris, până-și va agonisi banii pentru Anglia. Era furioasă că nu-i venise acest gând mai devreme. Guy îi paralizase voința. Ei bine, să vedem dacă va mai avea ocazia! Dacă pe drum încerca s-o răpească cineva, cu atât mai bine. Acum nu era ca și răpită?

Nu luă nici măcar un lucrușor din cele achiziționate de el și lăasă larg deschise ușile de la șifonier, ca să se vadă acest lucru. El nu putea să spună că o ajutase pe mătușa ei să fure și nici să spună că a furat haine. Cât despre poliție, în cazul în care el ar anunța-o, ea va avea grijă să se ascundă și să-i scape printre degete. Se simțea atât de furioasă și de insultată, încât totul i se părea posibil.

Nimeni n-o cunoștea, cu excepția celor pe care-i întâlnise la petrecere și servitorii de aici, și, cu aceste lucruri clare în minte, coborî scările pe furiș, atentă la orice ușă ce se deschidea spre hol.

Nu întâlnește pe nimeni. Guy era probabil în biroul lui, bosumflat, iar Veronique se retrăsese la culcare, cu o durere de cap groaznică din cauza stressului prin care trecea. Aerul rece era ca un tonic și ea înconjură locul din spatele casei, cu ochii ațintiți asupra ferestrelor de la birou și ținându-și respirația până când ajunse în păduricea din apropiere.

De când se afla aici, ea explorase zona de nenumărate ori, și o luă pe poteca ce ducea spre drum. Astăzi, cel care aducea flori la castel venise, iar asistentul cărase niște aranjamente florale pentru madame Gatien, ce urma să le pună în diverse locuri ale casei. Ea-l văzuse de

la fereastră, dar nu fusese văzută. Se uită la ceas. În curând, camioneta acestuia se va întoarce în sat. Îl va ruga s-o ia și pe ea.

Sosirea camionetei o luă prin surprindere. Mergea în viteză dar ea făcu disperată cu mâna și spre marea ei ușurare, aceasta se opri. Bărbatul o privea cu neîncredere, ceea ce-i dădu fetei timp de gândire. Dacă se descurcase ea cu Guy, atunci se putea descurca cu oricine.

– Puteți să mă luați și pe mine, monsieur?

Nu încercase să vorbească franțuzește și el îi zâmbi cu gura până la urechi.

– *Oui, mademoiselle!* Unde vreți să vă duc?

Faptul că el vorbea englezește fu o astfel de ușurare, că ea nu dădu nici o atenție privirii din ochii lui. Se grăbi să se urce.

– Aș vrea să merg la Paris, dar dacă nu mergeți așa de departe, atunci poate o să mă lăsați undeva în drum, spuse ea hotărâtă.

– Lucrați la castel, mademoiselle?

El porni motorul și ea răsufă mai ușor.

– Nu. Eu... eu sunt aici de o vreme, dar acum s-a întors contele și nu mai are nevoie de serviciile mele. Plec acasă.

– Sunt surprins că nu v-a oferit un mijloc de transport, mademoiselle. Dânsul este un bărbat generos și amabil. Se spune că se căsătorește cu

o englezoaică foarte frumoasă. Poate că este prea ocupat cu ea ca să-și reamintească obligațiile?

– Da, murmură Lucy.

Era prima dată când fusese numită o englezoaică foarte frumoasă. Nimeni n-o văzuse, așa că era ușor de înțeles.

– Sunteți și dumneavoastră englezoaică. Ce coincidență.

– Da. Eu... eu am fost camerista contesei, dar nevorbind franțuzește, cred că ea s-a plictisit să tot vorbească englezește cu mine. Și-a luat o cameristă franțuzoaică.

El dădu din cap tăcând și ea fu bucuroasă de acest fapt. Era bucuroasă și că el n-o mai privea cu subînțeles. N-avea nevoie de un curtezan francez pe drum.

În sat, el opri, zâmbindu-i liniștitor când îi văzu grimasa.

– E-n regulă, mademoiselle. Merg la Paris și o să vă iau cu mine. Mi-am dat seama că mai am o livrare de făcut și n-am adresa. Trebuie să dau un telefon la firmă. Mă întorc imediat.

Lucy mulțumi Cerului. Un drum până la Paris. Cel puțin va ajunge departe. Deoarece Guy o evita, nu-și va da seama de dispariția ei până la cină și atunci, ea va fi departe, poate chiar părăsind Parisul.

Poate că el va fi bucuros s-o știe plecată? Își privi mâinile și văzu cât de încordate erau. Nu era nici o ușurare să știe că Guy se bucura s-o vadă dispărând. Viața părea să se stingă, cu fiecare milă cu care se depărta de el și-și aminti că la castel, fiecare zi trecea în așteptarea de a-l zări, chiar așa încruntat cum era.

Era o speranță lipsită de sens și ea trebuise să și-o scoată din minte așa cum scosese multe alte lucruri din viața ei. Știa perfect ce simte pentru Guy... nu întrezărea nici un viitor în privința asta.

Ea privi afară și-l văzu pe șofer care venea spre ea. Căscă gura la tot și pierdea timpul. Ea-și dori ca el să se apropie mai repede. Ar fi vrut să fie la mile depărtare, înainte ca Guy să-și dea seama că ea plecase. Șoferul nu numai că nu se grăbea, dar mai și vorbea cu cei pe care îi întâlnea, ca și cum n-ar fi avut altceva mai bun de făcut. Lucy îl privi iritată cum se urcă în camionetă agale și pornește motorul.

– Mai aveți o livrare de făcut?

– Nu, s-a anulat.

Lucy fu încântată să audă asta; dacă mai întârziiau mult, soseau la Paris noaptea și ea n-ar fi avut nici o șansă să facă autostopul. El porni motorul dar mergea atât de încet, încât ea ar fi vrut să-l grăbească dar se hotărî să păstreze

tăcerea. Încercă să-și păstreze calmul când el începu să fredoneze o melodie care-ți zgâria urechile.

Mai erau câteva mile până la Paris, când un Mercedes negru îi depăși și când ajunse în fața lor, începu să-i semnalizeze cu luminile. Lucy se făcu mică pe locul ei când Guy ieși din Mercedes trântind ușa și se îndreptă spre camionetă. Șoferul ieși, înainte ca Guy să ajungă în dreptul lor, și se adresă lui Guy, cu o față zâmbitoare:

– Este cu mine și în siguranță, *monsieur le Comte*. Sper că am făcut ceea ce trebuia.

– Așa este... Guy scoase din buzunarul de la spate un teanc de bancnote, forțându-l pe șofer să le primească, deși acesta încerca să se opună.... Ia-le, îți sunt recunoscător. Ea înseamnă totul pentru mine și nu trebuie să iei în serios ceea ce s-a întâmplat, fiindcă a fost vorba de o mică neînțelegere între noi. Mă bucur că te-a rugat pe dumneata s-o duci cu mașina, căci nu oricine altcineva ar fi prezentat atâta încredere.

Lucy ieși din mașină, privindu-l furioasă pe șofer.

– Dumneata...

Ea deschise gura pentru a-i spune ce gândea despre el, dar Guy interveni cu repeziciune.

— Vino acasă, *chérie*... îi spuse el înainte ca ea să fi scos vreun cuvânt. Mă îngrozisem când am descoperit că plecaseși. Gata cu certurile. Pierderea ta ar fi însemnat ca o moarte pentru mine.

În brațele lui care o înconjură ea simți aceeași amenințare ca și în privirea lui. Un singur cuvânt din partea ei, din care șoferul să înțeleagă adevărata stare a lucrurilor și Guy ar fi strangulat-o. Se abținu deci și se lăsă condusă către Mercedes evitând să se uite în ochii șoferului.

Guy nu pierdu mult timp cu întorsul mașinii spre castel și ultima imagine a trădătorului ei, fu a unui bărbat care-și număra banii, înmărmurit de sumă.

În mașină, Guy rămase tăcut. Tăcerea și expresia feței lui erau la fel de alarmante pentru Lucy, care se simțea din ce în ce mai încordată. La castel el o ajută să iasă din mașină înșfăcând-o de braț.

— Poșeta mea, încercă ea să-l oprească, dar el continuă s-o tragă spre casă.

— Puțin îmi pasă de poșeta ta. Diseară o voi lua eu de la șofer. Dacă ai urgentă nevoie de ceva din ea, cu atât mai rău pentru tine, fiindcă o să trebuiască să te descurci și fără. Să nu crezi că eu o să pun la curent tot.

personalul cu intenția ta de a fugi. Este mai mult decât destul că cel cu florile știe. Sper ca răscumpărarea plătită pentru tine să-l facă să-și țină gura.

— N-a fost o răscumpărare, ci o mituire, îl informă Lucy, care era într-o stare de zăpăceală totală.

Când îl văzuse venind furios către camionetă, inima îi sărise din piept dar nu de groază, ci cu un fel de exaltare. Și chiar acum, când el o strângea cu putere de braț, ea se simțea copleșită de căldură și un sentiment de bucurie.

Guy o conduse direct în camera ei și încuie ușa pe dinăuntru. Ochiul fetei se mutară dinspre ușă către fața lui încordată.

— De ce ai făcut asta? Ce...?

— N-am de gând să te bat, mademoiselle, o asigură el caustic apropiindu-se de ea, cu ochii îngustați pe fața fioroasă... Am de gând să fac ceea ce ar fi trebuit cu mult timp în urmă.

— Ce... ce înseamnă asta? Ce vrei să spui?

Lucy se retrăgea pe măsură ce el avansa. Ajunse lângă perete.

— Te voi scoate din această stare de nefericire, *ma chère*.

Ea îl privi doar și ochii lui pătrunzători făcură ca nervii ei să se încordeze și carnea

să i se înfioare mai-nainte ca el s-o atingă. Simți cum sângele îi părăsește fața și buzele lui se rotunjiră cu cruzime, privirea lui arzând-o.

— La ce te aștepți? o întrebă el pe o voce joasă. Aproape reușiseși să scapi, să-ți calci învoiala și să mă lași fără o nevastă. A fost o fericire că șoferul te-a recunoscut.

— Nu... nu m-a recunosut! ezită Lucy, mulțumită că el se opri și acum doar o privea. I-am... i-am spus că am fost servitoare.

— Atunci de ce mi-a telefonat și mi-a spus că o are pe viitoarea mea soție în camionetă?

— Nu... nu știu. Poate pentru că sunt englezoaică. Totuși, el nu mă cunoștea. Spunea că ai de gând să te căsătorești cu o englezoaică foarte frumoasă, astfel că el a crezut că...

— Nu știi că ești frumoasă, Lucinda? întrebă el ironic și ea se înroși și-și plecă ochii.

— Știi că nu sunt. Nu fi crud, Guy. Nu mai pot îndura.

— Întotdeauna ți-am spus că în felul tău ești frumoasă, îi reaminti el încet, privindu-i fața. Neobișnuită și provocatoare, micuță la față și sfidătoare și ochii mari și fermecători. Frumusețea ta este tentantă, mademoiselle.

— De ce continui să mă numești așa? spuse ea cu râsuflarea tăiată și simțind cum o părăsește rațiunea.

Între ei se crease ca un fel de curent electric și ea știa că asta nu începuse dinspre ea. De fapt, el chiar o dorea?

— Cum vrei să-ți spun? Vrei să-ți spun Lucy?

— Da. Nu! Nu... Nu știi...

— O să hotărâm.

El se apropie încet și ea avu tot timpul să se opună, dar n-o făcu. Era ca și cum soarta ar fi decretat că-l va întâlni pe Guy și nu va scăpa de el. Se resemnase cu inevitabilitatea acestui lucru și ochii i se închiseră când mâna lui se strecură prin păr și-i cuprinse ceafa.

Se simți copleșită de senzații, picioarele i se înmuiară și o căldură ce izvora din adâncul ființei sale i se răspândi în tot trupul.

— Nu mă pot opune.

Ea crezu că nu pronunțase cuvintele, dar capul brunet al lui Guy se ridică în timp ce buzele lui se uneau cu ale ei, privind-o cu ochii arzători. Îl privi pentru o clipă și observă că din ochii lui dispăruse orice urmă de ironie — în ei se afla doar o dorință mistuitoare. Fața lui se întunecă și el o cuprinse cu brațele în întregime.

— De ce încerci? murmură el. Soarta ta a fost hotărâtă, din momentul în care te-am văzut.

Ea-l contrazise în gând. „Nu, nu în momentul în care m-ai văzut. Mă priveai ca și când m-ai fi disprețuit. Ideea ți-a venit doar în momentul în care ai știut că nu sunt o hoată, atunci ai hotărât... Totul este o nebunie. O capcană plină de cruzime.“

– Nu!

Ea se smuci, dar reacția lui fu promptă; o strânse și mai tare în brațe, sărutând-o cu putere.

– Da!

Gura lui se închise peste buzele ei, dar de data aceasta, total diferit de felul în care o mai sărutase. Sărutul lui era flămând, desfăcându-i buzele cu cruzime, mișcându-se cu artă peste gura ei. Lucy simți moliciunea saltelei patului sub spate în timp ce el o culca, așezându-se împreună cu ea și aproape acoperindu-i trupul cu al lui.

Micile ei țipete fură acoperite cu buzele lui puternice și el o sărută până când mâinile ei încetară să se mai zbată și se agățară neputincioase de gâtul său. Ea voia să fie cu Guy. Nimic nu altera această constatare.

Printre genele ei începură să picure lacrimi care se amestecară cu sărutările lui. El își împlânzi strânsoarea cea crudă și începu să-i

culeagă lacrimile cu limba, ca într-un soi de ritual păgân.

– Acum, *ma chère*, spuse el încordat. Acum o să dăm teama ta la o parte. Acum, Lucy.

Sunetul numelui ei pe buzele lui, pronunțat cu vocea aceea răgușită, îi provocă fiori. Dorința pe care acum o recunoștea, o sfâșia într-un amestec de dulceață și exaltare și ea gemu tare, încercând să se elibereze de această tortură. Se părea că el atât așteptase și nu mai exista scăpare.

– Nu, Lucy. A sosit momentul. Te vreau.

Gura lui era nerăbdătoare. Între ei se instaurase ceva sălbatic. Și ea era aproape înfricoșată de bătaia propriei inimi, de căldura ce trecea printre ei ca un foc generat din adâncurile fiecăruia dintre ei.

– Guy!

Ea-i gemu numele și el o strânse și mai tare, mișcările devenindu-i și mai necontrolate. Măinile lui o mângâiau nepotolite, degetele pipăindu-i spatele pe sub pulover. Apoi, Guy îi ridică puloverul și neliniștea ei reveni. Niciodată ea nu purtase sutien. Pentru ea, acesta fusese la fel de nesuferit ca și pantofii în copilărie și acum el va afla acest amănunt. Murmură și trupul îi înțepeni, dar el era

nerăbdător și puloverul îi trecu peste cap, el oprindu-se din sărutat.

Măinile lui se încheștară peste sânii ei, frământându-i și excitarea îi cuprinse trupul ca un vin amețitor, în timp ce un țipăt îi ieși de pe buze. El își aplecă fața, dinții lui albi se strânsură peste unul din sfârcurile roz, rontăindu-l languros, înainte ca gura lui să-i ușureze durerea ascuțită.

– De ce ai fugit?... Își ridică fața și se uită la ea... Ți-ai imaginat că așa va fi în noaptea nunții noastre, sălbatic și înfricoșător?

Ea scutură din cap. Nu era înfricoșător. Singurul lucru care o înfricoșa erau propriile ei sentimente. Nu-și putu întoarce privirea de la ochii lui negri care o fixau, în timp ce mâna îi mângâia sânul, observându-i figura cu atenție.

– Senzațiile abia au început. Ce-o să te faci când vor deveni mai puternice?

Ea nu putea răspunde și-și dădu seama că tremura. Fu fericită când ochii lui încetară să încerce să-i mai răscolească gândurile și buzele lui i le zdrobiră pe ale ei.

– Mă dorești, murmură el întunecat. Fugi de mine și totuși mă dorești cu disperare. Am reușit ceea ce nici un alt bărbat n-a încercat. Te-am trezit. Ai vrea să fac dragoste cu tine și

să nu mă opresc niciodată. Crezi că nu ești frumoasă?... Își ridică fața și se uită la sfârcurile ei întărite, mângâindu-le... Pielea ta este ca o petală de floare, cu mugurași de trandafir. Ai gust dulce, proaspăt, de miere.

Ca să-i dovedească asta, îi acoperi sânii cu buzele, gustându-i și excitând-o până când ea se topi toată, neputincioasă, simțind cum o cuprinde o nevoie năprasnică, în timp ce el își satisfăcea dorința de a o gusta.

– Oh! Te rog! Nu!

Când mâna lui găsi fermoarul de la fustă și-l desfăcu, ea tresări înspăimântată, tulburată de gândurile pe care le avusese până acum despre asta, dar el nu-i băgă în seamă oftatul de frică și-i scoase fusta, care căzu la podea. O ridică puțin și începu să traseze cu limba dâre de foc de-a lungul stomacului ei, în timp ce din piept îi ieșiră niște sunete înăbușite și dinții se înfipseră ușor în șoldul ei.

El își ridică fața cercetându-i ochii, gândurile și-i văzu starea de excitație în care ajunsese datorită mângâierilor lui.

– Aș vrea să te fac a mea chiar acum, ca să-ți înlătur temerile prostești, murmură el, ochii lui plimbându-se peste sânii ei... Dar această căsătorie va fi legală și moștenitorul meu legitim. Totuși căsătoria nu va fi numai de

formă, este o idee greșită. O să mă bucur de noaptea nunții și la fel vei face și tu. Simți doar o parte din ceea ce se presupune a simți o femeie și acesta este doar începutul.

Se ridică în picioare și o privi cum zăcea suferind de dorință și apoi, din doi pași, ajunse la ușă, o deschise și se întoarse spre ea, văzând-o cum se uita la el, sprijinită în cot, ca hipnotizată.

– Să nu mai încerci să fugi de mine din nou, o amenință el întunecat, străfulgerând-o cu privirea... Ridică un deget amenințător ca pentru a-și întări cuvintele... Și nu-mi mai spune că nu ești frumoasă. Eu sunt cel care hotărâsc și am hotărât. Când o să cobori la cină, vreau să văd o femeie, nu un șoarece speriat. Dacă o să fii o scorpie, o să mă întorc cu tine în camera asta și o să-ți bag mințile în cap.

El o părăsi și ea se lăsă peste cearșafuri cu ochii în tavan, valuri de frustrare copleșind-o. Era agitată, trezită, tulburată de dorința neîmplinită. Buzele încă mai simțeau gustul lui, iar trupul simțea căldura și puterea brațelor sale. Se răsuci pe pat și sări în picioare, cu mâinile strânse la gură. Era doar un aranjament, un târg, nimic mai mult, dar dorința ei de a pleca dispăruse.

Coborî la cină simțindu-se foarte vie, dar în ochii ei se citeau, fără ca ea să-și dea seama, sentimentele ei rănite.

Guy se întoarce în altă parte când ea-i refuză băutura și-i evită privirea.

Chiar dacă ar fi fost adevărat, chiar dacă el ar fi vrut să se însoare cu ea fără nici un motiv ulterior, cum ar fi fost ea în stare să se descurce cu el, cu pasiunea lui, cu furiile lui ciudate? Bunul simț, cu care ea era bine dotată, nu i-ar permite să-și facă iluzii în legătură cu un bărbat pe care-l cunoștea atât de puțin ca pe Guy. El s-ar plictisi repede de ea.

Totul era, de fapt, o învoială pe termen scurt și ea-și simți inima grea când se gândi la momentul plecării. Un copil părea un vis nerealizabil. Nu se va întâmpla niciodată.

– Nu trebuie să te temi de o repetare a acestei după-amieze, o repezi Guy când o văzu că se ferește de el, când se ridicară de la masă pentru a lua cafeaua.

Veronique îi privea fascinată și Lucy realizează că sentimentele ei se citeau pe față, ca într-o carte deschisă.

El ieși brusc din sufragerie, înaintea lor și Veronique se așeză lângă Lucy când li se servi cafeaua.

– Presupun că Guy ți-a spus despre aranjamentele pentru nuntă? întrebă ea liniștită.

– Nu i-am spus! interveni Guy înainte ca ea să răspundă. Este timp destul ca s-o speriem când va veni momentul.

– Va trebui să facă față, Guy, spuse Veronique nerăbdătoare. La urma-urmei va fi aici.

Era o ușoară glumă, făcută de Veronique pentru a destinde atmosfera încordată, dar Guy nu păru să se amuze.

– M-am întrebat de multe ori, mormăi el turnându-și un pahar de băutură și așezându-se iritat pe scaun. Ei i-ar place să adoarmă și să se trezească atunci când totul se va termina.

– Guy! strigă Veronique scandalizată, uitându-se la Lucy care se lupta cu lacrimile.

Guy îi urmări privirea.

– Nu intra în panică, Veronique. O să facă față. N-o să plece, nu-i așa *ma chère*?

În vocea lui se simțea o ușoară amenințare și Lucy se uită la el cu obrajii în flăcări, capul ridicat în sus cu mândrie, ochii strălucindu-i de lacrimi.

– Sunt destinată să ajung contesă, stabili ea pe un ton inexpresiv, iar gura lui se strâmbă ironică.

– Ești. Sunt sigur că te poți gândi la alte lucruri și mai neliniștitoare.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, care fu întreruptă de Veronique.

– Da. Ei bine, o să te lămuresc eu, deoarece Guy n-a făcut-o.

Felul în care pronunțase aceste cuvinte dovedea o oarecare neliniște și Lucy îl privi pe Guy. Figura acestuia era distantă și împietrită și ea fu cuprinsă de teamă. Cum reușise el s-o făcă să se topească în brațele lui? Era cel mai stăpânit și sever bărbat din câți cunoscuse. El se uită în sus și-i prinse privirea, iar expresia lui se schimbă din răceală în furie, în timp ce se ridică în picioare.

— Doamnelor, vă las să discutați detaliile, spuse el în timp ce ieșea, fără să mai aștepte să i se răspundă.

Fața lui Lucy era nefericită. Era doar un simplu pion, care se mișcă după voința lui Guy. Veronique trebuie să fi gândit la fel, deoarece păru tulburată și începu să vorbească stânjenită. Lucy ar fi preferat să nu afle. Nu voia o istorie a nunților celorlalți conți de Chauvrais. Nu voia să știe despre catedrala mică, dar elegantă, în care intrau trei sute de oaspeți. Când se făcu ora de culcare, aproape își dorea ca Guy s-o aștepte în cameră, pentru a o scoate din starea asta, neavând importanță cât de sălbatic ar fi fost. Dar el nu era acolo.

*

Când sosi ziua, ea era prea zăpăcită ca să simtă ceva. Guy nu se mai apropiase de ea,

lăsând-o pe Veronique să se ocupe de toate. La repetiție, Guy o ajutase și doar faptul că ea trebuise să memoreze totul, pentru a se descurca la momentul oportun, o făcuse să poată trece prin această încercare.

În ziua ceremoniei ea era imună la orice. Sutele de oaspeți erau doar simple fețe de oameni, pe care nu-i cunoștea și pe care nu-i va revedea din nou. Mintea ei o înregistrează pe Michelle Colliot, cu fața ei frumoasă, rece și încordată. Picioarele o conduseră spre Guy care o luă de mână și atunci totul trecu sub controlul lui. Ceremonia începu și se săvârși, legalizând o etapă ce va dura până când planurile lui Guy urmau să se realizeze.

Drumul de la altar spre ieșire fu parcurs de Lucy cu lacrimi în ochi și ei se așezară să primească felicitări, ea fiind susținută de brațul lui Guy care o cuprinsese strâns.

— Este aproape gata, îi șopti el în păr, încurajând-o brusc. Te-ai descurcat bine. Nu mă lăsa baltă acum.

— N-o să te las.

Ea-și închise ochii pentru o clipă și strângerea lui se accentuă.

— Îți simt lacrimile, Lucinda, chiar dacă nu le văd. Totul va dura puțin și apoi o să fii liberă, cum n-ai fost în viața ta.

Ea nu răspunse. El nu putuse să spună ceva care s-o distragă mai mult, deoarece când stătuse lângă el, la altar, aproape își făurise visuri că totul era real și nu se va sfârși niciodată. Simți cum îi dau lacrimile, dar se forță să și le înghită. Va fi bogată și mai liberă ca oricând. Dar va fi și mai singură. Mulțimea oaspeților nu avea nici o importanță. Existau alte priorități. Sfârșitul nu era suficient de rapid pentru ea, fiindcă cu fiecare zi care trecea ea se va atașa și mai mult de Guy.

Michelle se apropie de ei, în timp ce vorbeau cu alți oaspeți, și-și strecură mâna sub brațul lui Guy.

– Căsătorit! Niciodată nu m-am gândit că o să trăiesc ziua asta, *chéri*. Presupun că trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu.

– Am așteptat femeia potrivită, o informă el ușor încordat, dându-i mâna la o parte.

Asta se păru că o amuză pe Michelle.

– Trebuie să te fi schimbat. Nevinovăția nu te-a atras niciodată.

– N-a trebuit prea mult ca să fiu atras. Sunt un norocos.

– Așa este, răspunse Michelle privindu-l cu ochi strălucitori. Nevinovăția la domiciliu și distracția în afară. Îmi imaginez că nu vor fi deloc plictisitoare călătoriile tale de afaceri.

– Nu vor fi. Lucinda va fi cu mine, spuse Guy ironic și Michelle se întoarse și plecă.

Lucy nu avea nici o îndoială în legătură cu ce vruse să spună Michelle. Era clar că ea și Guy fuseseră amantî; poate că mai erau încă. Michelle fusese amarnic rănită de căsătoria lui Guy. Se văzuse pe fața ei.

– Nu-mi place asta, spuse ea temător, cu fața palidă.

– Crezi că mie-mi place?... se uită spre ea cu o ușoară ironie... Nu mă cunoști, *ma chère* și nu mă vei cunoaște niciodată. Nu-ți tulbura mîntea cu asta. N-o să te intereseze pentru multă vreme. Poți s-o ignori pe Michelle. Ea nu este contesa de Chauvrais... el se uită în jur cu nerăbdare... Mai avem o oră de îndurat și o să-i putem lăsa în urmă.

– Să-i lăsăm în urmă?

Panica o cuprinse pe Lucy și ea se uită la el cu îngrijorare, ceea ce-l făcu pe el să se amuze caustic.

– Dar nu vor fi invitați la luna noastră de miere, o ironiză Guy. Lunile de miere sunt numai pentru doi oameni, mireasa și mirele. N-avem nevoie de oaspeți.

Pielea ei se înfioră.

– Când?... Unde?... Cum?... începu ea cu răsuflarea întretăiată și Guy zâmbi pentru prima dată în acea zi.

— Când? Într-o-oră. Unde? Sicilia. Cum? Cu avionul. În noaptea asta vom fi în siguranță, departe de toți și... singuri.

El o privea zeflemitor și ea-și îndepărtă privirea, inima bătându-i cu putere. Singuri? Poate. În siguranță? Nu credea asta.

Veronique intră s-o vadă, în timp ce Lucy se schimba pentru Paris.

— Ai... ai arătat foarte drăgălașă, Lucinda, spuse ea cu ezitare. Totul a decurs foarte bine. Guy trebuie să fie foarte mândru de tine, fiind așa cum ești tu... neobișnuită cu astfel de lucruri.

— Este cineva obișnuit cu astfel de lucruri? întrebă Lucy încet. Dumneavoastră sunteți? V-a plăcut ceremonia toată, zgomotul, mulțimea de oameni?

Veronique clipi repede, un tic pe care-l avea atunci când era încurcată.

— Nu. Cred că ai dreptate. Nimeni cu mintea întreagă n-ar vrea să fie pus în astfel de situații, cu regularitate... Dintr-odată ea râse și pentru prima dată, Lucy o auzi râzând din toată inima... Ne-am descurcat, totuși, nu-i așa? Mă întreb dacă Guy ar fi crezut că o să fim în stare să ne descurcăm?

Când părăsi camera, o sărută pe Lucy, pe neașteptate.

— Petrecere frumoasă, spuse ea încet. Sicilia este frumoasă, în special Taormina, unde te

duce Guy. Și eu am fost acolo împreună cu tatăl lui.

Părea tristă, dar mai-nainte ca Lucy să spună ceva, Guy apărui în ușă ca un magician întunecat, gata s-o ia.

Ochii lor se întâlneau și el o măsură cu privirea, așa cum stătea îmbrăcată în costumul de mătase verde, cu ochii plecați în jos.

– Ca un înger care-și înfruntă soarta, murmură el... îi dădu mâna... Hai, contesă, să trecem printre oaspeți. Sunt aproape două sute de oameni care așteaptă să ne vadă.

„Și unul dintre ei este Michelle Colliot“ gândi Lucy. Ea-i dădu mâna fiindcă n-avea altă alternativă și merse să înfrunte masa de fețe, toate întoarse spre ea. Dacă el o mai iubea pe Michelle, n-avea nici o importanță, fiindcă această călătorie avea o motivație, motivația lui Guy. El nu-i aparținea. Nu va aparține niciodată, nimănui. Dacă o iubea pe Michelle era, oricum, prea târziu.

CAPITOLUL VIII

Taormina era așezată deasupra mării, pe o colină și inconfundabilul munte Etna se înălța amenințător în partea de vest. Străzile erau mărginite de cafenele și mici piețe cu magazine îți luau ochii. Aerul era plăcut, aproape senzual și peste tot erau flori. Hotelul luxos la care trăsese era plin de plante ornamentale și, pentru scurtă vreme, Lucy fu atât de subjugată încât uită să fie nervoasă.

Aveau un apartament ale cărui ferestre aveau vederea spre golf, unde stânci înalte se înălțau din nisipul alb. Ea stătea la fereastră admirând priveliștea în timp ce se aduceau bagajele și Guy discuta cu hamalii.

— Găsești că e frumos?

El era în spatele ei și ea înțepenii instinctiv, încântarea dispărându-i brusc, dar totuși reuși să-i răspundă cu o voce calmă.

— Foarte frumos. Eu... eu niciodată n-am locuit lângă mare, în Anglia. Este foarte interesant să fii în stare să stai doar și să te uiți.

— Nu pentru multă vreme, căci o să trebuiască să mâncăm. Am sosit târziu cu avionul și cina cred că este pe sfârșite. Ar fi mai bine să coborâm, cred. Te poți uita la mare mai târziu.

Asta fu o scuză pentru ea ca să plece.

— Vreau să mă spăl.

Îi azvârli o privire nervoasă și el dădu din cap, cu buzele strânse din cauza dorinței ei evidente de a se îndepărta de el. Când ieși din baie, el măsoara camera cu pașii, fără să vadă nimic în jur, cu mâinile în buzunare și, pentru o clipă, Lucy simți că el uitase că este și ea acolo.

— Sunt gata. Mergem?

Lucy se opri așteptându-l și el o măsură cu o privire ce semăna foarte tare a neplăcere.

— Sigur că mergem. Nu văd nici un motiv ca să amânăm masa.

— Arăt... arăt bine?

Guy se putea să fie obișnuit cu locuri din acestea, dar ea nu era; de fapt, singura dată când descinsese într-un hotel fusese când venise la Paris cu mătușa ei.

— Vrei să-ți spun din nou că ești frumoasă? Nu sunt genul care face nenumărate complimente. Dacă n-ai fi arătat bine ți-aș fi spus.

Se întoarse brusc și deschise ușa apartamentului, nemaiadăugând nimic și Lucy păși înaintea lui, simțind cum o cuprinde depresia la gândul nopții care urma. După cum arăta el, n-avea de gând să fie civilizat în timpul mesei, iar noaptea se anunța a fi un coșmar căreia ea nu va fi în stare să-i facă față.

Avea destule griji ca să nu se mai uite în sala de mese și la cina care urmă. Hainele ei erau elegante și așa cum era fardată, se simțea mai sigură pe ea. O privire în oglindă îi arată că nu mai era un șoarece speriat și ea-și îndreptă spatele și-și compuse o expresie rece, ceea ce ar fi trebuit să-i placă lui Guy. Arăta ca o contesă.

Lui Guy nu-i plăcu.

— Dacă o să stai ca o fecioară de gheață, personalul o să se întrebe dacă suntem sau nu în luna de miere, observă el caustic, uitându-se furios la figura ei severă.

Fața ei căzu brusc.

— Să știe?... Cum să știe?... Doar nu?...

— Stăm în apartamentul celor care sunt în luna de miere, o informă el sec. Ești în atenția chelnerilor care au început să te privească cu mai puțină admirație și mai multă îngrijorare. Fără îndoială că ei au început să creadă că ne-am bucurat deja de noaptea nunții și acum suntem plictisiți.

Fața lui Lucy se înroși îngrozitor și ea-și plecă ochii în farfurie. Râsul lui puternic o făcu să tresară.

— Nu te îngrijora. Chelnerii sunt plini de admirație. Italienilor le plac femeile tinere. Se uită așa de intens la tine, că au început să-i negligeze pe ceilalți oaspeți.

Ea se uită în jurul ei și apoi își întoarse privirea foarte stânjenită, fiindcă el spusese adevărul. Guy nu mai părea amuzat.

— Hai să mergem, îi ordonă el scurt. Am terminat și ăștia se tot holbează la tine. Ești măritată cu mine.

Această remarcă nu-i mări încrederea în sine și ea ieși afară, țeapănă ca un băț, conștientă că el iar era într-o dispoziție proastă.

— Ți-ar place să te plimbi prin grădină? Nu este târziu și este aproape cald.

Vocea lui suna plictisită, dar Lucy nu se intimidă de asta.

— Oh, da, te rog!

Se agăță de această șansă cu o adevărată bucurie, temându-se să se întoarcă în apartament. În timp ce ieșeau afară el o privi ironic.

— Până la urmă, se va face și târziu! o atenționează el și Lucy simți cum i se face pielea de găină, în aerul proaspăt al nopții.

Pe cerul nopții apăruse o lună mare ca un glob luminos care făcea să pălească strălucirea stelelor și Guy se uită în sus, cu fața stranie și nemișcată în lumina argintie.

– Te-ai gândit vreodată că aceeași lună se uită în jos la fiecare dintre noi? murmură el. Este ciudat dacă ne gândim că această lună strălucește doar pentru noi, când de fapt ea luminează acum și în Franța și în Anglia. Strălucește peste castelul meu, peste luminile Parisului, și chiar peste câmpul tău cu pădăii.

– De unde știi că erau pădăii? îl întreabă Lucy cu curiozitate și cu un zâmbet în colțul buzelor.

– Așa mi-am imaginat eu. Mă gândeam la libertatea ta când erai o copilă și mi te imaginam alergând cu picioarele goale pe câmpuri; bineînțeles că ele trebuiau să fie pline cu pădăii, visul era mai frumos așa.

El îi zâmbi brusc, dispoziția proastă pără-sindu-l și ea se trezi că-i zâmbește la rândul ei.

– Imaginația și visul nu sunt chiar același lucru, îi reaminti ea cu o înțelepciune solemnă și zâmbetul lui se accentuă.

– Nu? Ar trebui să-mi vorbești despre asta. Am lacune de educație.

Încă zâmbea când o luă de braț, și o conduse în afara grădinilor hotelului, de-a lungul

străzilor animate, lăsând-o să se uite în vitrinele magazinelor și hoinărind prin micile piețe, arătându-i la orizont muntele Etna ce se înălța spre cerul înstelat. Era romantic – briza blândă, senzuală, mângâia pielea și Lucy se relaxă fără să-și dea seama, fără să tresară când el îi luă mâna și-i înlănțui degetele. Era ca o vacanță romantică și ea n-avusese nici o vacanță până atunci, romantică sau neromantică.

Luna nu-i mai fu de nici un ajutor când se întoarseră la hotel și intrară în lift, unde din nou o cuprinse panica. Venise această noapte. Nu putea crede că se lăsase adusă într-o astfel de situație. Se întoarce impulsiv spre Guy, să-l roage să se răzgândească, dar fața lui o opri. Stătea înalt și drept, uitându-se cum se închideau ușile liftului și inima ei sări din piept. Și el ura acest moment... se gândea că în locul ei ar fi trebuit să fie Michelle. Nu era de mirare că nu avea încredere în femei dacă o iubea pe Michelle așa de mult și se însurase cu altcineva. Fusesse blând, dar acum, se afla în fața inevitabilului. Dacă îl va înfuria, lucrurile vor decurge și mai rău.

Zgomotul ușii de la apartament, care se închidea, îi sună lui Lucy ca soarta implacabilă și rămase nemișcată, incapabilă să se ducă spre dormitor.

– Ai putea să faci mai întâi un duș, spuse Guy cu răceală. O să te aștept în living. O să citesc.

Retragerea ei semăna a fugă, dar nu putea să facă altfel și se sprijini de ușa închisă a băii, abia respirând, refuzând să se uite la patul pregătit de culcare. Gânduri de evadare îi umblau prin cap. Se uită la ferestre și se imagină coborând pe iederea ce acoperea zidurile, dar situația era mai rea decât înainte, fiindcă era și mai departe de Anglia. Resursele ei financiare erau tot zero. Guy va pune mâna pe ea și va fi furios pentru că vor afla și alții.

Intră la duș și apoi se strecură în dormitor uitându-se pe geam la lună și la luciul mării, în timp ce Guy intră repede și la fel de repede își luă din mers halatul.

Când el reveni, ea se întoarse spre el, cu trupul țeapăn și fața palidă. Era prea speriată pentru a fi extaziată de vederea lui în halatul scurt, negru, cu părul strălucind de picăturile de apă de la duș. O privi, înainte de a stinge lumina, lăsând-o în sclipirea blândă a lunii.

Era scăldată în lumina argintie, care-i învăluia fața într-un nimb straniu, ochii ei mari și întunecați mărimdu-se și mai mult când el se apropie. Lumina lunii îi strălucea pe brațe și pătrundea prin învelișul subțire al halatului

cu care era îmbrăcată. Trupul ei părea înfășurat în pânză de păianjen când el îi desfăcu halatul.

— Guy, te rog! suspină ea în timp ce frica îi transmitea fiori de-a lungul șirei spinării.

El părea să n-o audă; ochii lui erau fixați pe trupul ei și mâinile i se plimbau pe umerii fetei.

— Poate că nu te simți ca o mireasă, Lucinda, dar arăți într-adevăr așa.

Vocea lui era aspră, fața lui curios de încordată și reuși s-o facă să se simtă ca o intrusă, o intrusă în visurile lui despre Michelle. El era nemulțumit chiar și de felul în care arăta ea.

— Am putea să uităm totul și nimeni să nu știe, șopti ea printre buzele care-i tremurau.

— Eu aș ști! scrâșni el și înainte ca ea să-și dea seama, o prinse cu brațele.

— Guy! Te rog!

Ochii i se umplură de lacrimi când el o culcă pe pat și, pentru o clipă, el o privi și apoi i se alătură, păstrându-și halatul pe el și trăgând cearșaful peste amândoi.

— Nu sunt un bătăran, Lucinda. Nu atac fetițele înfricoșate. Culcă-te.

Lacrimile i se rostogoliră de-a lungul obrazilor, fără se se mai poată opri și ea nu știa dacă erau din cauza ușurării sau a dezamăgirii. Chiar

și așa trebuia să-i răspundă, cu o voce tulburată și nefericită.

– Eu... eu nu sunt o fetiță! suspină ea. Știu că nu știu nimic și că nu sunt Michelle, dar nu sunt o fetiță!

– Nu, tu nu ești Michelle! răbufni el, ochii lui străfulgerând-o în lumina slabă. Cât despre a fi o fetiță, Doamne, nu știu ce ești.

Începu să-i șteargă cu mâna lacrimile de pe obraji și fața lui se împlânzi brusc.

– Nu plânge, *ma belle*. Mâine dimineată lucrurile nu vor părea atât de negre. Culcă-te cu acest gând. Acum ești o contesă, nu-i așa? Nu cred că contesele plâng, cel puțin n-am văzut nici una plângând, și am cunoscut vreo câteva.

– Ai... ai făcut dragoste cu ele? întrebă Lucy, prostește, cu un suspin în voce și în loc de furie primi un hohot de râs.

– Dacă aș fi făcut, chiar crezi că ți-aș fi spus? glumi el... O cuprinse cu brațul și o lipi de umărul lui... Nu mai fă presupuneri, micuț, și culcă-te.

Era fericită să se ghemuiască lângă el, întrebându-se îngrijorată, în gând, de ce se simțea în siguranță. O oboseală blândă o cuprinse și căscă somnoroasă.

– N-o să ai niciodată un moștenitor, constată ea și el râse din nou.

– M-am resemnat, murmură el. Cel puțin am o contesă. Poate că am să-ți las ție toată averea când am să mor.

– Nu este bine să spui astfel de lucruri, chicoti Lucy, cu fața băgată în pieptul lui. Provoci soarta. O să fii pedepsit în mod sigur.

– Deja am fost pedepsit, *ma chère*, mormăi el ironic și ea știu că el se gândește la Michelle.

Asta o făcu să fie nefericită și să scoată un mic suspin de protest, care se pierdu în tăcerea camerei luminate de lună. El auzi și mâna lui se întinse către fața ei, mângâindu-i obrazii umezi, și întârziind pe ei. Ea nu făcu nici o încercare să se miște.

Căldura lui începu să-i împrăstie temerile și somnolența o părăsi în timp ce el o mângâie întâi pe obraji, apoi pe gâtul zvelt și umerii mătăsoși. Lucy fu tentată să se apropie și mai mult de el, trupul liniștindu-i-se lângă această căldură.

Guy se întoarse spre ea, brațele lui strângând-o ușor și ea-și ridică fața să-l privească, la lumina lunii care-i îndulcea trăsăturile.

– Vezi un monstru? întrebă el încet și ea scutură din cap, cu ochii larg deschiși în lumina lunii... Ești aproape fragilă, murmură el, uitându-se la fața ei delicată. Chiar și așa, nu cred că

o să vreau să te îngrași. Se pare că vreau o floare gingașă în brațele mele.

Asta îi reaminti ei că se afla în brațele lui; strânsă puternic acum și se înroși când realizează că de fapt, asta chiar și voia.

– Guy!

Ea dori brusc să-i spună că nu-i mai era frică, dar el îi duse un deget la buze.

– Sst, șopti el. Te țin doar îmbrățișată. N-ai de ce te teme.

El o ținea îmbrățișată, dar mâinile lui păreau să aibă o viață a lor proprie, frământându-i umerii, mângâindu-i ceafa sub păr. Atingerea degetelor lui îi provoca fiori de plăcere.

– Ssst!

Îi dădu părul la o parte și-i ridică fața spre el și când buzele lui le acoperiră pe ale ei, ea se supuse bucuroasă, gura ei tremurândă desfăcându-se în timp ce el își adânci sărutul până când în mintea ei rămase un singur gând, acela de a sta acolo pentru totdeauna.

– Lucy!

Fără să-și dea seama, ea-și lăsase capul pe spate, permițându-i lui să-i mângâie gâtul cu buzele; sărutul lui îi ardea pielea și geamătul ei nu mai era de teamă.

– Lucy! repetă el răgușit în timp ce mâinile lui îi acoperiră sânii și gura lui se închise din nou peste a ei.

Ea voia să-l roage s-o lase în pace, dar trupul ei trădător refuza să se miște, refuza să se lupte și ea știa că acum, îl aștepta nerăbdătoare. Mâinile lui Guy îi scoaseră halatul, lăsând-o goală în lumina lunii.

– Luna este norocoasă să vadă atâtea lucruri, murmură el răgușit. Acum te vede pe tine... așa cum te văd și eu... Ochii lui se plimbară peste ea hipnotizați, negri și arzători... Nimeni nu te-a mai atins, nu-i așa? Se cunoaște după teama și frica ta de necunoscut. Poate că ai fost lăsată doar pentru mine, pentru mine să te am și să mă bucur.

Ea-și reaminti că-i era frică, dar protestul ei se pierdu între buzele lui.

– Nu, Lucy! murmură el cu răsuflarea întretăiată. Ești soția mea și o să te căsătorești cu mine în noaptea aceasta!

Frica îi reveni, dar mâna lui alunecă de-a lungul picioarelor, îi frământă pântecul și-i cuprinse sânii și un alt val de senzații îi împrăștiă teama, mai înainte ca aceasta să-și fi făcut efectul. Pasiunea o ardea ca o flacără și buzele i se deschiseră uimite, moi și vulnerabile, în timp ce el i le sorbea posesiv.

Trupul ei chinuit se mulă după al lui și el gemu adânc, iar capul lui coborî spre sânii pe care limba sa începu să-i mângâie frenetic, împrăștiindu-i fiori de plăcere dureroasă în toată ființa. Limba lui se juca cu sânii ei, mutându-se de la un sân atâțat la altul, până când ea scoase un țipăt de încântare și frustrare.

– Vino încoace!

Vocea lui era joasă și răgușită, nu mai era vocea obișnuită a lui Guy – și gura ei se lipi de a lui, în timp ce el o acoperi cu trupul, de pe care, nu se știe cum, halatul dispăruse. Se agăță de el cu disperare, toate gândurile de evadare dispărându-i complet. Singura ei dorință era să-și ușureze durerea ce o simțea în interior, durere ce putea fi potolită doar de Guy. Pasiunea îi copleși pe amândoi, trupul ei se arcui către el și mâinile lui o ridicară și-i desfăcură ușor picioarele.

Brățele îi erau încolăcite în jurul gâtului lui și trupul ei era doritor și ascultător. La primul semn al posesiunii, când el se împlântă în ea, simți o arsură care o făcu să strige, un strigăt care fu înăbușit de gura lui, în timp ce trupul rigid fu îmbrățișat cu putere de către el. Ciudat, dar îmbrățișarea era reconfortantă și liniștitoare. De unde știa Guy ce simte ea? El era bărbat.

Căldura brațelor lui o liniști treptat și lacrimile își făcură drum pe obrajii ei în timp ce el rămase nemișcat.

— Îmi... îmi pare rău, suspină ea cu o voce tremurândă. Eu... niciodată... tu ești primul meu...

— Să nu-ți pară rău, micuțo, șopti el cu o voce blândă. Cred că am fost prea grăbit să te am. Iartă-mă. La urma-urmei, ești prima mea nevastă.

Era nostim, tandru și o făcu să zâmbească, ochii ei întâlnindu-i pe ai lui, care o priveau în lumina lunii. Senzațiile începură să prindă din nou viață în ea și, pe măsură ce Lucy se înmuia, zâmbetul pieri de pe fața lui Guy. Ochii lui deveniră arzători, în timp ce ai ei se închiseră languros, respirația transformându-i-se într-un suspin, când el se mișcă în ea, reînviind plăcerea cea arzătoare.

Ea putea să simtă cum lui îi crește nevoia imperioasă de ea, respirația lui îngreunându-se; și senzațiile o inundară. Dându-și capul pe spate îi strigă numele în neștire. El îi zdrobi gura și mâinile lui febrile îi frământară trupul.

— Acum, Lucy! murmură el răgușit. Acum ești soția mea!

El părea să fie înăuntrul minții ei, tot așa cum se afla și în trupul ei, forțând-o să trăiască un

moment de pierdere, puterea sa asupra ei fiind nelimitată. Lucy se cufundă în lumina lunii, pe aripi de aur, zburând spre infinit, într-o lume plină de lumini, iar gândurile i se șterseră în această trăire cerească. Și apoi, se întoarse înapoi pe pământ, în brațele lui Guy, cu obrajii șiroind de lacrimi, lipiți de pieptul lui fierbinte.

— Îmi pare rău... îmi pare rău, repeta ea mereu și mereu, fără să se gândească la ceva anume.

Guy se mișcă și-i puse capul pe umărul lui, cu respirația încă șovăielnică.

— Ți pare rău că plângi, sau îți pare rău că s-a întâmplat? o întreabă el răgușit. Plânsul nu este ceva neobișnuit după cea mai zguduitoare experiență a vieții tale... O strânse și mai mult lângă el, mângâindu-i părul... Dormi, Lucinda.

El o numise Lucy când făcuse dragoste cu ea. Uitase el oare în acele momente sau vrusese doar să-i fie pe plac? Ea se întoarse dându-se la o parte, dar brațele lui o cuprinseseră.

— Dormi cu mine, nu singură, îi ordonă el brusc, cu asprime.

Își întoarse fața pe umărul lui, trupul ei tremurând încă din cauza senzațiilor și el își îngropă fața în părul ei. Ea-l simți plin de o

emoție care nu semăna a mulțumire. Acum, că totul trecuse, el își reamintea poate cine era ea și cine ar fi trebuit să fie.

– Guy? Îți... Îți... pare rău?

Întrebarea ei șoptită nu păru să-l surprindă, dar trecu o vreme până când el răspunse; de fapt ea credea că el nici n-o să răspundă.

– Să-mi pară rău? repetă el cu o voce înnegurată. Să-mi pară rău că s-a întâmplat? Da, îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am forțat să-mi cazi în cursă, regret că primul tău amant nu va fi și ultimul, îmi pare rău că puținele momente de magie nu-ți vor străbate întreaga viață ca un fior de argint. Nu mă îndoiesc că ție îți pare mai rău ca mie.

El se mișcă nerăbdător și o strânse și mai mult lângă el.

– Culcă-te! îi ordonă el cu răceală. Ești o ciudățenie. Nici o altă femeie nu s-a întors spre mine ca să mă întrebe dacă regret.

– N-a trebuit să faci dragoste cu nimeni altcineva dintr-o necesitate foarte strictă, spuse Lucy bosumflată.

Dacă el ar fi putut vedea în sufletul ei, ar fi fost zguduit așa cum era și ea. Îl iubea și știa că asta era o complicație de care el s-ar fi lipsit.

– Poate că nu știi ce înseamnă necesitatea? o bruscă el. Culcă-te și lasă-mă să fac și eu la fel, înainte de a-ți arăta ce înseamnă necesitate.

Obrajii i se împurpurară în lumina lunii și ea fu bucuroasă că el nu putea vedea. Făcu o mișcare ușoară să se elibereze, dar mâna lui se strânse peste mijlocul ei ca o bandă de oțel.

– O nevastă doarme în brațele bărbatului ei, murmură el neclintit. Acestea sunt două lucruri pe care le-ai învățat în noaptea aceasta.

„Trei“, gândi Lucy somnoroasă. „Trei. Am învățat de ce totul pare mohorât când tu nu ești de față. Am învățat că te iubesc.“ O năpădiră din nou lacrimile când se gândi la sfârșitul acestei căsătorii – să plece de la Guy, să nu-l mai vadă niciodată – dar se forță să-și șteargă din minte acest lucru. Era ceva ce el nu va ști niciodată, ceva ce nu trebuia să descopere. Planurile lui de viitor nu includeau o nevastă, nu o nevastă adevărată.

*

Când Lucy se trezi, Guy era îmbrăcat. Stătea la oglindă, înnodându-și cravata și pentru o clipă ea-l observă, aproape încântată de felul în care arăta el. Cămașa albă era întinsă peste umerii lați, pantalonii gri îi reliefau șoldurile înguste. În părul lui se reflecta o rază de soare

și ea stătea întinsă, privindu-l fără să se ferească. Fața ei se înroși când își dădu seama că el știa că ea se trezise; și el o urmărea prin oglindă.

— Bună dimineată... El se întoarse și o privi o clipă, apoi veni încet spre ea, uitându-se cum stătea cu cearșaful întins până la obraz... Cum te simți?

— Foarte bine...

— În ciuda celor întâmplare, termină el sardonice. Vrei să cobori la micul dejun, sau să sun să ne trimită ceva aici?

— O să cobor cu tine, dacă... dacă mă lași...

— Să te las puțin singură? Intenționez să-mi caut un ziar de dimineată. Am descoperit că a-mi căuta o nevastă m-a făcut să-mi neglijez interesele financiare. Ar fi mai bine să văd dacă nu găsesc un ziar franțuzesc.

— N-ar trebui să fii la Paris? Vreau să spun...

— Probabil. Totuși sunt aici.

— Acum ne-am putea întoarce, accentuă Lucy, înroșindu-se când își dădu seama că el nu scăpă sensul cuvintelor sale.

Pentru moment, el o privi fix, aproape îngrijorat și apoi buzele lui se rotunjiră într-un zâmbet.

— Deoarece am plătit pentru luna de miere, intenționez să mi-o și petrec. După micul dejun

o să vedem locul așa cum se cuvine și o să aranjăm ce vom face în restul zilei.

— Vorbești ca și cum ar fi vorba de o vacanță, spuse Lucy ușor înțepată, alarmată de felul în care-i bătea inima de fiecare dată când el se uita la ea.

— Chiar și este... El îi privea intens fața îmbujorată, observând cum i se schimba culoarea ochilor, din cauza emoțiilor puternice prin care trecea. Ochii lui se îngustară și, pentru o clipă, el păru extrem de controlat, ca apoi să zâmbească glumeț... Este o vacanță care se presupune a fi foarte dulce, o *lună de miere*.

— În împrejurări normale, izbucni Lucy, rănită de gluma lui.

— Nu găsești că noaptea trecută a fost dulce?... El se aplecă peste pat și-și puse mâinile de o parte și de alta a ei, în așa fel încât ea nu avu ce face și-l privi în ochi... Eu am găsit-o dulce. Pe măsură ce mă gândesc, în aceeași măsură îmi pare și mai dulce.

Îi privi buzele, plimbându-și ochii peste ele ca o mângâiere și inima ei sări din piept la gândul că el voia s-o sărute.

În loc de asta, el se îndreptă, privindu-i în continuare fața uluită.

— Când ești îmbrăcată, o să mă întâlnesc cu tine la restaurant, hotărî el cu răceală, cu

expresia feței din nou foarte controlată. Să nu întârzii. Mi-e foame.

De abia ieșise, când Lucy sări din pat și se grăbi spre duș. El era, în mod definitiv, foarte stăpân pe sine, fără a o lăsa să se apropie de el. La urma-urmei, de ce ar fi fost altfel? Totul se sfârșise acum. Singurul motiv pentru care mai stăteau aici era ca nimeni de la castel să nu creadă că este vorba de un aranjament.

Era plină de anxietate când coborî la micul dejun și nici Guy nu arăta prea fericit. Se uita în ziar și părea atât de supărat ca și când întregile lui afaceri dăduseră faliment în absența lui. Chelnerii îi priveau conspirativ și-și șopteau la ureche. Bieții de ei, gândurile lor romantice n-aveau nici un temei.

Până la urmă, ea se bucură de acea zi, fiindcă moralul lui Guy se schimbă și ei trăncăniră unul cu altul plimbându-se prin oraș ca niște turiști. Ea era fascinată de toate, spre marea încântare a lui Guy; singurul lucru pe care-l refuză fu o excursie pe muntele Etna, să vadă lava care bolborosea, spre marele amuzament al lui Guy, care râse de frica ei.

De data aceasta, ea nu se mai temea de noapte. Se întrebase toată ziua ce se va întâmpla la noapte. Guy va dormi în livingul apartamentului? O să aranjeze să fie în altă

parte? Ea era sigură că el va plănui ceva ca s-o lase în pace, deși murea de dorul de a fi strânsă în brațele lui.

Bineînțeles că exista o singură baie și după ce făcu duș, ea se așeză în fața oglinzii, uscându-și părul, când Guy își luă halatul și dispăru în baie. Era atât de cufundată în gânduri încât nu-l auzi venind și primul lucru care-i semnală prezența lui, fu când el îi luă uscătorul din mână și-l opri.

— Nu sunt gata! începu ea, dar el o smuci către el.

— Eu sunt! murmură el răgușit, ridicând-o în brațe și ducând-o către pat.

— Guy! Nu... nu mai este necesar acum! .

Ea era rușinată și încântată în același timp, dorind să se întoarcă în dulcea violență a nopții trecute, dorind să se piardă în el. Tot ceea ce părea să simtă Guy era o hotărâre neclintită.

— De unde știi că nu este necesar? murmură el lăsând-o să cadă pe pat și lungindu-se lângă ea... Privirea lui se plimbă peste fața ei neajutorată... Nu știm dacă ai rămas însărcinată... Se uită acuzator la ea... În orice caz, adăugă el cu o voce plină de amărăciune, există diferite feluri de necesități și a mea proprie mi s-a urcat la cap.

Se uitară unul la altul câteva clipe, fața lui Lucy albindu-se din cauza asprimii tonului lui, deși trupul ei era scuturat de fiori pe care nu-i putea ignora. Buzele lor se uniră și, în timp ce trupul ei se mula după al lui, el își ridică fața și o privi.

– Odată ți-am sugerat că ești talentată la asta și acum știu că așa este, șopti el. Darul tău este să te topești în brațele unui bărbat, să te transformi în miere, să fii moale și doritoare. N-ai nevoie de alt dar, Lucy.

O numea din nou Lucy, deși toată ziua îi spusese Lucinda, și de data aceasta, vocea lui era blândă și joasă, făcând-o să se înfioare. Ea-i zâmbi, dar el nu-i zâmbea. În loc de asta, o strânse mai tare, cu ochii ațintiți asupra ei, până când îi pieri și ei zâmbetul.

– Uită-te la mine, îi ordonă el răgușit. Uită-te la mine cum te țin îmbrățișată, ca să-ți amintești cine ți-a luat dulceața și nevinovăția.

N-avea nevoie să-l privească. El rămăsese întipărit în mintea și trupul ei pentru totdeauna, ca o parte din sufletul său.

Chiar dacă ar fi vrut, ea n-avu timp să vorbească deoarece Guy o înlănțuia strângând-o lângă trupul lui puternic, murmurând în propria lui limbă, mângâind-o cu febrilitate și

ea i se dădu bucuroasă, mișcându-și trupul odată cu al lui, și înconjurându-l cu dulceața ei.

De data aceasta simți că Guy era cel care se cutremura. Îi gemu numele cu o voce care agoniza, în timp ce părăsira lumea împreună și, mai târziu, zăcea lângă ea, cu fața între sânii ei, acoperindu-i pielea cu sărutări.

— Asta ai învățat tu din mierea florilor? întrebă el după un timp. Te-ai plimbat cu picioarele goale spre râu, visând să farmeci un bărbat, să fii fascinantă?

Lucy răsă încetișor mângâindu-l pe capul brunet.

— Nu sunt deloc, zise ea încet, dar el își ridică fața și o privi.

— Nu ești fascinantă, fu el încet de acord. În felul tău, ești o persoană deosebită... Măinile lui o pipăiră expert și el zâmbi... Ești cam puținică, dar se pare că m-ai vrăjit.

Ea-și înăbuși speranța din inimă. El era un bărbat sofisticat. În mod sigur că spunea astfel de lucruri unei femei. Era necesar să se asigure că va avea un moștenitor și încerca s-o facă pe cât putea de ușor pentru ea. Zâmbetul pieri de pe buzele ei și-și întoarse capul de la el, dar imediat el fu peste ea, îngrijorat.

— Ce nu este în regulă, micuț? Ți-am spus ceva care te-a neliniștit?

El îi întoarse capul, privind-o adânc în ochi, dar ea-i evită privirea, îngrijorată că el n-o lăsa în pace și vrând să se retragă în ea însăși.

— Nu. Nu m-ai îngrijorat. Îți mulțumesc că n-ai îngreunat lucrurile pentru mine. Știu că nu-ți place prea mult, la fel ca și mie...

— Doamne! Ești o ciudățenie! șuieră el. Noaptea trecută m-ai întrebat dacă regret. Acum îmi mulțumești pentru chibzuința mea. Ce-ar fi dacă ți-aș spune că nu sunt chibzuit și te doresc doar așa?

El o strânse lângă el, buzele lui zdrobindu-i-le pe ale ei până când ea simți cum el tremură de dorință, o dorință pe care Guy nu se gândea s-o ascundă. Cel puțin el o dorea, chiar dacă era doar un pretext. Trupul ei se înmuie lângă al lui și imediat fu cuprinsă de pasiune, când el o strânse și mai tare.

— Știi mult mai multe decât îți închipui, murmură el printre buzele ei. Nu multe femei îmi pot schimba dispoziția bătând din palme.

Ea simți cum îi dau lacrimile, la gândul celorlalte femei, dar el gemea de dorință, șoptele lui provocându-i fiori de plăcere și el o posedă aproape tandru. Mai târziu, ea adormi învăluită lângă el, brațul lui care o înlănțuia, ciudat de protector și respirația lui adâncă

asigurând-o că și el dormea, cu un soi de mulțumire.

Din multe puncte de vedere a fost o săptămână de fericire, deși nu putea să spună că-l cunoștea pe Guy mai bine. Știa cum face dragoste, știa stările lui de spirit ciudate care mergeau de la furie oarbă și tăcere totală, până la o amabilitate amuzată, dar bărbatul în sine era încă un mister complet pentru ea. Era foarte distant când ea făcea o încercare să se apropie de el. Singura apropiere pe care i-o permitea era doar când făceau dragoste și chiar și atunci părea nemulțumit că ea-l făcea să simtă ceva. Pasiunea izburcea în el de câte ori o îmbrățișa, dar mintea lui rămânea rece și Lucy nu îndrăznea să se interpună.

În timp ce stăteau în apartament și așteptau să li se strângă bagajele, Lucy se simțea posomorâtă. În ciuda faptului că ea se hotărâse să nu se lase pradă sentimentelor, picioarele o conduceau spre dormitorul cu vedere spre mare.

— Spui „la revedere“?

Guy veni lângă ea, dar ea continuă să privească pe fereastră, ținându-și capul întors.

— Nu cred că o să mai văd din nou ceva atât de frumos, spuse ea plină de sinceritate, ca și cum Guy n-ar fi fost de față și n-ar fi văzut.

– Bineînțeles că o să mai vezi, creatură ciudată ce ești, spuse el și râse. Lumea este plină de locuri frumoase și o să vezi multe dintre ele. În orice caz, o să te poți întoarce aici.

„Fără Guy?” strigă inima ei, dar limba i se abținu.

– Când o să fiu o bogată fostă contesă cu buzunarele pline de bani pe care i-am câștigat, vrei să spui? întrebă ea cu răceală.

Reacția lui fu imediată și plină de furie. O smuci brusc și o întoarse cu fața spre el.

– După cum văd, scorpia a revenit! scrâșni el. Credeam că atât șoarecele cât și scorpia au dispărut. Este clar că încă nu le putem controla!

O strânse lângă el, zdrobindu-i gura și înăbușindu-i strigătele. Treptat el se relaxă și sărutul lui deveni mai blând. Îmbrățișarea sa era atât de intimă, încât ea-i simțea fiecare mușchi al pieptului și picioarele puternice lângă ale ei. Gemu, dar nu de durere. Stăteau, pur și simplu, agățați unul de celălalt și buzele lui Guy se mișcau pe ale ei cu pasiune.

– Te ceri sărutată, mormăi el fixând-o cu privirea când își ridică fața. Te-am rănit?

– Nu.

Ea-l privi încăpățânată și precaută. El o rănise, dar nu cu sărutul care devenise blând. O

durea să se gândească la ziua în care Guy nu-i va acorda nici măcar o sărutare aspră.

Atunci nu-i nici o pagubă, răbufni el caustic. Hai să mergem.

*

Viitorul părea foarte întunecat, deoarece Guy care o ținuse în brațe și o numise vrăjitoare, încetă să existe când ei se întoarseră la Paris și la castel. Afacerile lui financiare, un timp neglijate, îl absorbiră complet și Lucy fu lăsată singură mai tot timpul, descurcându-se cu noul stil de viață cât putea de bine.

Adesea el era plecat zile întregi și niciodată n-o întrebase și pe ea dacă vrea să meargă cu el. De ce ar fi luat-o? se întreba ea. Era o căsătorie de conveniență, făcută doar pentru un scop. Acum se aflau în perioada de așteptare și Guy n-avea nevoie de ea. Fără nici o îndoială că existau și alte femei. El era prea viril, prea experimentat ca să se lipsească de o companie feminină chiar dacă Michelle nu-i era la îndemână.

Singurătatea și nefericirea ei erau cu atât mai mari cu cât nu putea să se confeseze nimănui. În orice caz, nu era nimeni cu care să poată vorbi. Ar fi vrut să-i spună doar lui Guy, dar chiar când acesta era de față, știa că nu-i poate spune nimic.

Dacă ar fi fost gravidă, lumea ei s-ar fi întunecat și mai tare. Voia copilul lui Guy, îl voia cu disperare, dar atunci va trebui să plece și să-l părăsească. Putea oare să fie el atât de crud? Putea s-o facă să plece fără să-și mai vadă vreodată copilul?

Da, el putea să facă asta. Putea doar să-i amintească despre înțelegere sau să se uite la ea ca și când ar fi fost picată din cer. De multe ori se uita așa. Deși era rar acasă, întotdeauna ea-i simțea ochii urmărind-o ca pentru a se asigura că este în toate mințile, sau este în stare să-i poarte copilul. Ea se ruga să nu i se întâmple asta niciodată și el să se plictisească de atâta așteptare și s-o expedieze în cele din urmă, ca să nu mai trebuiască să-l vadă și să-l dorească.

În cele din urmă, lucrul de care se temea în mod conștient se întâmplă. Guy veni într-o zi acasă și o anunță că peste câteva zile vor avea invitați. Ea primi noutatea în liniște, fapt care-i mări proasta dispoziție soțului ei.

— Unde vor veni? întrebă ea după ce el o privi fără să spună nimic.

— Deoarece eu i-am invitat, vor veni aici, răbufni el uitându-se în altă parte, ca și cum vederea ei l-ar fi iritat de moarte. O să ai ocazia să fii gazdă. Este un lucru bine stabilit.

– Nu... nu pot!

Cuvintele îi țâșniră din gură înainte de a le fi putut opri. Acest loc era ca un palat; n-ar fi știut niciodată măcar cum să înceapă și madame Gatien o speria, fiindcă nu se îmblânzise deloc de când venise ea aici. Zilnic, aceasta îi aducea la cunoștință lui Lucy lucruri la care ea nu se gândise și când Veronique era de față, femeia se adresa lui Veronique ca și când Lucy n-ar fi existat. Să începi să aranjezi o masă pentru invitați cu madame Gatien, era ca și când ți-ai petrece o zi cu contele Dracula.

– Ce înseamnă că nu poți? scrâșni Guy, întorcând-o spre el cu brutalitate. Tu ești soția mea, contesă de Chauvrais. „Nu pot“ este un cuvânt care n-are ce căuta în vocabularul tău!

– Îmi cunosc propriul vocabular, se rățoi Lucy, înfuriată că el nu putea accepta nici o slăbiciune din partea ei. Cuvântul „nu pot“ figurează în el și nu pot să aranjez o cină pentru prietenii și asociații tăi!

– O să te ajute Veronique, se răsti el întorcându-se să plece, nemaîavând răbdare.

– Veronique este la Cannes și tu o știi!

– Atunci o să te ajute madame Gatien, mor-măi el plictisit de ceea ce considera a fi o discuție prostească.

– În ghearele lupului! Mulțumesc pentru sugestie! țipă Lucy.

– Doamne! Nu-ți permit să-mi vorbești în felul acesta!

Ochii lui erau crânceni și ea se dădu înapoi.

– Nu mă pot abține, este vorba de proasta mea educație: artiști, poeți, hoți...

El puse mâna pe ea și o trase spre sine, cu furia întipărită pe față, dar ea nu se pierdu cu firea. Fusesse rănită de modul în care o ignorase, chiar și când știuse de ce, dar acum era prea de tot și n-avea de gând să se lase.

Pentru un lung moment, se priviră unul pe celălalt și apoi el începu să râdă plin de amuzament.

– Mi-amintesc că ți-am spus că firea ta o să mă distreze la nesfârșit, începu el, dar Lucy nu-l lăsă să termine, fiind prea jignită:

– Nu la nesfârșit, punctă ea cu amărăciune. Numai până când îmi voi putea părăsi copilul și atunci, o să fug repede și departe. După aceea o să-ți poți angaja alt clown.

El deveni foarte palid și ea-și dădu seama că mersese prea departe. Guy îi dădu drumul brusc și ea aproape căzu, dar el nu observă și se întoarse să plece.

– Până atunci, contesă, o să-ți asumi responsabilitățile pentru care ești plătită, șuieră el.

O să fie o masă și dacă ți-e teamă, o să-i faci față stând lângă mine. Ajută-te cu cine poți, dar să știi că data este fixată și musafirii vor sosi. O să stai lângă mine când vor sosi aceștia și dacă o să vrei să fii în zdrențe și cu picioarele goale, tot acolo o să stai. O să fii acolo când vom mânca, în poziția stabilită.

— Și care este poziția mea, cu exactitate? Întrebă ea cu amărăciune.

— Știi la fel de bine ca și mine, îi reaminti el cu aceeași amărăciune. O să-mi faci copilul și apoi o să pleci cât se poate de repede și de departe. Sunt uimit că ai uitat, mai ales că mi-ai atras atenția asupra acestui lucru, acum două minute.

CAPITOLUL IX

Lucy nu avusese ocazia să fie mai apropiată de madame Gatien. Guy plecase din nou și imediat ce rămase singură, apărură fața de nepătruns a administratoarei. Aceasta avea pregătit carnetelul de notițe și Lucy știu, fără nici un fel de îndoială, că Guy o informase despre invitați, fiind sigur că ea nu se va putea descurca.

— Ați vrea să discutăm despre petrecere, madame?

Fața de piatră era neclintită și Lucy își luă inima în dinți și o întrebă pentru prima dată.

— Aș vrea să discut despre asta, madame Gatien, dar n-ar prea folosi. Nu sunt obișnuită cu acest gen de viață, după cum, fără îndoială, ați observat. Ca să aranjez o petrecere este mult peste puterile mele.

— Poate că o să se ocupe contesa?

Ea se referea la Veronique și Lucy își simți fața înroșindu-se. Această femeie o ignora chiar și când ea era de față.

— Contesa este la Cannes, madame, și n-o să se întoarcă la timp. O să preiau eu

responsabilitățile și o să vă ajut, dar trebuie să mă ajutați și dumneavoastră. Nu mă pricep deloc să aranjez un dineu și în orice caz, nu la modul la care îl dorește contele.

Madame Gatien arăta ușor descumpănită, pentru prima oară de când o cunoștea.

– Dacă o să vă asist la pregătiri, madame, poate că servitorii...

– O să gândească rău despre mine? Întrebă Lucy cu candoare. Trebuie să risc asta, madame Gatien. Este mai bine să mă lovesc de nedumerirea lor decât să fiu pusă în fața furiei contelui, dacă lucrurile ar ieși prost.

Lucy mizase totul pe o carte, dându-și seama că erau puțini aceia care nu fuseseră martori la furia contelui, mai ales când el era supărat de ceva.

– Foarte bine, madame. Poate că o să ne descurcăm amândouă?

Lucy zâmbi și se mișcă în scaun.

– Mulțumesc. Stați jos și să stabilim ce avem de făcut.

Era clar că nu putea să fie începutul unei prietenii frumoase, dar Lucy nu vedea nici un motiv pentru a se pretinde ceea ce nu era și madame Gatien trebuie să fi pregătit sute de astfel de dineuri pentru Guy. Dacă Veronique fusese aceea care dirijase, cu siguranță că

administratoarea își va reaminti o grămadă de lucruri.

Așa se și întâmplă. Trecu o bună bucată de vreme până când madame Gatien o părăsi, dar când o făcu, arăta foarte satisfăcută de ea însăși și Lucy oftă mai ușurată. Era bine să ai cu cine schimba câteve cuvinte. Dacă Guy va continua s-o neglijeze și Veronique se va întoarce la apartamentul ei din Paris, atunci Lucy va uita să mai vorbească.

Guy nu se mai întoarce și cum ziua dineului se apropia, ea-și dădu seama, fără nici un fel de dubii, că el stătea special departe de ea ca să nu trebuiască s-o vadă. În împrejurări normale, ea s-ar fi supărat, dar acum, era prea neliniștită pentru a fi preocupată de asta.

Sosi și camioneta celui care le livra flori și Lucy nu vru să-l vadă pe acel bărbat. Merse în camera ei, făcând parte dintr-un apartament pe care-l ocupa ea împreună cu Guy, fiecare cu dormitorul lui, deoarece Guy nu mai dormea cu ea de când se întorseseră acasă. Era acolo când madame Gatien veni cu fața roșie, ceva mai târziu, și părând foarte încurcată.

— S-a întâmplat ceva? Dineul s-a... începu Lucy, dar madame Gatien păru și mai agitată.

— Totul merge bine, madame. Bucătarul este încântat de menu și totul este sub control. Este

vorba de flori. Aranjamentele pentru masă n-au sosit și omul spune că n-au fost puse în camionetă. Este prea târziu să...

— O s-o fac eu.

Lucy se ridică imediat și merse spre ușă, dar madame Gatien o privi îngrijorată.

— Este un dineu foarte important, madame. În mod normal, florile...

— Dar acum lucrurile nu sunt normale, nu-i așa? punctă Lucy. Grădinile sunt pline de flori, de fapt, nu înțeleg de ce nu ne-am descurca.

Mai târziu, când intră în bucătărie, pentru a lua niște vase, personalul se opri văzându-i silueta slăbuță, îmbrăcată în blugi, atât de preocupată. Era pentru prima dată când intra aici și madame Gatien le explică ce se întâmplase.

— Arată frumos, madame!

Lucy și administratoarea stăteau în cadrul ușii și admirau masa, mai târziu, mult mai târziu, pentru că lui Lucy îi luase trei ore să culeagă flori și să le aranjeze. Trebuia să recunoască faptul că arătau foarte bine. Era ceva ce-i plăcuse întotdeauna să facă, dar n-avusese niciodată atâtea flori frumoase la dispoziție.

— Ar fi mai bine să mă duc să mă schimb.

Lucy se uită la ceas și realizează cât de puțin timp îi mai rămăsese până la sosirea oaspeților. Era înspăimântată de felul în care mâinile și brațele îi fuseseră rănite de spinii trandafirilor și se gândea la Guy care va spune că s-a întors servitoarea de la fermă.

– Oh, madame! Frumoasele dumneavoastră mâini!

Lucy se grăbi să plece, mirată că avea mâini frumoase. Poate că madame Gatien vruse să o încurajeze...

Guy veni în ultimul moment, după ce făcuse un duș în baia lui proprie și intra în livingul pe care-l împărțeau amândoi. Ea nu era gata și el bătu la ușă.

– Lucinda? Vezi că oaspeții o să sosească. Nu puteai să fii gata când n-ai avut toată ziua altceva de făcut decât să te îmbăiezi și să te gătești?

„Bosumflat ca de obicei“, gândi Lucy cu o grimasă. Își păstră părerea pentru ea și-i comunică că nu va întârzia, auzindu-l cum pleacă furios.

Se uită la ea cum arăta și oftă. Se simțea vlăguită, energia pe care o avusese când culesese florile se dusese. Mătasea crem a rochiei îi pune în evidență ușorul bronz auriu pe care-l căpătase în Sicilia. Sub bronz pielea îi

era palidă și ochii îi păreau mai mari ca de obicei. Măinile îi erau zgâriate de țepii florilor și n-avea ce să facă, dar unghiile arătau cum trebuie. Aruncă o ultimă privire în oglindă și coborî la parter să-l întâlnească pe Guy.

Totul avu un mare succes. Mulți dintre bărbați erau oameni de afaceri și unele dintre nevestele lor deosebit de drăguțe cu Lucy, chiar dacă fuseseră atenționate să se comporte astfel. Mai mult ca sigur că soții lor doreau să rămână în relații bune cu Guy. Acesta radia putere și Lucy era sigură că el și-o folosea atunci când era nevoie.

Albert Colliot era și el, dar nu cu Michelle și-și petrecu o grămadă de timp vorbind cu Guy, care se încrunta și dădea din cap, cu ochii fixați asupra lui Lucy care stătea la celălalt capăt al mesei imense, părând foarte fragilă. Probabil se încrunta din cauza ei și după masă, când ei meraseră toți în salon să-și bea cafelele, află și de ce.

— Ce-ai făcut cu mâinile tale? o bruftului el, când ajunse în dreptul ei. Nu mă mir că nu erai gata pentru dineu dacă ai făcut gropi prin grădină. Sunt surprins că n-ai pământ sub unghii.

Ea nu-i putea răspunde. Simțea că o podidesc lacrimile și era obosită din timpul zilei, iar

acum trebuia să stea aici și să nu-i poată riposta. Nu că ar fi dorit asta în mod deosebit, era sătulă de a fi singură și a nu fi iubită de bărbatul pe care-l dorea mai mult decât orice pe lume. Se smulse de lângă el și plecă în celălalt capăt al camerei, înghițindu-și lacrimile și ochii lui Guy o urmărire mânioși.

Fu o mare ușurare când toți plecară, Albert Colliot rămânând până în ultimul minut să vorbească cu Guy. După ce ultimul musafir plecă, apăru și madame Gatien.

— A fost un mare succes, madame, îi spuse Guy cu unul din acele zâmbete ale lui. Alegerea felurilor de mâncare a fost excelentă și masa a fost decorată mai frumos ca oricând. Florile au fost livrate de la același magazin?

— Nu, monsieur. Contesa și cu mine am ales meniul împreună, dar florarul ne-a lăsat baltă, și nu pentru prima dată. Constesa a aranjat florile, contesa Lucinda. Se pricepe bine la astfel de lucruri și personalul a fost foarte impresionat. Eram cam speriați, dar dânsa ne-a salvat. N-ați observat, monsieur, că vasele de flori erau improvizate?

Ea zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru repede, fiindcă Guy se întoarse cu ochi scânteietori spre Lucy care era îmbujorată.

— Tu ai aranjat asta?

– Trebuia s-o facă cineva, mormăi Lucy, dorindu-și ca madame Gatien să plece și să nu stea lângă ea, cu brațele încrucișate ca un gardian.

– Contesa a insistat, monsieur, că dacă avem grădini atât de mari și pline cu flori este o pierdere de timp să le luăm de la Paris ca să ajungă aici veștejite, iar uneori deloc. Două dintre servitoare ar putea să facă acest lucru dacă le-ar învăța contesa. Aranjamentele mai complicate le poate face dânsa, fiindcă vedeți și dumneavoastră cât este de greu să faci ceva asemănător cu cele aflate în mijlocul mesei, cu care contesa s-a chinuit o oră întreagă.

– O să discutăm despre asta, spuse Guy, arătând șocat încă. Noapte bună, madame.

Ea plecă înclinându-se și Lucy se grăbi spre scări. N-avea chef să-l audă pe Guy spunându-i că nu este una dintre servitoare sau florăreasă. Când el o strigă, ea se făcu că nu-l aude și merse în camera ei repede, închizând ușa și începând să-și tragă fermoarul cu ochii plini de lacrimi.

Guy nu se lăsă atât de ușor. Intră în cameră și o întoarse cu fața, deoarece ea refuza să-l privească.

– Te-am jignit, spuse el căruia nu-i scăpaseră lacrimile ei.

– Nu m-ai jignit. Sunt obișnuită să se țipe la mine, jignește-mă cât dorești.

– Doamne! Nu spune asta.

O luă în brațe și-i ridică obrazul spre el, strângând-o ca să nu se poată lupta și-i privi ochii plini de lacrimi.

– Sărmană, micuță Lucy. Am țipat la tine din cauza mâinilor tale julate și, toate acestea, ca să acoperi ineficiența celorlalți oameni.

– Nu știai. Ai presupus ca de obicei, spuse Lucy cu amărăciune. De unde era să știi că lucrurile nu merg cum trebuie? Nu ești niciodată aici.

– Pentru că eu... se opri brusc și o strânse mai tare, îngropându-și fața în părul ei... Sunt multe lucruri pe care nu le știi, Lucinda, atât de multe lucruri...

– Vrei să spui că sunt ignorantă? răbufni ea, disperată că el nu vedea cât de mare nevoie are să fie îmbrățișată.

– N-am vrut să spun asta, o contrazise el ridicându-și fața și uitându-se la ea... Fața lui se îmblânzi brusc când îi văzu mâinile care se odihneau pe pieptul lui... Mâinile tale frumoase. Sunt înțepate și jupuite. Dacă o să te mai ocupi de aranjamente florale, să-ți pui mănuși. Ai să faci asta?

– Da... Ea-l privi cu respirația întretăiată; se aștepta ca el să-i interzică să se amestece în

treburile casei... Îmi place să fac asta și le pot învăța pe servitoare. Am putea să cultivăm în grădină flori speciale pentru decoratul casei.

– Așa se făcea pe vremea mamei mele, spuse el devenind dintr-odată sumbru... Se îmblânzi brusc, totuși... Toți au fost încântați și le-ai plăcut. Se pare că ai cucerit inima doamnei Gatien, cobra de care ți-era frică.

El râse spre ea și Lucy se îmbujoră.

– Îmi pare rău c-am făcut-o cobra. N-a fost prea amabil din partea mea.

– Tu nu ești niciodată lipsită de amabilitate, murmură el. Ai o limbă ascuțită pe care o folosești doar ca să te aperi. Am observat asta.

El o privi din nou și ea se simți cuprinsă de valuri de senzații în timp ce ochii lui rămăseseră fixați peste gura ei care tremura.

– De ce te-oi fi găsinde eu numai bună de sărutat? mormăi el, ca pentru sine însuși, coborându-și buzele peste ale ei.

Ea simți cum i se trage fermoarul de la rochie și simți răcoare pe piele, dar el se făcu că n-aude protestele ei, îi scoase rochia și o ridică în brațe.

– Acum nu mai este nevoie, începu ea cu lacrimile curgându-i pe obraji. Ne-am întors la normal. Nu mai suntem în luna de miere. Acum sunt doar angajata ta, Guy!

– Taci!... Fața lui se încordă, devenind la fel de palidă ca a ei și o strânse la piept, ducând-o spre pat, cu fața în părul ei... N-am nevoie de scuze ca să fac dragoste cu tine. Sunt soțul tău și tu ești nevasta mea!... O puse pe pat și se aplecă peste ea pentru a i se alătura, cu un geamăt adânc din piept, în timp ce o cuprindea cu brațele și o acoperea cu trupul lui... Te vreau, Lucinda, îmi mărturisi el răgușit... Farmecă-mă din nou. Vrăjește-mă!

Ea era incapabilă să-i reziste și oftatul lui de plăcere când ea-l primi în ea, îi spunea cel puțin un lucru. Poate că Guy n-o iubea și o iubea încă pe Michelle, dar o dorea cu ardoare pe ea și nu putea da înapoi. El stătu în camera ei toată noaptea, foamea lui pentru ea fiind de nepotolit, până când ea căzu într-un somn adânc, cu pielea arzând de sărutările lui și trupul moleșit de o dulceață aproape dureroasă.

*

Dimineața următoare, el plecase și Lucy stătea în pat uitându-se la razele soarelui ce se strecurau prin ferestre. Se simțea ciudat, avea o senzație de nereal ca și cum ar fi plutit. Făcu un efort pentru a se da jos din pat și apoi făcu un efort și mai mare ca să ajungă la baie, pentru că o apucase greața... Mai târziu, se uită la

imaginea ei din oglindă și se sprijini de peretele rece.

Era însărcinată. Bănuise ea mai demult, dar acum era sigură. Inima ei era sfâșiată între bucurie și nefericire. Avea în ea copilul lui Guy și știa că n-ar fi îndurat gândul că altă femeie i-ar fi putut purta copilul. Totuși, în curând totul se va sfârși. Va avea grijă de copil până când acesta va fi suficient de mare ca să poată fi lăsat în grija unei bone, după care va trebui să-l părăsească. Gândul acesta îi provocă o durere atât de mare, încât ea-și duse mâinile la stomac, cuprinsă din nou de greață. Nu va putea îndura! Va fura copilul, se va milogi de el s-o lase să stea! Suspină amar, simțindu-se și mai rău.

Madame Gatien ciocăni la ușă și intră în cameră. Lucy rămase împietrită când văzu că aceasta îi adusese o tavă cu micul dejun. Era prima dată când i se aducea micul dejun în cameră și oricum, Lucy nu se gândise că o să i-l aducă madame Gatien în persoană.

— Sunteți bolnavă, madame?

Se opri, ca și când ar fi vrut să meargă spre ușă, cu ochii pe fața palidă a lui Lucy. Părea îngrijorată și Lucy se forță să zâmbească.

— N-am nimic, mulțumesc. O să cobor după ce voi mânca.

Madame Gatien dădu din cap, părând gânditoare și o părași cu reținere când văzu că ea începe să mănânce. S-ar fi putut descurca și fără acest mic dejun. Încă se simțea rău dar voia să păstreze secretul față de Guy cât putea de mult. Poate că va reuși cumva să scape și, atunci, el nu-i va mai putea lua copilul, care va fi al ei pentru totdeauna. Își scutură capul. Era un vis frumos. Acest copil pe care-l purta în pântece va fi viitorul conte de Chauvrais. N-avea dreptul să-l priveze de moștenire.

Se întreba unde ar putea fi Guy acum. Fața ei se îmbujoră când își aduse aminte de noaptea trecută și o cuprinsă fiorii. El păruse că nu se mai satură niciodată de ea. Niciodată nu crezuse că Guy ar putea fi așa. Căsătoria calculată la care se așteptase nu decurgea chiar așa. Măcar dacă ar iubi-o... Doar când era în brațele lui, el se comporta normal. Chiar și noaptea trecută începuse cu o ceartă fiindcă el gândea tot ce este mai rău despre ea. Chiar și așa, ea dorea să-l vadă, să-i audă vocea.

— Știți unde este contele? întrebă ea timidă când o văzu pe administratoare, la parter.

— A ieșit, madame. Cred c-a primit un telefon de la doamna Michelle Colliot.

Toată bucuria dispăru de pe fața lui Lucy. Michelle! Deci el se vedea cu ea. Cum putuse

• să facă dragoste, așa cum făcuse noaptea trecută? Cum putea el să-i șoptească că era fermecat și nu se mai putea opri sărutând-o! Își simți sufletul greu și oftă plină de nefericire.

Ieși în grădină, cu un zâmbet blând pe față când îl întâlnește pe André, fiul unuia dintre grădinari. André era mititel, brunet și neastâmpărat, un băiețel de șapte ani, care se ținea după Lucy ca un câțeluș. El vorbea încontinuu, într-un amestec de franceză cu engleză și Lucy asculta cu un interes amuzat, cum acesta îi povestea despre tatăl lui, de care era foarte mândru, de școala lui și de vacanță. De fiecare dată când se mișca, el o urma, până când tristețea o părăsi pe Lucy, care se așeză pe iarbă lângă el.

Se afla acolo când sosi Guy și ridicându-și capul, îl zări călcând peste iarbă. Fața lui era foarte severă și André sări în picioare, scuturându-și hainele pentru a face o plecăciune comică.

— Domnule conte! spuse el cu o gravitate amuzantă.

— André, îi întoarse Guy plecăciunea cu gravitate, cu ochii lui sumbri veseli dintr-odată. Îmi pare bine să te văd.

— Mulțumesc, eu am grijă de doamna dumneavoastră.

Micuța față era plină de importanță și Lucy era fascinată de această scenă.

— Îți mulțumesc. Acum o s-o iau în casă, spuse Guy cu seriozitate și André dădu din cap înțelegător, îndepărtându-se cu extraordinara demnitate a unui copil.

Lucy îl privi pe Guy care zâmbea cu gura până la urechi.

El își îndreptă ochii spre ea și-i văzu fața uimită.

— N-aș fi crezut că te interesează o astfel de existență, zise ea.

— Ne înțelegem de multă vreme, murmură Guy luând-o de braț și conducând-o către casă. Această demnitate și-a căpătat-o de curând. Nu de multă vreme era un mic maestru, care spărgea cel puțin o fereastră pe lună... Zâmbi șmecherește... Am făcut amândoi o înțelegere. Acum este spionul meu, raportându-mi orice mișcare. Fii mândră, doamna mea, te afli sub protecția lui.

— Văd. Și cred că a fost vorba de farmecul meu, zâmbi Lucy, bucurându-se de acest moment, dragostea ei pentru Guy făcând-o să i se înmoaie picioarele.

— Avem musafiri diseară, o anunță el când intrară în salonaș. Vine familia Colliot. Va fi o cină mică, fără formalisme, ceva de care nu

trebuie să te îngrijezi. Am de discutat afaceri cu Albert și putem folosi biroul meu.

— Eu o să mă întretin cu Michelle Colliot? Întrebă ea încordată, reamintindu-și unde fusese el astăzi... „Oare întâlnirea era în scopul discutării situației? Urma ca Albert Colliot să fie pregătit în vederea divorțului de soția lui?”

— Pentru un timp, spuse Guy, zâmbetul pierindu-i când îi auzi vocea tensionată. Michelle n-o să te mănânce.

— Chiar dacă se gândește la asta! izbucni Lucy cu amărăciune. Ea o să te ajute să ai grijă de copilul meu când o să plec?

— O să fie și copilul meu! scrâșni Guy.

*— N-avem încă nici un copil!

Vocea lui Lucy era plină de nefericire și el ar fi putut observa, dacă n-ar fi fost și el furios la rândul lui.

— Intenționez să mă asigur că voi avea un copil.

Zâmbetul lui era ironic și crud și ea se înroși dureros.

— Mi-am dat seama, recunosc eu răgușită. Nu mă îndoiesc deloc de ce ai făcut dragoste cu mine.

— Chiar așa? șuieră el apucând-o în brațe. Nu crezi că lucrez cam în stil industrial — toată noaptea, de exemplu?

Obrajii ei luară foc și ochii ei se albăstriră și mai tare privindu-l, întrebându-se ce a vrut să spună. Fu doar o secundă de tulburare, fiindcă lumea întreagă începu să se învârtă cu ea și ultimul lucru pe care-l auzi fu vocea lui Guy, după care leșină.

Când își reveni, Guy era aplecat peste ea, care zăcea pe un șezlong și madame Gatien se grăbea cu niște brandy.

— Doamna n-a arătat prea bine de dimineată, monsieur. Dacă ați fi fost aici, v-aș fi spus.

— Aflu acum, mormăi Guy, cu mâna lui rece pe fața fierbinte a lui Lucy. Telefonează-i doctorului și spune-i că este vorba de o urgență.

— Nu! reuși să spună Lucy după ce administratoarea se întoarse să plece. N-am nevoie de doctor.

— Dă telefon, madame Gatien! strigă Guy deoarece aceasta părea să ezite.

Ea plecă.

— N-am nevoie de doctor, murmură Lucy încet, întorcându-și fața în altă parte. Știu precis ce este în neregulă cu mine. Sunt însărcinată.

El rămase tăcut un timp îndelungat și ea se întreba dacă a auzit-o.

— De când știi?

Fața lui Guy era albă ca varul când ea se întoarse să-l privească, și ochii lui scăpărau ca și când n-ar fi vrut să aibă un copil. Stătea doar și se uita la ea de parcă i s-ar fi spus un lucru îngrozitor.

– Am aflat de câțva timp, dar abia astăzi am fost sigură. Mi-a mai fost rău. M-am simțit slăbită. La început m-am gândit că a fost din cauza...

Fața ei se coloră și mai tare din cauza a ceea ce era cât pe ce să spună. Se gândise că senzația aceea stranie se datora nopții petrecute cu Guy, din cauza poftelor lui nepotolite de a face dragoste.

Și el se coloră la față, se lăsă în genunchi lângă ea și o cuprinse cu brațele.

– Oh, Lucy, murmură el cu respirația întreținută. M-am gândit că o să fii perfectă pentru planurile mele, dar acum când mă uit la tine și văd cât ești de fragilă și de tânără, Lucy, eu...

Ea nu află niciodată ce vruse să spună Guy, pentru că apărură madame Gatien cu o față îngrijorată, fără ca aceasta să se mire deloc că-l vedea pe conte îngenuncheat și îmbrățișându-și soția.

– Doctorul este pe drum, monsieur. Sosește în câteva minute. Pot s-o duc pe contesă în camera sa?

– Eu o s-o duc pe contesă în camera ei! răbufni Guy, ajutând-o pe Lucy să se ridice. O să-l aștepți pe doctor și o să-l aduci sus.

Tot ceea ce făcu doctorul fu să confirme ceea ce Lucy știa deja și, la plecare, acesta îi lăsă instrucțiuni în legătură cu regimul de viață pe care trebuia să-l urmeze. Guy se întoarse după ce-l conduse pe doctor și tăcu până când lui Lucy îi veni să plângă.

– O să contramandez musafirii de diseară, spuse el în cele din urmă. Nu trebuie să te obosești. Acum, te vei odihni cât mai des.

– Nu este nevoie să contramandezi, îi spuse Lucy morocănoasă, gândindu-se că dacă el avea de gând să rămână cu Michelle, era mai bine să știe acum decât mai târziu. Eu și cu madame Gatién o să ne descurcăm bine.

– Nu vreau să faci nici un efort atâta timp cât îl porți în pântec pe fiul meu.

„Asta îl interesa pe el, să-și ducă planul la îndeplinire“ și buzele lui Lucy se strânsură.

– Nu pot să-ți promit un băiat! zise ea cu amărăciune. Ce se va întâmpla dacă este fată? O să-mi prelungești contractul sau o să faci alte aranjamente cu altcineva?

Ochii lui scăpărară atunci când o privi și apoi, ieși pe ușă fără să mai spună nimic. Când se îmbracă și coborî la parter, el plecase. Și ce dacă? În cele din urmă va trebui să-și ia rămas

bun pentru totdeauna nu numai de la Guy, ci și de la copil. Ar trebui să se obișnuiască cu gândul, dar știa că n-o să poată niciodată. Îl iubea pe Guy și în curând îl va iubi și pe copilul lui, chiar dacă nici unul dintre ei nu-i va aparține niciodată cu adevărat. În cele din urmă, plecă să-l caute pe André. Cel puțin exista cineva cu care putea sta de vorbă, chiar dacă acesta era doar un băiețel de șapte ani.

*

Cina fusese exact așa cum și-o imaginase. Guy și Albert Colliot erau cufundați într-o discuție importantă, imediat ce masa se sfârșise. Ochii lui Michelle îi studiaseră cu atenție fața. În final, Guy îl duse pe Albert în biroul lui, și Lucy trebui s-o înfrunte pe Michelle singură, fiindu-i nesuferit chiar și gândul de a o privi. Singurătatea și gelozia o făcuseră pe Lucy mai nefericită ca oricând.

— După cum văd, te descurci destul de bine... Michelle se lăsă pe spate, își încrucișă picioarele elegante și-și aprinse o țigară... Nu este ușor să fii contesă de Chauvrais. Eu am renunțat la idee.

— N-am observat că ți s-ar fi oferit această poziție, murmură Lucy.

Michelle păru mai curând amuzată. Își dădu pe spate capul frumos și izbucni în râs.

– Un mod ciudat de a interpreta lucrurile. Sigur că Guy n-a fost atât de indiscret. Îl cunosc de mulți ani și întotdeauna a fost un bărbat senzual care te face să ți se înmoaie picioarele, nu să îți ofere o poziție.

Lucy se forța să pară indiferentă. El îi oferise ei această poziție, la urma-urmei, ba chiar o și forțase, dar era clar că Michelle știa cum face el dragoste.

– Oricum, spuse Michelle arătând spre grandoarea camerei, nu m-aș fi descurcat cu toate acestea. Eu sunt foarte obișnuită. I-am spus și lui Guy.

„Obișnuită ca un scorpion.“

– Te-a cerut în căsătorie? o întreabă Lucy precaută.

– Oh, nu te îngrijora, draga mea. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, înainte de a apare dumneata în scenă. Îl știam de mult pe Guy și el n-a avut niciodată probleme ca să obțină ceea ce dorește. Și acum mi se înfioară pielea când mă gândesc... Totuși, n-aș putea locui aici și cu acea mamă vitregă a lui...

– Te rog să mă scuzi, mormăi Lucy. Mă simt rău.

– Scumpa mea, Lucinda! Sper că nu te-am supărat. Guy și cu mine abia ne mai întâlnim acum – oricum, nu prea des.

— Nu m-ai supărat, ripostă Lucy. La urma-urmei, el s-a însurat cu mine. Mă simt chiar rău. Vezi, sunt însărcinată.

Dispăru din cameră având satisfacția s-o vadă pe Michelle. că se îngălbeneste și-și înfige unghiile ei lăcuite în palme.

Îi era rău. Încordarea fusese prea mare. Nu mai coborî la parter și Guy îi expedie pe oaspeți destul de devreme. Chiar și așa, Lucy era în pat când el intră în camera ei.

— Lucy? Ești bolnavă?

El părea teribil de îngrijorat și Lucy își întoarse capul în altă parte.

— Mă simt destul de bine. Se presupune că primele luni de sarcină sunt greu de suportat.

— Eram în birou. Michelle nu mi-a spus până când n-am ieșit, zise el cu amărăciune.

Vocea lui suna amară, dar el probabil chiar așa se simțea, fiind cu bărbatul lui Michelle toată ziua și nu singur cu aceasta, lucru care fără nici o îndoială, i-ar fi plăcut, după cum era sigur că el fusese cu Michelle și mai devreme, în cursul zilei.

— N-are importanță. Nu se mai poate face nimic.

— Nu. Este prea târziu.

— Este exact ceea ce ai vrut. O mică parte din timpul meu. Ai spus, cel mult optsprezece luni.

Cât va dura acum? Cât timp o să te mai slujesc încă?

— Doamne, poți arăta ca un înger și scoți vorbe otrăvite cu limba aia a ta în același timp.

— Te-am jignit, Guy? întrebă ea vlăguită. Nu crezi că eu sunt cea jignită, capturată, șantajată, gravidă?

— Lucy!

Vocea lui se frânse dar ea se întoarse cu spatele. În minte avea doar fața frumoasă și otrăvită a lui Michelle.

— Te rog, Guy, pleacă. Ți-am promis să mă odihnesc, să am grijă de mine. Nu este un mod ușor de a câștiga bani și un titlu, dar n-o să dureze mult.

În următoarele câteva luni, ea de-abia îl mai văzu pe Guy. Afacerile îi reclamau prezența în altă parte și ea nu fu niciodată invitată să-l însoțească. Când îi cumpărase haine pentru noua ei stare, ea-l rugase s-o ia cu el, dar se pare că Guy uitase. El îi telefona de la Roma, de la Veneția și chiar de la Paris, deși era vorba de câteva mile distanță. Era clar că nu voia să vină acasă deloc și unica ei consolare era copilul, a cărui prezență era din ce în ce mai evidentă.

Personalul o răsfăța, Veronique era mereu acolo, dar singura prezență pe care o dorea,

lipsea mereu. Când el veni, ea se simțea groaznic de rușinată, condiția ei de femeie însărcinată nemaiputând fi ascunsă. Privirea din ochii lui o tulbură.

Părea incapabil să-și ia ochii de la fața și trupul ei, stând la distanță de ea, cu toată ființa lui răvășită.

– Te simți bine?

– Da. Mi-au trecut grețurile matinale. S-au manifestat doar în primele trei luni. Acum mă... mă plimb destul de mult și doctorul vine să mă vadă în fiecare săptămână. Nu este necesar, dar el zice că tu... Tu....

– Am insistat? Da, este adevărat.

– Nu trebuia s-o faci, îl asigură Lucy liniștită, uitându-se în altă parte. O să am grijă de mine. Mă gândesc la copil. Știu că trebuie să fiu atentă. Nu trebuie să fii îngrijorat că aș face ceva să pierd copilul...

– Poate că sunt mai îngrijorat de tine decât de copil, murmură el cu intensitate. Am fost foarte preocupat de felul în care te simți.

– Înseamnă că ai o voință de fier, îl informă Lucy cu amărăciune. Să fii atât de îngrijorat și să fii în stare să stai în altă parte! Te admir.

Din doi pași, el ajunsese lângă ea și-i puse mâna pe braț, strângând-o cu putere.

– Lucy!

. Ea se smuci, supărată din cauza apropierii lui. Dacă el ar fi fost aici tot timpul, nu i-ar fi păsat, dar acum venise brusc și ea se simțea atât de umflată din cauza sarcinii, atât de urâtă.

– Lasă-mă, Guy, șopti ea. Nu-i nevoie să fii lângă mine. Nu sunt prea frumoasă la vedere, și lucrurile se desfășoară bine. Nu-i nevoie să...

– Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă n-ai fi așa, te-aș scutura până când ți-ar veni mintea la cap! răcni el.

Era atât de multă violență în el, în vocea lui, în trupul lui încordat, încât Lucy se îngălbeni și buzele începură să-i tremure. Se simțea foarte vulnerabilă și lipsită de apărare.

– Leșină din nou și o să am grijă să stai în pat tot restul timpului, o amenință el, înconjurându-o cu brațele.

– N-am de gând să leșin. N-ai putea să reușești să nu mai ții atât de tare? Am citit că copiilor nenăscuți încă le place să asculte muzică. Ce-ți imaginezi că aude el acum? Faci un zgomot ca vulcanul Etna!

Fața ei era încordată și-și ridică obrazul cu mândrie, întâlnindu-i privirea. Se dăduse deoparte, de teamă să nu-l atingă. Când se uită la ea, fața lui se îmblânzi dintr-odată.

– Deci, până la urmă, ai decis să-mi porți copilul? Întrebă el cu o voce ce devenise indulgentă.

– Da! răspunse ea cu o voce cât se putea de rece. Planul a mers. Totul se va petrece curând și eu o să plec la drum.

Strânsoarea mâinii lui se întări, fața lui deveni dură și o privi cu ochi reci.

– Poate că o să mai vreau încă trei! o repezi el cu aciditate. Dacă o să doresc, o să reînnoiesc contractul.

*

Surprinzător, dar el nu mai plecă. Mergea la biroul lui de la Paris în fiecare zi, dar se pare că se terminase cu lungile lui absențe. Putea totuși să plece, deoarece, chiar dacă stătea acasă, nu era niciodată apropiat de ea. Se comporta ca un străin, politicos și rece și ea începu să creadă că vremurile în care el o îmbrățișa și-i șoptea pasionat fuseseră doar în imaginația ei. Dacă n-ar fi purtat în pânțece copilul lui, n-ar fi avut nici o îndoială.

Veronique venea foarte des și, atunci când venea, era foarte apropiată de Lucy, care era bucuroasă de acest fapt. Îl mai avea și pe André, cu care-și perfecționa franceza. Madame Gatién veghea asupra ei cu strictețe,

dar gândurile lui Lucy erau îndreptate spre Guy.

Într-una din zile, se încrucișă cu Guy pe hol, când el tocmai ieșea din biroul lui și figura lui era atât de împietrită, că Lucy știu că nu-i va putea înfrunta privirea. Se grăbi să iasă din casă, fără să se uite în urmă, cu ochii împăienjeniți de lacrimi și nu-l văzu pe André.

Acesta era lângă lac, aruncând cu pietre cât putea de departe și ea-și șterse ochii repede, înainte ca el să se întoarcă și s-o vadă. Când ajunsese în apropiere, văzu cu groază cum îi alunecă copilului picioarele în noroi, micul lui trup căzând în apă și fiind repede acoperit de unde.

— André!

Ea începu să fugă nedând atenție înțepăturii ce o jena într-o parte a corpului și se azvârli în apa rece și cenușie, fără nici un fel de ezitare. Îl apucă de o mânecă și-i ridică fața la suprafața apei.

Începu să strige după ajutor, trăgând de copil care atârna din ce în ce mai greu și deodată, ca printr-un miracol, apăru Guy, care-l ridică pe André pe mal.

Putu să le vadă și pe Veronique și pe madame Gatien alergând și primind ordine de la Guy.

— Ia-l, madame Gatien! Copilul este înghețat și șocat. Veronique, scoate repede mașina mea!

O scoase și pe Lucy din apă, dar aceasta era rece și durerea i se accentuase și mai tare. Când atinse pământul cu picioarele, ea îngăimă mașinal.

– Guy! Mi-e... mi-e rău! Copilul!

Simți brațele lui Guy în jurul ei și apoi totul se întunecă. Își aminti mașina și pe Veronique lângă ea. Își aminti propria ei voce chemându-l mereu și mereu pe Guy, spunându-i încontinuu că-i pare rău și că n-a avut ce face. Își aminti coridoarele spitalului și fața lui Guy ca de marmură, cu buzele albite. Niciodată nu păruse s-o privească și mâinile lui îi strângeau degetele, în timp ce era cărată cu targa. Îi spuse că o dor degetele, dar el nu auzi.

CAPITOLUL X

Lucy era într-un pat alb și îngust, iar în tavan se aflau lumini puternice. În jur era o grămadă de oameni, toți ocupați și totul părea ireal.

— Nu este vorba de un avort, *monsieur le Comte*. Șocul întâmplat a grăbit sarcina doar cu o săptămână, dar nu-i nici un pericol.

Putea să-l vadă pe doctor, cu fața lui aproape rotundă, care inspira siguranță, însă Guy era în afara câmpului ei vizual și doar vocea lui joasă o asigura că este acolo, alături de ea.

— Cum îi este?

Vocea lui suna aspru și Lucy simți un fior de groază. Dacă pierduse copilul, copilul lor...

— Slăbită, oricum, și, așa cum am spus, șocată. Este totuși mai puțin fragilă decât pare și în timpurile noastre, o femeie are resurse de energie care te uimesc, pur și simplu.

— Aș vrea... aș vrea să stau și eu.

— Când totul va fi gata, vă voi chema înapoi. Acum, totuși...

Durerea o sfâșie pe Lucy, scoțându-i un strigăt pe care ea nu și-l putu opri și, imediat, o

mână rece îi apucă încheietura și o față compătimitoare se aplecă asupra ei.

— Doctore! strigă sora, dar țipătul lui Lucy, deja produsese mișcare în jur și Guy se apropie și el, cu fața atât de încordată încât era aproape de nerecunoscut.

Durerea reveni din nou cu ferocitate și fața ei se acoperi de sudoare. Guy se întoarse spre soră după ajutor și-i strânse lui Lucy mâna cu putere, cu ochii lui negri plini de teamă.

— O să stau aici! hotărî el și doctorul dădu din umeri.

— Poate că este mai bine. Se pare că momentul crucial a sosit mai devreme decât ne așteptam. Aveți nevoie de un halat și o mască.

Lucy avea nevoie de el să fie aici, dar prezența lui o neliniștea. Acesta era sfârșitul, sau aproape era. Era îndurerată pentru Guy, pentru fiul lui, pentru un copil pe care va fi forțată să-l părăsească. Între două crize de contracții sfâșietoare, ea se uita la Guy care o privea cu intensitate peste masca ce-i acoperea fața. Era înfricoșat, se vedea clar. Oare fiul lui va avea aceiași ochi, negri și adânci? Va avea acesta părul negru al lui Guy și puterea sa extraordinară? Unele dintre aceste lucruri, ea nu le va cunoaște niciodată.

Ochii ei se umplură de lacrimi și Guy i le șterse.

— Lucy! Vocea lui era răgușită, aproape tremurătoare și strângerea mâinii lui, puternică.

— O să mă descurc, Guy. O să-l ai pe fiul tău, gemu ea, vocea ascuțindu-i-se din cauza durerii.

— Folosește-te de durere!... Vocea doctorului se auzea deasupra capului ei... Ai un scop. Folosește-l. Împinge!... vocea lui deveni exasperată... O să trebuiască să plecați, monsieur. Ea nu se poate concentra cu dumneavoastră aici.

— Are nevoie de mine!

Vocea lui Guy era încordată, plină de neli-niște, dar doctorul era neînduplecat.

— Este greu pentru ea, primul ei copil, șocul... Uneori, monsieur, în momente ca acestea, o femeie chiar își urăște bărbatul pentru o scurtă vreme, din cauza durerii, dar nu fiți îngrijorat, o să vă iubească din nou când va sosi copilul.

În spatele măștii, fața lui Guy se albi, iar ochii îi scânteiară, când o privi pe Lucy, dar aceasta nu vedea nimic, un strigăt animalic ieșindu-i de pe buze și Guy fu convins să iasă, iar doctorul se întoarse la pacientă.

— Acum, *ma chère!* Hai să ne punem la muncă, anunță el posomorât.

*

Era un băiețel, frumos, perfect și Lucy stătea sfârșită, când acesta îi fusese pus în brațe.

— Am făcut-o, madame, anunță doctorul în timp ce-i zâmbea șmecherește, cu masca atârându-i de gât... Doamne! Sunt sfârșit... Ochii lui o priveau cu simpatie și surâsul i se îmblânzi... Știu că n-a fost ușor. Primul dumitale copil, șocul... Data viitoare n-o să fie așa, promit.

Nu va fi nici o „data viitoare“ gândi Lucy, cu ochii pe fiul lui Guy. Timpul va trece repede acum, zilele se vor duce și ea nu-i va mai vedea pe nici unul dintre ei. Nu putea nici măcar să plângă; emoțiile o părăsiseră. Premiul după o astfel de durere, nu era al ei.

Guy sosi puțin mai târziu, când doctorul mai era acolo și ochii lui se ațintiră asupra lui Lucy, chiar de când intră pe ușă.

— Să stați foarte puțin, monsieur, spuse doctorul în timp ce ieșea. Este extenuată. A fost o naștere grea.

Ea auzi vorbele, dar nu le înregistră în minte și încă se uita la fiul ei când Guy veni și se așeză lângă ea.

– Lucy!

– Vocea lui suna neliniștită și ea se uită în sus.

– Este în ordine. El este perfect. Seamănă cu tine.

– Cu ochi albaștri și cu fața asta roșie?

Zâmbetul lui Guy era timid când privi ființa micuță din brațele lui Lucy. Întinse o mână șovăitoare și atinse pielea de catifea.

– Fața lui este roșie pentru că s-a chinuit să apară pe lumea aceasta, spuse Lucy liniștită... Se uită aproape solemn la Guy. Cum ai de gând să-l botezi?

– Mă gândeam să-i punem numele împreună, spuse Guy cu ezitare și ea presupuse că el nu voia s-o rănească, să-i reamintească că se apropia sfârșitul tranzacției lor și că în curând va trebui să-și părăsească pruncul cu care se chinuise atâta.

– Gerard, zise ea încet, uitându-se în altă parte, când îl văzu surprins. Știi că așa-l chema pe tatăl tău, dacă este să-l numim după tații noștri?

– Eric?... ea se uită din nou în altă parte. Tatăl meu era englez.

– În parte, și fiul nostru este.

– Numai acum, suspină Lucy închizându-și ochii. El o să devină un conte francez. Probabil că nici n-o să știe că are sânge englezesc.

Era chinuitor să vorbească normal, când ea ar fi vrut ca Guy s-o ia în brațe, să-i spună că are un copilăș frumos, să-i spună că o iubește!

– Lucy!

Vocea lui suna răvășită, ca și când l-ar fi ros ceva pe dinăuntru, dar ea-și ținu ochii închiși, pentru a nu-l ruga s-o iubească, s-o lase să stea cu el pentru totdeauna.

– Sunt foarte obosită, Guy, fu tot ceea ce spuse ea.

*

– Ce părere aveți despre ăsta, madame? întrebă madame Gatien care intră urmată de două tinere servitoare ce cărau un balansoar... Știa că se află undeva prin casă, într-una din camerele nefolosite.

Se înclină în fața lui Lucy care se luminează de plăcere.

– Am văzut cum legănați copilul înainte și înapoi, când îl alăptați. Este o mișcare instinctivă, bună atât pentru mamă cât și pentru copil. Eu am trei copii, care acum au crescut, bineînțeles, explică ea în timp ce le îndruma pe cele două servitoare spre ușa camerei lui Lucy, pe care o închise după ele... Și eu îi legănam.

Era greu să crezi că administratoarea se schimbase, gândi Lucy. Acum, aceasta era

protectoarea ei constantă, gata să intervină în apărarea ei, dacă Guy era morocănos.

Acum, el era mereu posomorât și rareori stătea pe acasă. Uneori Lucy se gândea că el regretă totul și nu voia copilul, ceea ce o rănea la fel de mult ca și conștiința faptului că nici ea nu este dorită.

Se duse spre balansoarul care fusese spălat și lustruit cu dragoste, în bucătărie, și madame Gatien folosi o scuză ca să se repeadă în camera cea mică de lângă ușă, transformată în camera copilului, ca să se întoarcă cu fiul lui Guy în brațe.

— Patru luni, madame. Cum a zburat timpul! Fiul dumneavoastră va avea nevoie în curând de o bonă, în așa fel încât să vă luați locul lângă conte, când călătorește.

Lucy zâmbi vag, dar nu spuse nimic. Da, fiul ei va avea în curând nevoie de o doică și atunci el nu va mai avea nevoie de ea și nici Guy. Ea-i zâmbi copilului în timp ce madame Gatien plecă. Gerard Eric. Guy insistase și din nu se știe ce motiv, el îi zicea Eric, deși Lucy se plânga că nu i se potrivește numele.

În rarele ocazii când el venise când ea tocmai alăpta, plecase rapid, ca și când vederea copilului la sânul ei l-ar fi tulburat. Poate că

asta îi reamintea că ea era încă necesară, că încă trebuia să stea aici?

Lucy oftă și începu să hrănească copilul, care apucă sânul flămând, începând să sugă mulțumit. Era unica ei consolăre, dar nu pentru multă vreme; ochii i se umplură de lacrimi. Cum putea ea oare să-l părăsească? Ea începu să se legene ușor și ochișorii cei micuți se închiseră somnoroși.

Nu auzi ușa deschizându-se și doar un ușor zgomot o făcu să realizeze că nu este singură. Guy stătea și o observa; pomeții lui erau ușor colorați și buzele strânse.

– Nu știam că ești aici, spuse Lucy încet. Mi-e teamă că nu-l pot opri, este ora de alăptare. Dacă te deranjează, poate poți să revii mai târziu?

– Am nevoie de o programare?... ochii lui se plimbară peste ea, întârziind pe sânii ei. Nu mă deranjează, spuse el cu o voce ciudată, răgușită. Poate că, fiind bărbat, ar trebui, dar tu o faci atât de natural...

– Dar este firesc, spuse Lucy cu solemnitate... Este bine pentru amândoi.

– Așa am fost informat și eu.

Guy își trecu mâna peste ceafă ca și când ar fi fost obosit și ea observă cât arată el de încordat.

– Ai necazuri? întrebă ea blând. Vreau să spun, necazuri în afaceri?

El se duse la geam și se uită în grădină, fericit să stea cu spatele întors la ei amândoi. Râsul lui era aspru.

– Sunt bucuros că te-ai hotărât să clarifici asta. Nu, n-am probleme de afaceri... Se întoarse pe călcâie... Am vorbit cu doctorul. El crede că ar fi bine să continui să alăptezi copilul, cât poți de mult. Ce părere ai despre asta? Știu că este ceva original și i-am spus că asta va fi doar pentru o scurtă vreme, dar...

– Mulțumesc. Mi-ar place, spuse Lucy încet, cu ochii fixați asupra fiului său și neîncetând să se legene cu scaunul.

El îl întrebuse pe doctor cât timp va fi nevoie ca ea să mai stea, pentru că vrusese să știe cu exactitate.

– Ce înseamnă „mulțumesc“? întrebă Guy iritat. Ești...

– Ciudată? Știu, reuși Lucy să spună cu calm, vocea ei liniștită părând să-l enerveze și mai tare, deoarece, din doi pași, fu lângă ea.

– Cerule! Vrei să încetezi să te mai legeni și să te uiți la mine?

Ea nu făcu nici o mișcare ca să-l asculte și atunci el se răsti la ea, cu o voce amenințătoare.

– Lucy!

— Ai uitat să-mi spui Lucinda, punctă ea cu blândețe. Îmi spui Lucy, acum, chiar și când ești supărat, ceea ce se întâmplă în majoritatea timpului. Chiar nu înțeleg de ce ești supărat, Guy. Totul decurge conform planului tău, exact cum ai dorit.

— Chiar așa?

Ea nu se uită spre el și Guy își puse un genunchi în fața ei, apucându-i scaunul și oprindu-l din mișcare. Lucy își ridică privirea așteptându-i furia. De fapt, ea încercase să-l energizeze, fiindcă prefera să-l vadă oricum altfel, în loc de politicoș și controlat așa cum era el în ultima vreme. Era atât de distant față de ea...

Totuși, el nu se uita la ea, ochii lui îi fixau sânii, fața îi era roșie și ochii întunecați.

— O să stai? întrebă el fără să se uite în sus.

— O să stau atâta timp cât o să aibă nevoie de mine.

Ea n-avea nici un dubiu în privința celor spuse de el. Probabil că doctorul îi dăduse o broșură privind importanța alăptării copilului la sân.

— Poate că asta va dura mai mult, murmură el cu ochii încă ațintiți pe sânul ei și pe micuța ființă ce suga lăcom. Ți-e teamă că dacă o să continui o să-l consider un mic monstru și o să mă port în consecință?

Ea strânse capul cel mic mai aproape de ea.

– Cum ai putea? Este atât de frumos...

– Da. Este.

Mâna lui o prinse pe a ei și o ridică la buze, iar ea se uită în jos, spre cele două capete brune, atât de aproape de ea, simțind cum i se frânge inima. Iubirea pentru el era ca o dulce agonie, o tortură fără de sfârșit.

El își coborî capul și buzele sale se lipiră de sânul ei, aproape de capul copilului, iar mâna i se strecură prin bluză, pentru a i se opri pe celălalt sân pe care începu să-l mângâie.

– Guy!

Plăcerea o cuprinse ca o durere. Era ceva barbar și erotic, dar buzele lui luară locul mâinii, plimbându-se peste pielea fină.

– Nu mă opri! murmură el răgușit. Sunt bolnav de cât de tare te doresc...

Îi cuprinse mijlocul cu mâna și copilul murmură, simțurile lui răspunzând schimbărilor din Lucy. Asta păru să-l facă pe Guy să-și vină în fire. Se ridică în picioare și se îndepărtă, cu fața cea îmbujorată devenită acum palidă.

– Îmi pare rău, Lucy. Iartă-mă, spuse el cu respirația întretăiată. Uneori nu mă pot abține. Undeva, în adâncul ființei tale, ești o vrăjitoare.

Ea-și dori să fi fost așa. L-ar fi putu vrăji și nu ar mai fi plecat niciodată. Trupul ei era

copleșit de senzații și o durere dulce-amară. Se legăna cu scaunul, cu ochii plini de lacrimi, încercând să rămână calmă pentru binele copilului.

Când ea era în apropiere, uneori îl vrăjea, asta vrusese el să spună, dar el nu se apropiase niciodată de ea din propria lui voință și când ea va fi plecată, el va uita. Se uită în ochii albaștri și limpezi ai fiului ei, observându-i fața printr-un nor de lacrimi. Nu va fi comod să ai un copil care-și va cere încontinuu mama.

După-amiază, sosi Veronique. Ea devenise un vizitator obișnuit, cucerită de copilaș și, amândouă se așezară ca să ia ceaiul, după ce, în cele din urmă, copilul adormise.

— Este frumos și seamănă cu Guy, spuse Veronique cu un oftat de mulțumire. Uneori mă întrebam dacă o să se însoare vreodată, dacă numele nu o să moară odată cu el. Neîncrederea lui în femei a început la o vârstă la care era foarte vulnerabil. Presupun că ți-a spus?

— Nu. Nu mi-am băgat nasul în...

— Nu ți-ai băgat nasul, draga mea Lucy. Mă gândisem că Guy ți-a spus. Avea șaisprezece ani când Gerard și cu mine ne-am căsătorit și era destul de matur. Mama lui trăia cu alt bărbat, cu mult înainte de a apărea eu în scenă. Îi spusese lui Gerard că-l părăsește și că n-are

decât să rămână cu fiul lui. A plecat în America cu amantul ei și a rămas acolo. Am hotărât să nu-i spunem lui Guy, ba chiar să-l lăsăm să creadă că noi avusesem o aventură, să creadă orice, numai să nu afle cum se lepăsase de el mama lui. Totuși, el știa adevărul. Într-o zi, întunecat și liniștit, așa cum îi este felul, s-a uitat pur și simplu la noi și ne-a zis „Știu!“ Auzise cearta lor finală și cuvintele ei despre el... Se rezemă de spătar cu un oftat... Obişnuiam să mă întreb dacă se mai gândește la ea și presupuneam că așa este. Pentru mine, asta a făcut lucrurile mult mai confortabile. Guy m-a acceptat, dar în el s-a dezvoltat o mare neîncredere în femei. N-o să încetez niciodată să-i mulțumesc Domnului că ai venit la el, Lucy.

Lucy își întoarse privirea repede. Veronique urma să afle. Va crede ea oare că Lucy pleca de bunăvoie? Sentimentele lui Guy erau clare pentru ea acum. La șaisprezece ani el trebuie că fusese foarte vulnerabil, tocmai când devenea bărbat și precaut în privința femeilor. Nu era de mirare că nu voia o nevastă în adevăratul sens al cuvântului. Și Michelle îl respinsese, mulțumindu-se a fi doar amanta lui. În cele din urmă, ea înțelese.

Mult timp după ce plecă Veronique, ea rămase în camera care se întuneca, dar Guy nu

veni. Merse la culcare cu lacrimi în ochi, lacrimi pentru Guy, lacrimi pentru copil, lacrimi pentru ea însăși.

*

Își alăpta copilul, în dimineata următoare, când madame Gatiën îi aduse micul dejun, o sarcină foarte importantă care o încânta pe aceasta. O informă pe Lucy că Guy era încă acasă.

— Se pregătea să plece când s-a trezit cu un vizitator — doamna Colliot care părea disperată.

Administratoarea ieși, neștiind ce bombă fuseseră spusele sale pentru Lucy.

Probabil, Guy îi spusese lui Michelle că Lucy o să stea mai mult timp. Când ea va pleca, ei vor rămâne împreună, în cele din urmă. Oare asta discutasese Guy cu Albert Colliot la cina aceea? Acum știa că unii oameni divorțează în mod amiabil, rămânând chiar prieteni.

Ea lăsă copilul jos, când acesta termină de mâncat, dar nu îndrăzni să coboare la parter. S-o întâlnească pe Michelle era prea mult pentru ea. Se uită pe geam și se dădu înapoi alarmată, văzându-l pe Guy care pășea pe trepte cu Michelle. Ea vorbea foarte agitată, deși Lucy nu putea aude ce zice aceasta. Guy o liniștea și, în final, își puse un braț în jurul ei,

îmbrățișând-o și sărutând-o pe obraz. Era tot ceea ce Lucy avea nevoie să vadă. Fața ei era ca de marmură când se uită în oglindă, dar știa ce are de făcut.

Doctorul veni în acea după-amiază, la ora lui obișnuită. Guy părea să creadă că ceva dezastruos s-ar întâmpla dacă doctorul n-ar veni zilnic și Lucy îl aștepta. Guy nu era acolo. Plecase la Paris, așa cum făcuse și Michelle, mașina lui urmând-o pe a acesteia. Lucy era bucuroasă; voia să stabilească totul, înainte de întoarcerea lui.

– Când pot să mă opresc cu alăptatul copilului? întrebă ea, imediat ce apărură doctorul.

– Când dorești. Vrei să ieși mai mult cu soțul dumitale? Multe neveste tinere o fac. Laptele se poate opri dacă el nu mai sugă și-ți pot da și niște tablete ca să te ajute dacă este necesar.

– Dacă... dacă mă opresc, îi pot face vreun rău? vru Lucy să știe, cu fața îngrijorată și doctorul râse, privind copilul din brațele ei.

– Deloc. Mă îndoiesc ca ceva să-i facă rău acestui mic individ, cu toată grija care i se poartă și cu insistența contelui de a fi văzut zilnic de mine. Dacă vreunul dintre voi ar strănuta, aș fi sculat noaptea din pat, din cinci în cinci minute.

— Deci pot să mă opresc când doresc? întrebă Lucy, ignorând modul în care doctorul vorbise despre neliniștea lui Guy privitoare la copil.

El dădu din cap prevenitor și ea era mulțumită că obținuse toate informațiile pe care le dorise.

Ea nu se aștepta ca Guy să vină și s-o caute. Din ziua aceea când stătuse de vorbă cu ea, o evitase din nou și din nou, așa că ea se hotărâse să-și ia inima-n dinți și să vorbească cu el în această seară, când el intră în camera ei, după o scurtă ciocănitură în ușă.

— În după-amiaza asta, la Paris, am vorbit cu câteva femei, pentru a angaja o bonă pentru Eric, începu el fără nici un fel de introducere și Lucy știa că el avea dreptate. Voia să termine odată cu toată povestea asta.

— Ai găsit una care să-ți convină? întrebă ea grijulie, forțându-se să-l privească și să-și păstreze aparența de calm.

— Să-mi convină? Tu vei fi cea care va decide în final. N-aș ști cum să încep. Eu o să încerc doar să reduc numărul candidatelor.

— Tu o să trebuiască să te înțelegi cu ea, Guy, indiferent cine va fi, accentuă Lucy cu calm. Dacă n-o să te poți înțelege, atunci, ea nu va sta multă vreme și va fi rău pentru copil să aibă un șir de bone. Dacă aș putea să-l văd câteodată...

El arăta ca o statuie când se duse spre geam și începu să privească afară, la întunericul care cădea. Cu umerii aduși, se ținea cu ambele mâini de pervazul ferestrei și-și rezema capul de geam ca și cum ar fi avut nevoie de un sprijin.

– Doar ziua trecută ai spus că ai vrea să stai, să continui să ai grijă de el, îi reaminti el cu asprime. Și acum te-ai mulțumi să-l vezi câteodată. Ce s-a întâmplat de te-ai răzgândit?

– Nimic, doar că m-am... m-am gândit la asta. Este mai bine să plec înainte ca el să mă cunoască, este mai bine pentru el, asta-i tot.

– Asta-i tot?... Se întoarse brusc spre ea cu ochii goi și fața căzută. Culoarea feței lui era cenușie... Crezi că nu te cunoaște când a stat în brațele tale și a supt la pieptul tău? Doar pui mâna pe el și se oprește din plâns. Ochii lui te urmăresc când te miști.

– Cu cât voi sta mai mult, cu atât mă va urmări mai tare și mă va cunoaște mai mult! strigă Lucy, înăbușindu-și un suspin.

Cum credea el oare că se simte ea? Făcea toate acestea pentru Guy și pentru el.

– Deci nu-ți pasă deloc de el? Poți să-l părăsești fără să te uiți în urmă? Poți să pleci luându-ți banii ca o salariată oarecare și să vii uneori să-l vezi?

– Oprește-te! spuse Lucy plângând, încleștându-și pumnii... Ce altceva am de ales? Să stau până când părăsirea lui m-ar omori? Sau să plec acum când mai am încă curaj? Voi pleca acum. Poți să crezi ce vrei. Trebuia să fi știut că se va sfârși tot așa cum a început, când m-ai prins în cursă.

– N-ar fi trebuit să începă niciodată, spuse Guy cu amărăciune, dar n-o să se sfârșească nicicând pentru mine. Părăsirea lui te-ar omori? Tu mă omori zilnic! Mor căutând dragostea care nu există aici.

– O să fie, când voi fi plecată... Lucy îl privi cu fața șiroind de lacrimi... O să poți să te duci la Michelle cu conștiința curată. Nu știu ce aranjamente ai făcut, dar...

– Aranjamente? Cu Michelle?... Din doi pași fu lângă ea, o strânse lângă el și-i ridică fața cu mâna... Ce are ea de a face cu toate acestea? Are propriile ei necazuri. Albert Colliot este pe marginea ruinei și încerc să salvez ceea ce pot din afacerile lui. Voiai să-i râd în față și s-o trimit la plimbare când a venit la mine să mă roage să-l ajut pe bărbatul pe care-l iubește?

Lucy îl privi cu ochi mari și plini de lacrimi, incapabilă să priceapă ceva. Ce spunea el? Voia s-o vadă plecând când n-avea nici o șansă ca Michelle să vină la el?

– Ea-l iubește? Dar... dar... tu o iubești! Când o să plec...

– N-o iubesc! N-am iubit-o niciodată! Știam ce gândești și era singura mea apărare împotriva ta. Am avut ocazia să mă însor cu Michelle cu mulți ani în urmă, dar n-am avut dorința s-o fac. Este o ființă răsfățată, egoistă și imposibilă, dându-și seama doar acum că-l iubește pe Albert Colliot, când acesta se află pe marginea prăpastiei. Ea n-a însemnat nimic, niciodată, pentru mine. Întotdeauna am ținut-o la distanță de mine... Se uită spre ea... Când o să pleci, o să te urmăresc! scrâșni el, strângând-o de obraz. O să mă opun divorțului! O să te aduc înapoi trasă de păr.

– Guy!... Ea stătea tremurând în brațele lui care o cuprinseseră, buimăcită de violența lui posesivă... Tu ai vrut ca eu să plec. Acum te răzgândești și...

– M-am răzgândit înainte de a ne căsători... Se uită spre fața ei uimită și o strânse și mai tare la piept, cu disperare... Te vreau aproape de mine, mult mai aproape decât așa... Își lăsă capul în părul ei... Nu mă părăsi, Lucy, ciudata mea micuță Lucy! suspină el cu o voce sfâșiată... N-aș putea trăi fără tine. Te iubesc atât de mult... Știi că-l iubești pe copil. Știi de

asemenea că te pot face să mă dorești. Să începem așa; poate că într-o zi, o să ajungi să mă iubești un pic, dacă o să mă străduiesc din greu.

— Oh, Guy! Guy!

Își azvârli brațele în jurul gâtului lui, nevenindu-i să creadă. Ochii ei luceau printre lacrimi când se uită spre el.

— Nu trebuie să te străduiești deloc. Te iubesc la nebunie. Mi se rupea inima să te părăsesc, dar credeam că tu o vrei.

— Lucy! *Chérie!* Niciodată n-am dorit asta, din ziua în care ai alunecat de pe zid și ai căzut peste mine ca un șoricel speriat, spuse el răgușit, zdrobindu-i trupul de al lui. Atunci, nu știam că este dragoste, dar știam că ești totuși o părticică din viața mea... Îi acoperi fața și gâtul cu sărutări disperate, strângând-o și mai tare... În Sicilia, în prima noapte, am regretat căsătoria, fiindcă nu voiam să fie așa. Ți-aș fi spus în ziua următoare și te-aș fi rugat s-o luăm de la început, dar tu m-ai vrăjit, erai atât de dulce și vie în brațele mele, încât nu ți-am putut rezista. A doua zi dimineată, n-am îndrăznit să-ți spun, ca să nu mă părăsești.

— Ai fost plecat atâta vreme încât am crezut că vrei să se termine, șopti Lucy.

– Am încercat să mă țin deoparte. Te doream prea tare, spuse el grăbit. M-am luptat cu sentimentele mele față de tine, știind că o să mă părăsești. Când te-am cerut în căsătorie, m-ai dezarmat cu sinceritatea ta. Mi-ai spus, pur și simplu, că nu mă placi și n-ai suporta prezența mea. Mi-a trebuit mult curaj ca să mă uit la tine și să-ți spun că n-are importanță, deoarece avea foarte multă importanță, chiar atunci... Își îngropă fața în pielea caldă a gâtului ei... Oh, *chérie*, gemu el, când ai născut, n-am putut să-ți înlătur durerea, n-am putut să te ajut deloc. Doctorul spunea că unele femei își urăsc bărbații o vreme, iar eu știam că tu mă vei urî întotdeauna fiindcă nu mă iubeai.

– Oh, asta era, Guy! Te-am iubit tot timpul. Te iubeam atunci, dar doream să fie ceva real.

– Era real! Este real! suspină el emoționat. Lucy! Dragostea mea!

O ridică în brațe și ea era mai mult decât doritoare, când, țipătul ascuțit din camera alăturată îl făcu pe Guy s-o lase jos pe podea.

– Fiul nostru are nevoie de un biberon și de o bonă, cu toată viteza, declară el. Nu sunt prea altruist și nu te pot împărți, nici chiar cu el.

Lucy îi zâmbi fericită, extrăgându-se ușor din brațele lui calde.

— O să te obișnuiești cu asta. Cu câțiva copii în plus, în jurul tău, nici nu o să observi.

— O să observ, *chérie*, promise el cu ochii sclipind, dar nu m-ar deranja dacă am experimenta.

*

Se aflau din nou în Sicilia, în aceeași cameră care-i plăcuse lui Lucy și brațele lui Guy erau încolăcite în jurul ei. Acum, ea știa că era pentru totdeauna.

— Doream să revin aici, murmură ea.

— Fără mine?

Guy îi privi fața, sorbindu-i din ochi obrazii îmbujorați.

— Niciodată fără tine, șopti ea. Chiar când fugeam de tine, voiam să mă aduci înapoi.

— Ceea ce am și făcut, îi reaminti el prompt. Când șoferul camionetei mi-a telefonat, am năvălit în camera ta și am descoperit că ai fugit... Brațele lui se încleștară în jurul ei... Nu eram sigur că este vorba despre tine. Putea foarte bine să fie cine știe ce englezoaică hoinară. El îmi spusese că a luat o fată englezoaică și s-a gândit că aceasta îmi aparține. Știam că nu-mi aparții, dar știam că *trebuie* să-mi aparții. Nu te puteam lăsa să pleci.

— Îți aparțineam, șopti Lucy, mângâindu-i obrazul cu buzele. Când ai venit furtunos spre camionetă, eram foarte încântată.

— Și atunci, de ce ai fugit, draga mea?

— Presupun că voiam să mă iubești. Mă simțeam rănită.

El începu să-i sărute fața.

— Oh, Lucy, gemu el, dacă ai fi știut cât de mult te iubeam, atâta nefericire ar fi fost evitată...

— Știi acum, Guy, murmură ea printre buzele lui flămânde.

— Mă întreb cum se descurcă bona? șopti ea mai târziu, când strânsă lângă Guy, acesta îi ronțăia lobul urechii.

— Veronique stă la castel, îi reaminti el liniștit. Totul o să fie în regulă, dulceata mea. În orice caz, adăugă el cu un zâmbet șmecheresc, dacă bona va reuși să scape de madame Gatien, înseamnă că se descurcă foarte bine. O mișcare greșită și o va mânca. Este reconfortant să știi că un dragon îl apără pe Eric.

— De ce insiști numindu-l Eric? întrebă Lucy prefăcându-se exasperată.

— Pentru că credeam că până la urmă mă vei părăsi, îi mărturisi el, punctându-și vorbele cu sărutări. Voiam să-mi reamintesc mereu că este

o părticică din tine. Oricum, nu puteam să-i spun Lucy.

Ea chicoti și el o trase mai spre el, mișcându-și senzual buzele pe umerii ei.

— Nu știam că ești un poet, râse ea, miorlăindu-se când el o mușcă ușor.

— N-am fost până când n-ai apărut tu. Mi-ai luat mințile, vrăjitoare, și acum mi-ai furat și sufletul... El se lăsă pe spate după ce o lăsase fără suflare cu sărutările lui fierbinți și se uită la ea cu ochi care o adorau... Odată spuneai că n-ai nici un talent și o repetai frecvent. Ai îmblânzit un dragon, ai adus bucurie lui Veronique, ai înveselit o casă tristă, dar mai mult decât atât, mi-ai dăruit o fericire pe care n-o visasem niciodată. Ai darul de a iubi, *chérie*, și te iubesc atât de mult încât nu mă mai pot gândi la altceva.

O strânse tare și pasiunea lui o copleși, înecând-o în dulceața dragostei. Inima ei pluti ușoară ca o pasăre atunci când el o posedă. Era iubită, în siguranță, Guy era al ei pentru totdeauna și buzele ei continuau să zâmbească atunci când reveni înapoi pe pământ, în brațele lui puternice.

— Nu-mi mai e teamă de nimic, spuse ea visătoare în timp ce el îi zâmbea la rândul lui. Măine putem să facem o excursie la Etna, să vedem lava care clocotește.

– Nici vorbă! Am plănuit o altă lună de miere și am de gând să mi-o petrec aici... O privi senzual... De data aceasta o să stai numai lângă mine și o să-mi spui că mă iubești.

– Și dacă nu-mi place acest contract? întrebă Lucy cu ochi lucitori.

– Ești legată de acesta și de mine, îi murmură el printre buze, dar există și compensații. O să fac dragoste tot timpul cu tine.

– O să stau, promise Lucy, în timp ce buzele lui i le acopereau pe ale ei.

– SFÂRȘIT –

Arogantul Conte de Chauvrais era cel mai insensibil bărbat pe care Lucy îl întâlnise vreodată. Nu avea deloc încredere în el și când mătușa ei Wanda acceptă o invitație de a sta la castelul lui, Lucy fu copleșită de presimțiri neplăcute. De ce era el interesat de ele ? Și va fi ea în stare să scape vreodată de cursa pe care el l-o întinse... și de dorința pe care el o trezea în ea ?

Măinile lui o mângâiau nepotolite, degetele pipăindu-i spatele pe sub pulover. Apoi, Guy îl ridică puloverul și neliniștea ei reveni. Niciodată ea nu purtase sutien. Pentru ea, acesta fusese la fel de nesuferit ca și pantofii în coplărie și acum el va afla acest amănunt.

THE BEST

